

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΙΜΗΝΙΑΝ

ΥΠΟ

Α. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ, Γ. ΚΑΡΑΜΗΤΑ, Κ. ΜΑΓΓΙΝΑ.

ΤΟΜΟΣ ΙΒ΄.

ΤΕΥΧΟΣ ΣΤ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ Σ. ΡΑΖΗ.

—000—

1874.

ΔΕΛΤΙΟΝ

**ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ.**

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΠΑΘΕΙΑΣ ΟΡΓΑΝΙΚΗΣ
ἐπιγεγκούσης άσασίας χρονίας, άμα δ' ήμπληγίαν δεξιάν
παροδικήν. Έξοίδησις θυροειδοϋς αδένος. Βελτίω-
σις βραδέως βαίνουσα, υπό Σαρ. Σκιαδαρέτη . . . σ.

υπό

Σ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ.

Την 11ην Φεβρουαρίου εν έτους προσεκλήθην όπως επίσκε-
ψθῶ νέαν τινα λειποθυήσασαν, ως μοι ανέπερον, ην πρό τινων
ημερών εθεράπευον δι' ύστερικην τών ιεροσφυακῶν πλεγμάτων
νευραλγίαν, τυχαίας επίσχέσεως τών έμμήνων εκγονον, άφ' ης
έβη.

Η νέα αύτη Αιζ. Κ. δημοδιδάσκαλος, τό 22 έτος τῆς ήλι-
κίας αύτης άγουσα, έξως δέ νευρικολεμφικῆς, και λεπτή τήν
διάπλασιν, δεκάετις ούσα ήμέραν τινα, καθ' ην εκράτει νεογόνον
τι, ιδούσα τοῦτο εν καταστάσει πνιγμονῆς ένεκα εισδύσεως άλ-
λοτριου σώματος εις τας άναπνευστικας οδούς, έγένετο τοσούτω
περίφοβος, ώστε άφῆκε τό νεογόνον να καταπέση, και' υπό σφο-
δροτάτων κατελήθη καρδιακῶν παλμῶν, εκτοτε υπολειφθέν-
των αύτης.

Κατά τό 13 έτος αύτης, οτε είδε πρώτον τά έμμηνα, επαθεν
οξύ πυρετικόν νόσημα, εισβαλόν (κατά τήν ομολογίαν τῆς θείας
της) μετά σφοδρῶν έγκεφαλ. συμπτωμάτων, συσπάσεων τών
ακρων, βύθους, άναισθησίας καθολικῆς κ.λ., επί όλην διαρκεσάν-
τιον ήμέραν' ο πυρετός δέ ούτος, οστις ουδέν κοιλικόν, η στη-
θικόν σύμπτωμα εξέγειρεν, εισέσθη βαθμηδόν οκταήμερον διαρ-
κέτας. "Εκτοτε πλέον εξαίρεσει τινῶν διαλειπόντων πυρετῶν και

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Παράτηρήσεις έγκεφαλοπαθείας οργανικῆς επιγεγκού-
σης άσασίαν χρονίαν, άμα δ' ήμπληγίαν δεξιάν
παροδικήν. Έξοίδησις θυροειδοϋς αδένος. Βελτίω-
σις βραδέως βαίνουσα, υπό Σαρ. Σκιαδαρέτη . . . σ. 321.

**ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ
ΕΤΑΙΡΙΑΣ.**

Μία περίπτωση σκληροδερμίας, υπό Γ. Καραμήτα σ. 333.

Αναγραφή τῶν εν τῷ Νοσοκομείῳ Σίρου νοσηλευθέν-
των φυματιώντων κατά τό έτος 1873 και τῶν
άποτελεσμάτων τῆς διὰ τοῦ θειώδους νάτρου थे-
ραπείας τῆς φυματιώσεως, υπό Α. Γλαράκη και
Θ. Παπαλεξοπούλου . . . σ. 338.

Α Ν Α Λ Ε Κ Τ Α.

Περί τοῦ εκτερώδους μελανομοικῶν πυρετοῦ . . . σ. 364.

Περί τῆς φύσεως και τοῦ εκτοῦ τῆς συγγενέτης μορφῆς
τῆς προΐούσης βαρυκοκίας . . . σ. 370.

Περί θεραπευτικῆς γρήσεως τοῦ θειώδους και υποθειώ-
δους νάτρου . . . σ. 377.

Περί παρασκευῆς τοῦ κομῆς εν δαμαλείῳ γάλακτος σ. 380.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Νόση των Γυναικῶν, υπό Α. Βιστάρη . . . σ. 332.

γαστρικισμῶν, ὅφ' οὐδενός ἄλλου ἀξιολόγου νοσήματος ἔπαθεν ἢ νέα λαμβάνουσα ἐκτάκτως καὶ ἀμαλῶς τὰ ἔμμηνα, ἀλλὰ πάντοτε, ὡς ἡ ἀδελφὴ τῆς λέγει, πολλὴν ἠθικὴν ὑπεραισθησίαν εἰς τὰς μικροτάτας ἀφορμὰς εὐκόλως δεικνύουσα.

Οἱ συγγενεῖς ταύτης (ἀδελφὴ πρεσβυτέρα, θεία καὶ πατὴρ) ἅπαντες φαίνονται περιορισμένης διανοίας ἄνθρωποι, σμικρὰν τὴν μνήμην καθόλου ἔχοντες καὶ ἐν αἰωνίᾳ εὐρισκόμενοι κατανοῶσι, ὅταν μετ' ἄλλων ἢ πρὸς ἀλλήλους συνδιαλέγονται.

Πρὸ 6 ἡμερῶν, ἤτοι τὴν 5 Φεβρουαρίου, ἡ νέα αὕτη εἶδεν, ὡς εἶδει, τὰ ἔμμηνα, ἅτινα ὅμως μετὰ δύο ἡμέρας ἀνευ προαινοῦς αἰτίας ἐπεσχέθησαν, πᾶντα δὲ κατελήφθη ὑπὸ ὀξείας καταγλιζούσης ὀδύνης εἰς τὸ ὑπογάστριον καὶ τὴν ἀριστερὰν λαγόναν ἰδίως, ἅμα ἰδ' ὑπὲρ ἐμετιάσεων καὶ πνευματώσεως τῆς γαστρῆς, ἐξ ὧν μεγίστη τῆ ἐγένετο δυσφορία. Προσκληθεὶς τότε εὖρον ὀδυνηρὰν τὴν κοιλίαν ἐν τῇ ἠπείᾳ καὶ ἐπιπολαίῳ ψύθει, τῆς ἀρρώστου αἰτιωμένης καὶ πόνους ὀξεῖς, διασπῶντας κατ' αὐτὴν, ἐξεργισμένης διὰ τῶν κινήσεων τοῦ κορμιῶ, καὶ τὴν ὄσφιν ἐπινεμομένης· ἡ ἀρρώστου ἦτον ἀπύρετος· κοιλία μαλακὴ. Παρήγγελα σχαστὰς σικύας εἰς τὴν ἀριστερὰν λαγόναν καὶ τὰ ἀριστερὰ τῆς κοιλίας καὶ ὄσφους, μετ' αὐτάς δὲ ἀναπρίψει χροσμάτος ἐκφοινίσσαντος διὰ χλωρομυρμηκείου ἐσκευασμένου, ἐνταυτῷ θερμῶ ἐπὶ τὸ αἰδοῖον καταπλάσματα.

Τὴν δεξιάν τῆς 11 Φεβρουαρίου ἰδ. ἔ. εὐρισκόμενη μόνη κατ' οἶκον ἢ ἐντελῶς ἀναβρόντασα νέα, καὶ συνομιλοῦσα μετὰ γειτόνισσος πρὸς στιγμὴν ἐλθούσης παρ' αὐτῆς, κατέπεσον αἴφνης πρηνῆς, ἐφ' οὗ ἐκάρθητο ἀνακλινηρίου, κάτωχρος γενομένη πλὴν οὐδόλως (ὡς ἡ παρ' αὐτὴν τυχοῦσα φίλη διηγήθη) ἀπώλεσε τὸ συνειδὸς, ἀλλ' ἠσθάνετο πάντα τὰ περὶ αὐτὴν συμβάντα καὶ μετὰ δευτερόλεπτά τινα ἀναγέρθη βοηθουμένη, καὶ διὰ νευμάτων ἐξήτησεν ὑπὸς κατακλιθῆ, μὴ δυναμένη πτωχῶς ἄλλως νὰ ἐκφρασθῆ.

Ταύτην ἐπισκεψάμενος τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης εὖρον ἡσυχὴν κατακακλωμένην ἐπὶ τὸ ἀριστερόν πλάγιον, καὶ ἠλλοιωμένην τὴν ἐκφρασιν τοῦ προσώπου ἔχουσαν ἕνεκα παρέσεως τῶν μυῶν τοῦ

δεξιῶ ἠμίσσεως τούτου. Ἦνύει πᾶσας τὰς πρὸς αὐτὴν γενομένας ἐρωτήσεις καὶ τὰ περὶ αὐτὴν συμβαίνοντα· πλὴν οὐδόλως διὰ τοῦ λόγου ἐξέφραζετο, ἐκβάλλουσα μόνον ἀνάβροτος γογγυσμούς καὶ φωνὰς ὁσάκις ἐδοκίμαζον ἵνα τῇ ἀνοίξῃ τὸ στόμα.

Ἡ τὴ αἰσθησις καὶ ἡ κίνησις κατὰ φύσιν ὑπῆρχον εἰς τὰ ἀριστερὰ κῶλα, πλὴν ὅτι ἀσθενῶς κατὰ τι ἐσφιγγε διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἡ ἀρρώστου· εἰς δὲ τὰ δεξιὰ κῶλα παράλυσις τῆς κινήσεως, μάλιστα τῆς χειρὸς, ὡς δὴ καὶ τῆς αἰσθήσεως παρετηρεῖτο. Δεξιῶν ἡμισυ τοῦ προσώπου ἀναισθητοῦν· πάρεσις τῶν μυῶν τούτου, ἥς ἕνεκα ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς ἀτελῶς ὑπὸ τῶν βλεφάρων ἐκρύπτετο· κόρη δεξιόθεν εὐρυτέρα τῆς ἀριστερᾶς, καίπερ ἀμφοτέροθεν πλατεῖαι αὐται, καὶ ἀδρανῶς εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ φωτός ἡ ἴρις συστελλομένη· εἰς πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς τὴν διὰ τῶν δακτύλων διαστολὴν τῶν βλεφάρων ἰσχυρῶς συσπᾶ ταῦτα ἡ ἀρρώστου ἀριστερόθεν, ἢ περ οὐδόλως συμβαίνει δεξιόθεν· πάρεσις τοῦ δεξιῶ ἐσωτερικοῦ ὀρθοῦ, ἐξ οὗ ἀσθενῆς ἀποκλίνων στραβισμὸς τοῦ δεξιῶ ὀφθαλμοῦ.

Εἰς τὰς προσπάθειας ὅπως διανοίξῃ τὸ στόμα ἡ ἀρρώστου ἀνθίσταται μεθ' ἱκανῆς δυνάμεως τὰς σιαγόντας συγκλείουσα· γλώσσα πλατεῖα, ἀδρανῆς ὅπως οὖν εἰς τὰς ἐαυτῆς κινήσεις, ἀλλ' ἀρκούντως ἐκβαλλομένη ὑπὸ τῆς ἀρρώστου, εἰς τὴν μέσσην ἀκριβῶς ἰσταμένη τότε γραμμὴν, καὶ οὐδόλως τρέμουσα, θερμοκρασία φυσιολογική, σφυγμοὶ εὐρεῖς, κανονικοὶ, εὐτακτοὶ, μᾶλλον δὲ ἀραιοὶ (60—64). Τὰ δεξιὰ κῶλα ψύχονται εὐκόλως, ἡ δὲ δεξιὰ χεὶρ ἐκτιθεμένη εἰς τὸν ἀέρα λαμβάνει ταχέως χρῶμα ὑποκόκκινον.

Ἀπὸ τῆς χθὲς οὐδεμίαν ἐντερικὴν κένωσιν ἔλαβε· τὴν ἀνάγκην πρὸς οὐρσιν ἐφανέρου γογγύζουσα καὶ στενοχωρουμένη ἕως οὗ ἐννοοῦσαι αἱ περὶ αὐτὴν τῆ παρεῖχον τὴν ἀπαιτουμένην βοήθειαν ἢ πως ἐκπληρώσῃ ταύτην.

Ἡ ἀρρώστου φαίνεται ἀπωλέσασα τὴν δυνάμιν τοῦ ἐκφράζειν τὰς ἐαυτῆς ἰδέας, τῶσφ διὰ τοῦ ἐνάρθρου λόγου, ἢσφ καὶ διὰ τῆς γραφῆς, μόνη δ' ἡ διὰ νευμάτων καὶ ἡ φυσιολογικὴ ἐκδηλωτικῶς τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων τῆ ὑπελείφθη. Οὕτως

ὅταν εἰς ἐρώτησιν γενομένην αὐτῇ θέλει νὰ ἀποκριθῆ ἀρνητικῶς, ἀπάγει τὴν κεφαλὴν ἀνασπώσα ἅμα τὰς ὀφθαλμοὺς, ἢ σείει περιστροφικῶς ταύτην· ὅταν δὲ καταφατικῶς, μετὰ τῆς κατανεύσεως τῆς κεφαλῆς ἐκβάλλει καὶ ἑαυτὸν φθόγγον ἀναρρόνον. Μερθὴν ὅτι πρότερον ἐξαίρετα καὶ καλλιγραφικῶς ἔγραψε τῇ ἐξήγησιν νὰ μὴ ἐκφρασθῆ διὰ τοῦτου τοῦ τρόπου τί ἐπεθύμει· καὶ ἠθέλησε μὲν νὰ δοκιμάσῃ τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ, ἀλλὰ ταχέως ἀφῆκε τὸ κονδύλιον, ὅπερ ἄλλως τε ἀσθενῶς ἐκράτει, καὶ οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ παραπεισῶ αὐτὴν ὕπως χαράξῃ τι ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Διάγνωσις. Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν λογισάμενος ἀναμνηστικόν, καὶ τὰς ἄλλας ἰδικιτέρας τῆς ἀρρώστου καταστάσεις, τὸν τρόπον τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ πάθους, καὶ τὰ ἐνόντα συμπτώματα ἀπέσχον τοῦ παραδεχθῆναι ὡς σαφῆ καὶ εὐδιάγνωστον τὴν πάθεισιν, ἀλλ' ἐξήγησα μόνον τίνες παθολογικαὶ καταστάσεις ἠδύναντ' αὐτὴν νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὑπὸ ἐπίσκεψιν συμπτωματικὴν εἰκόνα.

Καὶ δὴ, τρεῖς τοιαύτας παθολογ. καταστάσεις ἐπιτηδείως εἰς τοῦτο εὖρον: Ὑστερικὴν τινὰ μορφήν, — ἢ τὴν ἐπιληψίαν, — ἢ τέλος τοῦ ἐγκεφάλου ὀργανικὴν τινὰ ἀλλοίωσιν. Πιλοχωτέραν δὲ κρίνουν τότε τὴν παραδοχὴν ὕστερικῆς τινος μορφῆς σπανίας, ἐπεριδόμενος εἰς τε τὰς ἰδικιζύσας τῆς ἀρρώστου καταστάσεις, καὶ τὰ προηγούμενα ἀνέβαλον οὐχ ἥττον τὴν ὀριστικὴν διάγνωσιν, ἄχρις οὗ ἐκ τε τῆς χρονιωτέρας παρατηρήσεως, καὶ τῆς δικαιότερας ἐκτιμήσεως τῶν ἐνόητων συμπτωμάτων, ὡς δὴ καὶ τῆς πορείας αὐτῶν, πλειότερον φαισιθῶ.

Θεραπεία. Ἐχορηγήθη ἐσωτερικῶς τὸ βρωμιούχον (καὶ εἰς διαλύσειν β οὐγγιῶν ἐκ δύο δραχμῶν τούτου, ὅπως λαμβάνῃ ἢ ἀρρώστος κοχλιάριον τοῦ ζωμοῦ μέγα καθ' ὥραν ἐπίθεσις κατ' ἐπανάληψιν σιναπισμῶν εἰς τὰ κάτω ἄκρα ζωμῆς κρέατος ὡς τροφί.

Ἐσπ. 12/II. — Ἡλικιτὴ κατάσταση ἐν γένει ἀναχωρῶν τῇ ἐξήγησιν τὴν χεῖρα καὶ προθύμως μὴ ἔπεινε τὴν ἀριστερῇν.

Θ. — Ἦ αὐτὰ καὶ ἐπίθεσις ἐκδορίου εἰς τὴν ἀγένην.

— 13/II. — Ἡλικιτὴ τὴν νύκτα δι' ἀδυναμίας καὶ γογγύου,

γυμῶν ἐξεδήλου τὴν ἀνάγκην πρὸς οὖρον, ἣν τακτικῶς ἐκάστοτε ἐξετέλεσε. Τὸ ἐκδορίον ἐνήργησεν ἀτελῶς· φέρεται δ' ἡ πάσχος σαχνῶς τὴν ἀριστερῇν χεῖρα εἰς τὸν ἀγένην, ὅπως τὸ ἀφαιρέσῃ, ἐκφράζουσα τὴν ἐκ τούτου ὀδύνην διὰ κλαυθμῶν.

Σήμερον κινεῖ ὀλίγον τὴν δεξιᾶν χεῖρα καὶ πόδα, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς δὲ κνήμης ἀμβλεία ἢ αἰσθητικότης ὑπάρχει, καὶ πολλὰ ἀμβλυτέρα εἰς τὴν δεξιᾶν χεῖρα. Ὅτε ἀνηγείρομεν τὴν ἀρρώστον ἐρθοκαθέδρον ἐπὶ τῆς κλίνης ὅπως ἴδω τοῦ ἐκδορίου τὴν γῶραν, αὐτὴ ἐλόρδου ἐπὶ τοσοῦτον τὴν κεφαλὴν, ὥστε διὰ πολλῆς προσπάθειας ἠδυνήθη νὰ κάμψω ταύτην πρὶσω. Ἐπιμένει ἢ δυσκοιλιότης. Ἡ εξέτασις τῆς καρδίας, πλὴν ἀσθενούς, μαλακοῦ φυσήματος, ὅπερ προηγείται τοῦ ἀ. κατὰ τὴν ἐσθίην ψόφου, οὐδὲν ἄλλο παθολογικόν παρέχει.

Θ. — Παῦσις τοῦ βρωμιούχου κάλεως. Χρητήρησιν καλομέλανος 12 κόκκων εἰς 6 ξηρία, καθ' ὥραν ἀνὰ ἓν.

Ἐσπ. 13ης. Ἐλαβε δύο ἐντερικὰς κενώσεις πρὸ ὀλίγου μετὰ τῶν οὔρων, ἅτινα ἐν μέρει δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ, ἔνεκα ἐραδύτητος τῶν βοηθούντων αὐτῇ, ἐφ' ἧς, ὡς λέγει ἡ ἀδελφὴ τῆς πολλὴν δυσχερασίαν ἔδειξεν. Ἐνοχλεῖται ὑπὸ τοῦ ἐκδορίου, ἀκούσασα δ' ὅτι παρήγγειλα καὶ εἰς τοὺς βραχίονας ἐκδορία πολλὰ δυσχεροχέτησε καὶ ἐταράχθη. Ἐγείρεται καὶ κάθηται ἐπὶ τῆς κλίνης μόνη, ὡς ἔμαθον, τῇ βοήθειᾳ δὲ τῆς ἀδελφῆς τῆς ἐγείρεται καὶ ἴσταται ὀρθία. Κατακεκλιμένη οὔσα προσάγει ἐλευθέρως τὴν δεξιᾶν κνήμην ἐπὶ τὸν μηρὸν ὄψοῦσα οὕτω τὸ γόνυ.

Διάγν. — Βασμιώτεροι ὑπόνοιαι περὶ ὀργανικῆς τοῦ ἐγκεφάλου βλάβης.

Θ. Ἐκδορίου ἐπίθεσις εἰς ἕκαστον τῶν βραχιόνων.

14/II. — Ὑπνωσεν ἡσύχως καὶ ἀνευ μέγχεος τὴν νύκτα, καὶ τακτικῶς οὖρησεν ὡς καὶ πρότερον. Διατηρεῖ τὴν ἀπὸ τῆς προσβολῆς παρουσιάζεν ἀπάθειαν τοῦ προσώπου, καὶ ἰδίᾳ τοῦ δεξιοῦ αὐτοῦ· συσπᾶ εἰσέτι ἀριστερόθεν τὰ βλέφαρα καὶ ἀδυνατεῖ νὰ συγκλεισθῇ ἐκεῖνα τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ· ἐπιμένει ὅπως μὴ δεῖξῃ τὴν γλῶσσαν καὶ μὴ δοκιμάσῃ νὰ γράψῃ τι ἐπὶ χάρτου, καίπερ ἐπιμένονος τῇ ἐξήγησιν τοῦτο.

Αισθητικότης εἰς τὰ δεξιὰ κῶλα καὶ τὸ δεξιὸν τοῦ προσώπου ἢ αὐτὴ ἰὸς καὶ πρόσθεν, ἀμβλεία τουτέστι. Δύναται νὰ ὑψώσῃ καὶ φέρῃ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἰσοστασίως τῷ στόματι αὐτῆς, πλὴν ἀδυνατεῖ νὰ συλλάβῃ τι καὶ κρατήσῃ διὰ τῶν δακτύλων ταύτης. Ἐθιόπευσε, ἢ μᾶλλον ἐψύλλισε διὰ τῶν δακτύλων τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὸν παρ' αὐτῆ κληόμενον κύνα. Ἄμα εἰσῆλθεν ὁ ὑπὸ τῶν συγγενῶν τῆς νέας προσκληθεὶς σύμβουλος ἰατρός Κ. Πρετεντέρης αὐτὴν ἠγέρθη ἐν σπουδῇ καὶ ἐκάθησε τῆ αἰτήσῃ τοῦ Κ. συμβούλου ἐξέβαλε τὴν γλῶσσαν, καὶ τῇ ἔτεινε τὴν ἀριστεράν, κατόπιν δὲ καὶ τὴν δεξιάν χεῖρα. Βοηθουμένη ἔστα ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῆς, κρατοῦσα μὲν τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς τῆς ἐβάδισεν ἐν τῷ δωματίῳ ἀσθενῶς μὲν στηρίζομένη ἐπὶ τὸ δεξιὸν αὐτῆς σκέλος, ἀλλὰ εὐτάκτως, ρυθμικῶς καὶ ἄνευ τρωμαδῶν κινήσεων ἐκτοπίζουσα τοῦτο· ἐπιστρέφουσα δὲ εἰς τὴν κλίνην σχεδὸν μόνη καὶ ἄνευ οὐδενὸς στηρίγματος ἐβάδισε καὶ κατεκλίθη. Οἱ σφυγμοὶ παραμένουσιν ἀραιότεροι ὅπως οὖν τοῦ κατὰ φύσιν (6½), ἀλλ' ὑμαλοὶ καὶ εὐτακτοί. Ὁ Κ. σύμβουλος οὐδὲν παρὰ φύσιν εὔρειν εἰς τὴν καρδίαν. Ἐρωτηθεῖσα ἂν θέλῃ νὰ φάγῃ, δι' ἀρνητικῶν νεύματος ἀπεποιήθη· ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει ὅμως τῆς ἀδελφῆς τῆς ἂν ἐπιθύμει χαθιάριον, διὰ φθόγγου βαρῆς, καὶ ἐπινεύσεως τῆς κεφαλῆς πρόσω καταφατικῶς ἀπήντησε.

Διάγνωσις. Καίπερ ἀσυνήθως εἰς νεαρὸν ὄργανισμὸν, ὅχι πρῶτον πιθανώτερα οὐχ ἦττον καθίσταται ὁσμηραὶ ἢ ὑπάρχει ὀργανικῆς τινος βλάβης οὐχ ἐπισήμου, ὀξείας συστάσεως τοῦ τοῦ κριστεροῦ ἡμισφαιρίου τοῦ ἐγκεφάλου, ἐδραζούσης μᾶλλον πρὸς τὴν περιφέρειαν τοῦτου καὶ τὴν πρόσθιον ἢ μετωπικὸν λοβὸν, βλάβης ἥτις, ἢ διὰ ἐκχυσιν ὀρόου, ἢ αἱματέκχυσιν, εἴτε δι' ἐμβολὴν γενομένην, ἐπικόλουθα ἄμεσα ἔσχε τὴν παρατηρουμένην εἰς τὴν ἀρρώστον ἀφασικὴν μορφήν, μετὰ τῶν δεξιῶν ἡμιπληρικῶν φαινομένων. Ἐξ ἄλλου ὑποφάνως μετὰ τοῦ Κ. συμβούλου δὲν ἀπεκλείσθη ὀλοσχερῶς καὶ πᾶσα πιθανότης παρουσίας ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει σπανίως τινὸς καὶ ἐξαιρετικῆς μορφῆς ὕστερισμοῦ.

Θ. Ἀνεγάρφα διάλυσις 1 ὄζ. ἰωδούχου κάλιου εἰς 6 οὔνζ.

ὑδατος, ὅπως λαμβάνῃ ἢ ἀρρώστος τρίς τῆς ἡμέρας, ἀνά δύο δραχμὰς ταύτης.

15/Β'. — Ἡ ἰδία σχεδὸν κατάστασις· ἔφαγεν ὀλίγον ἄρτον μετὰ γάλακτος, ὃν καλῶς ἐμάσησε καὶ κατέπιεν. Ἐλάθε κενώσιν ἐντερικὴν ἀφθονον τὴν ἀνάγκην πρὸς ταύτην ἐκδηλώσασα δι' ἀδημόνων νευμάτων καὶ φωνῶν, ἀναστείλασα δὲ ταύτην μέχρις οὐ ἠνόησαν αὐτὴν καὶ ἐβοήθησαν. Ἐπιμένουσι τὰ παραλυτικὰ φαινόμενα κατὰ τὸ δεξιὸν ἡμισυ τοῦ προσώπου, ἀλλ' ὅμως αἰσθάνεται ἡ ἀρρώστος τὸ ἐλαφρὸν ἐπὶ τὸν δεξιὸν κρῖταρον καὶ παρεῖν κέντημα. Ἀποξέει συγχῶς διὰ τῶν δακτύλων τὸν ἔσωτ. κανθὸν τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ τὸν ἀριστ. βύθωνα. Κατ' ἐπιμόνον αἰτησίαν μου ἔτεινέ μοι τὴν ἀριστεράν χεῖρα, καὶ ἀσθενῶς δι' αὐτῆς ἐπίανε. Ἐπέμεινον ὅπως ἐπὶ χάρτου μοι γράψῃ τι καὶ ἐπέτυχον νὰ λάβῃ αὐτὴ ἐπὶ τούτῳ δις τὴν γραφίδα τῇ δεξιᾷ χειρὶ, πλὴν ἀσθενῶς καὶ ἀδεξίως ἐκράτει ταύτην κινήσασα δ' αὐτὴν ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ἄνω τοῦ χάρτου οὐδὲν ἐχάραξε, καὶ οὐδὲως ἤθελε μετέπειτα νὰ δοκιμάσῃ ἐκ νέου. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις ἐν γένει ἀπαντᾷ διὰ τῶν συνήθων ἀρνητικῶν ἀνανεύσεων τῆς κεφαλῆς. Ἐβάλλει τὴν γλῶσσαν ὀσάκις τῇ ἐζήτησα· ἀπέχευεψε δὲ καὶ φλέγμα φαρυγγαῖον. Τῇ προτροπῇ μου ἠγέρθη τῆς κλίνης σχεδὸν μόνη καὶ ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα, χωρὶς νὰ σύρῃ οὐδὲως τὸν δεξιὸν πόδα, ἀλλὰ κατὰ τάξιν τοῦτον μεταωρίζουσα, καὶ μὲν τῇ ἀκρῇ χειρὶ στηρίζομένη εἰς τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς τῆς ἐπέστρεψε δὲ εἰς τὴν κλίνην μόνη ἄνευ βοήθειας τινὸς καὶ κατεκλίθη. Ἐπιμένει ὁ μικρὸς τοῦ δεξιοῦ βολβοῦ στραβισμὸς καὶ τὸ λαγώφθαλμον. Ἐ τοῦ ἰωδούχου κάλιου διάλυσις τῇ φέρει δυσπρόσκειαν καὶ συσπᾷ τὸ πρόσωπον.

Θ. — Τ' αὐτὰ ζωμὸς πυκνὸς, γάλα, καὶ οἰνομίγες ὕδωρ παρηγγέλοη.

— 16/Β'. — Ἐήτησα σήμερον τὴν χεῖρα τῆς ἀρρώστου, ἥτις μοι ἔτεινε ἀμέσως τὴν δεξιάν, πλὴν ἀδυνατεῖ νὰ σπύξῃ, ἢ κρατήσῃ τι διὰ ταύτης στερεῶς, καθὼς ἐπίσης καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, τῶν δακτύλων εἰς τὰς τοιαύτας προσπάθειας ἐκρύβιμος καὶ ἀστόχως κινουμένων. Ἐξῆκολουθεῖ νὰ ἀποξέη ἐν

νίστε διὰ τῶν δακτύλων τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὸν ἐσωτερικὸν κωνὸν τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ, τὸν ἀριστ. ῥόθωνα, καὶ ἀριστ. τοῦ στόματος γωνίαν. Τὸ δεξιὸν ἤμισι τοῦ προσώπου διατελεῖ ἐν τῇ αὐτῇ ἡμιπραϋτικῇ καταστάσει κατὰ δὲ τὴν μάσσησιν στερεῶς ὅπως οὖν τροφῆς τὸ δεξιὸν σιαγονικὸν ἄρθρον ἐκπαλῆς καὶ παθητικῶς κινούμενον φαίνεται ἢ κατάποσις ἐκτελεῖται πολὺ φυσικῶς καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀνωμαλίας.

Ἰγέρθη μόνη καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης κατ' αἰτῶν μου δ' ἔλαβε μολυβδοκόνδυλον εἰς τὴν κανονικὴν θέσιν διὰ τῶν δακτύλων τῆς δεξιᾶς χειρὸς, καὶ ἀσθενῶς στηρίζουσα τούτο ἐπέχεισε νὰ γράψῃ, πλὴν ἄγνοουσα τὴν γραφίδα ὑπεράνω τοῦ χάρτου ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰ εἰς εὐθείαν γραμμὴν, ἐγκατέλιπε ταύτην μετ' ἀπελπιστικοῦ ὕψους, καὶ διακρύουσα ἀδύνατον δ' ὑπῆρξε νὰ τὴν πείσω ὅπως ἐκ δευτέρου δοκιμάσῃ. Ἰγέρθη τῆς κλίνης μόλις βοηθουμένη ὑπ' ἄλλου, καὶ στηριζομένη τῇ ἀριστερᾷ ἄρχῃ χειρὶ εἰς τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς ἐβάδισεν ἱκανὰ θέματα κανονικά, καὶ εἶτα μόνη ἄνευ τινος βοηθείας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κλίνην (κατὰ γῆς ἐστρωμένην) καὶ κατακλίθη. Σφυγμοὶ συχνότεροι τοῦ πρόσθεν (80), εὐρυθμοὶ καὶ ὁμαλοί.

Θ.— Τὰ αὐτά.

17/B'. — Ἐράγε χθὲς ὀπτὸν κρέας, γάλα, ἄρτον, καὶ ἔπιεν ὀλίγον ἐξυδατωμένον οἶνον. Τὰ δεξιὰ τοῦ προσώπου ἤρξαντο νὰ συμμετέχωσιν ὀλίγον τῶν κατὰ τὴν καθόλου ἐκφρασιν τούτου γενομένων κινήσεων, πλὴν μᾶλλον παθητικῶς κινεῖται εἰσέτι ἐπὶ ῥήγῃ, γέλιωτος κ.λ. ἢ δεξιὰ παρεῖα. Ἀπὸ τῆς χθὲς ἤρξατο νὰ λαμβάνῃ ἢ ἀρρωστος τὸ ποτήριον διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἀδυνατεῖ ὅμως νὰ σφίγῃ διὰ ταύτης ὡς καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὴν χειρὰ μου. Σήμερον κατ' ἐπίμονον παρακλήσιν μου ὅπως γράψῃ ἐχάραξε γριφώδῃς τι σχῆμα ἐμοῦ δ' ἐπαίνεσαντος αὐτὴν, ἐγέλασεν αὐτὴ μετὰ καγχασμοῦ. Ἰγέρθη μόνη καὶ ἄνευ βοηθείας ἐβάδισε κάμπτουσα μόνον σικκρὸν τὸν κορμὸν δεξιόθεν εἰς ἐκάστην πρότασιν τοῦ δεξιοῦ σκέλους, ἀλλ' αἴρουσα τοῦ ἐδάφους κατὰ φύσιν τὸ δεξιὸν σκέλος ὅσον καὶ τὸ

ἀριστερὸν· εἶτα δὲ μόνη ἐκάθησθη χαμαὶ ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἔλαβε τὸ ποτήριον διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτῆς χειρὸς.

Θ. — Ἀύξισις τῆς δόσεως τοῦ ἰωδούχου κάλεως κατὰ 5 κόκκους.

18/B'. — Ἀπὸ χθὲς ἤρξατο, ὡς ἔμαθον, νὰ προσφέρῃ λέξεις τινὰς ἀκαταλήπτους ὅπως εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν. Ἐγείρεται τῆς κλίνης καὶ περιπατεῖ μόνη, ὀλιγώτερον τοῦ χθὲς κάμπτουσα τὸν κορμὸν δεξιόθεν. Σφίγγει τῇ δεξιᾷ χειρὶ ἀσθενῶς ὅσον καὶ τῇ ἀριστερᾷ. Ἐπεχείρησε τῇ προτροπῇ μου νὰ χαράξῃ τὸ ἐαυτῆς ὄνομα, καὶ ἔγραψεν ἕτερον πάλιν γρίφον. Ἐρωτηθεῖσα, πῶς ἔχει; ἀπήντησεν ἐκφραστικῶς λίαν διὰ τοῦ συνήθους νεύματος τοῦ ἐκφράζοντος τὸ, οὕτω καὶ οὕτω. Ἐπ' ἀνεπιληψίᾳ ἐγέλασε.

19/B'. — Ἡθέλησε νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ καὶ ἐπροσπάθησε, πλὴν συγκεχυμένης, ἡμιενάρθρους ἐξεφώνησε λέξεις, ἐξ ὧν οὐδὲν ἠνύησα. Ἐπιμένει εἰσέτι μικρὰ τῶν δεξιῶν τοῦ προσώπου πάρεσις. Ἐγράφη εὐκρινῶς τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς τὸ ὄνομα «Εὐδοκία», καὶ τῇ εἶπον νὰ τὸ ἀντιγράψῃ καὶ ἔδοκίμασε μὲν, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἐχάραξεν αἰνιγματώδη τινὰ γρίφον, παρὰ πλῆσιον δὲ γρίφον ἐχάραξε δοκιμάσασθαι ἄνευ ὑποδείγματος τ' ἀνωτέρω ὄνομα νὰ γράψῃ. Ὅταν ἀπελπισθῇ τινάσσει μακρὰν τὴν γραφίδα καὶ μεμψιμοίρωτος γελᾷ· σήμερον ὅμως ἐκοῦσα αὐτὴ ἐπέμεινεν εἰς τὰς πρὸς γραφὴν ἀποπειράς. Εἰπὼν αὐτῇ νὰ μοὶ δείξῃ δύο δακτύλους τῆς χειρὸς τῆς μοὶ ἔδειξε πλειότερους. Ἐγείρεται συνεχῶς καὶ περιπατεῖ, πρὸς δὲ κρίθει καὶ τὰς χεῖρας.

20/B'. — Γράφει μὲ ὄρεξιν τὰ προσφερόμενα αὐτῇ σιτία· δὲν ἔλαβε κένωσιν ἐντερικὴν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος. Σήμερον τὸ πρόσωπον ἐτι ἐκφρασιωδέστερον τοῦ πρόσθεν, ὡς ἐκλιπούσης ὅπως σχεδὸν τῆς παρέσεως τῶν δεξιῶν τούτου.

Τῇ ἐπαρουσίασθ φύλλον χάρτου, ἐφ' οὗ κεχαραγμένα ὑπῆρχον μεγάλοις κεφαλαίοις γράμμασι τὰ ὀνόματα διαφόρων σιτίων, καὶ ἐρωτήσας αὐτὴν, ἂν ἔβλεπέ που «γάλα» δὲν ἠδυνήθη ποσῶς νὰ ἀνεύρῃ τούτο, καίπερ ἐπισταμμένος ἐζήτησεν. Εἶτα τὴν ἠρώτησα πῶς εὐρίσκονταί τὰ «λάχανα»· καὶ δὴ καλῶς ἐβουλήσασα ἀπανταχῶς τοῦ χάρτου μοὶ ἔδειξε τέλος τὴν ζητούμενην λέξιν πα-

ρατηρήσασα καλῶς πρότερον ταύτην. Ἐπίσης εὐκόλως τὸ πρῶτον ἀνεύρε τὰς ζητηθείσας λέξεις «σαρδέλαι, χαβιάρι», ἀλλὰ κατόπιν ἄλλας ἀντὶ τούτων ἐδείκνυε, ἀντὶ τοῦ «καφὲν μοι ἐδείκνυε «κρασὶ» καὶ οὕτως ἐπιμείνας ἐφ' ἱκανὴν ὥραν εἰς τὴν τοιαύτην ἐξέτασιν εὔρον, ὅτι δις ἠδυνήθη νὰ δείξῃ ἐπιτυχῶς τὰς λέξεις «σαρδέλαι, λάχανα», ἀπαξ τὰς λέξεις «χαβιάρι, κουλούρι»: τὴν τελευταίαν λέξιν ὅμως ὑπερον ἐσύγχυσε μὲ τὸ κρασί». Διέκρινε τὸ κυανοῦν ἀπὸ τὸ ἐρυθρὸν χρώμα. Μοι ἐφάνη δ' ἀπαξ, ὅτι διέκρινε καὶ τὸν ζητηθέντα αὐτῇ ἀριθμὸν 6, ἀλλὰ ταχέως ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει μετεβίβασε τότε τὸν δάκτυλον καὶ εἰς ἄλλους ἀριθμούς: τοὺς ἀριθμούς 1, 2, ἀδιαφόρως ἀντὶ τοῦ ζητουμένου 3 ἐξελάμβανε, καὶ τέλος, καταστενοχωρηθεῖσα ἀπέριψε τὸ κονδύλιον, κλαυθμυρίζουσα καὶ προφέρουσα φθόγγους ἀσυναρτήτους τίν, τέν (προφορά τοῦ ε κλειστή), τάν, τάν. Ἐρωτήσας ποία εἶναι ἡ δεξιὰ τῆς χεῖρ, αὕτη μοι ἐδείξε τὴν ἀριστεράν. Ὅταν εἶπον νὰ τῇ χορηγήσωσι κλύσμα τὸ ἐσπέρας, πολλὴν ἐδείξεν εἰς τοῦτο ἀποστροφήν.

21/Β'. — Ἐλαβε κένωσιν ἐντερικὴν ὄραξις πρὸς πείρα ἐλάσων τοῦ πρόσθεν. Σήμερον οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τῶν ἐπὶ πίνακος καθαρῶς καὶ μεγάλως κεφαλαίοις γράμμασιν ἐσημειωμένων διαφόρων σιτίων, καὶ ἀριθμῶν· ἀλλὰ δ' ἀντὶ τῶν ζητουμένων ἀείποτε ἐδείκνυε· μόνον τὸ Α διέκρινε, καὶ ἐδείξε, πλὴν καὶ τοῦτο, ἀμφιβόλως· ἐφάνη μοι, ὅτι διέκρινε τὸ ἐρυθρὸν τοῦ κυανοῦ χρώματος. Δυσανασχετοῦσα, προφέρει ἀποτόμως τίν, τέν, τάν, τάν, καὶ ποτε πείαν. Τὰ σημερινὰ δεξιὰ τῆς γραφῆς ἐπίσης γριφωδῆ.

26/Β'. — Προχθὴς ἔτι δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ καὶ δείξῃ οὐδεμίαν τῶν ἐπὶ τοῦ πίνακος σημειωμένων καὶ ζητουμένων λέξεων ἀλλ' ἄλλας ἀντὶ τούτων ἐδείκνυε. Κενώσεις τῆς κοιλιᾶς τακτικά.

Ἐρωτήσας αὐτὴν σήμερον, ἂν ἦναι καλά, μοι ἀπεκρίθη διὰ μιᾶς, καὶ διὰ λαρυγγικῶν ἀσαφῶν φθόγγων, δι' ὧν βεβαίως ἤθελε νὰ ἐκφρασθῇ «καλὰ», ἀλλ' ἐφεξῆς δὲν ἐπανελάβε τοῦτο, καίτερ ἐπιμόνος τὴν παρεκάλεσα. Ἴδειξεν ἐπιτυχῶς ἐκάστην

τῶν ἐν τῷ πίνακι ἐσημειωμένων καὶ ζητηθεισῶν αὐτῇ τροφῶν, ἀλλὰ μετὰ βραδύτητος, καὶ τινας ἀμφιβολίας· μὴ δυνηθεῖσα δὲ νὰ ἀνεύρῃ τὴν λέξιν «σαρδέλαι» ἐστενοχωρεῖτο, καὶ ὅτε ὑπέδειξα αὐτῇ ταύτην, καὶ ἠρώτησα μετὰ πολλῆς προθυμίας καὶ εὐχαριστίας καταφατικῶς διὰ νευμάτων καὶ τιμῶν φθόγγων ἀπήτησε.

Τοὺς ἀριθμούς δὲν διέκρινε, σύγχυσι τοῦ 3 μετὰ τοῦ 1, καὶ τοῦ 6 μετὰ τοῦ 3 ποιοῦσα· τὸ δὲ εἰς τὸν πίνακα σημειωμένον 0 δὲν ἀνεγνώριζεν ὅτε ὡς τοιοῦτον τῇ ὑπέδειξα τοῦτο. Περιπατεῖ συχνότερον τοῦ πρόσθεν καὶ ἐντελέστερον, ἱκανὴν ἔχουσα ὄραξιν πρὸς σιτία.

28/Β'. — Ἡ ἰδία σχεδὸν κατάστασις· ἀναυρίσκει συνήθως, καίτερ μετὰ βραδύτητος, εἰς τὸν πίνακα σιτία, ἀλλὰ καὶ συγχεῖ ταῦτα ἐνίοτε, ἀναγνωρίζει ὅμως πάραυτα τὸ λάθος ἅμα φέρω τὸν δάκτυλον εἰς τὴν ζητουμένην λέξιν καὶ ἐρωτῆσω αὐτήν. Ἀναμφιβόλως ἐδείξε τὸν ζητηθέντα αὐτῇ ἀριθμὸν 6· ἀφοῦ δὲ ἐζήτησα ὅπως μοι δείξῃ καὶ τὸ ὁμῶς δεξιόθεν τοῦτου ὑπάρχον 0, ἔφερε τὸν δάκτυλον αὐτῆς εἰς τὴν κατωτέραν ἢ στρογγύλην τοῦ 6 μοῖραν· ἅμα ὅμως τῇ ἐδείξα τὸ 0, ἀνεγνώρισε τοῦτο καὶ εὐχαριστημένη ἐφάνη.

Κρατεῖ νῦν στερεώτερον τὸ κονδύλιον διὰ τῆς δεξιᾶς χεῖρός· ἐπιχειροῦσα δὲ νὰ γράψῃ, ὑπὸ πείσματος καταλαμβάνεται ὅτι ἀδυνατεῖ διὰ τῆς γραφῆς νὰ ἐκδηλώσῃ ὅτι ἐν τῷ νῷ φαίνεται ἔχουσα.

Προφέρει τίν, τέν, πέν, τάν, ἢ καὶ πέν, καὶ ἄλλους τινας φθόγγους ἡμισφαιρικούς, οὓς δυσκόλως ἀντιλαμβάνεται τις. Χθὲς τὸ ἐσπέρας, ὡς ἔμαθον, ἰδοῦσα τὸν καιρὸν συννεφώδη ἀνεφάνησε ἀπὸ πό! ἡ Γενικὴ θρέψις τοῦ σώματος καλῆ. Γράφει μὲν ἔτι συγκεχυμένα, ἀλλ' οὐχὶ τόσον γριφωδῶς, ὡς διακρινόμενων πως καὶ χαρακτῆρων γραμμάτων.

31/Γ'. — Μεταχειρίζεται πολλῶ πλείονα καὶ ποικιλοτέρους φθόγγους πρὸς ἐκφρασιν τῶν ἰδεῶν τῆς, μάλιστα δ' ὅταν δυσανασχετῇ τῶν φθόγγων δὲ τούτων πολλοὶ ἔχουσι τινα ὁμοιότητα πρὸς ἐνάθρους λέξεις, καὶ πως φυσικώτερος τοῦ πρό-

οθεν φαίνονται εἰς τοὺς οἰκείους τῆς. Εἰς τὸν πίνακα μὲν ἐπέδειξε μετ' ἀρκούσης εὐχερείας τινὰ τῶν ζητηθέντων ὀνομάτων σιτίων καὶ τινὰς ἀριθμούς, εἰς ἄλλα τούτων ὅμως ἀπετύχαιεν. Στίγγει εἰσέτι ἀσθενέστερον διὰ τῆς δεξιᾶς ἢ διὰ τῆς ἀριστερῆς χειρὸς, ἥτις ἱκανὴν ἔχει ἤδη δυνάμιν κρατεῖ ὅμως νῦν διὰ τῆς δεξιᾶς στερεῶς τὴν γραμμίδα.

Γράψας κατὰ σειρὰν, καὶ εὐκρινῶς τὰ ὀνόματα διαφόρων ἐλληνικῶν πόλεων, καὶ ἐρωτήσας αὐτὴν εἰς ποίαν τούτων διέμενα πρὶν εἶλθῃ εἰς Ἀθήνας, αὐτὴ μετὰ τινὰς δισταγμούς μὴ ἔδειξε τὸ «Δίον», ὅθεν πράγματι πρὸ τινῶν μηνῶν ἀνεχώρησεν. Ἀνορθώτως χθὲς ἔγραψεν ὀρθοῦς γραμμῶν καὶ ἰδίᾳ συμφόνηων, κατὰ σειρὰν, καὶ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδικούτως συνανωμένων, ἄπερ ὑστερον ἀμέσως διὰ γραμμῶν διέγραψε, δυσκασχετοῦσα καὶ ἐκφράζουσα ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ τὰς ἐκὼς λέξεις.

Θεραπεία. Ἐπαυσεν ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν νὰ λαμβάνῃ τὸ ἰσδοῦχον κᾶλι, χορηγομένου αὐτῇ τοῦ ἀρσενικοῦ νάτρου εἰς δόλυσιν ἀρκιστάτην ἀνά $\frac{1}{8}$ τοῦ κόκκου καθ' ἑκάστην.

6|Γ'. 72. — Καθ' ἡ παρὰ τῶν οἰκείων τῆς ἀρρώστου ἐμαθόν εἰς τινὰ ἀποχωρῶντα καὶ χειρατέσχοντα ἀποτεινομένη χθὲς ἐπρόφερεν αὐτὴ ἀρκούτως καταληπτῶς «καλὴν νύκτα» πρὸς τούτω, εὐκρινῶς, καὶ πιστῶς ἀντίγραψε διαφόρους λέξεις, τοῦδ' ὑπερ καὶ σήμερον ἔπραξεν.

Ἐρωτηθεῖσα πῶς ἀπερῆ ἀπήντησεν ἐν μιᾷ καὶ μεθ' ἱκανῆς εὐκρινείας «γαγῆτερα, ἢ ἐννοῶσα βεβῆλαις «καλῆτερα», ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπαναλάβῃ τούτω βραδυτέρον. Λέγει ὀλοκλήρους, ἀκαταλήπτους ὅμως φράσεις, καὶ μᾶλλον εὐθymος τοῦ πρόσθεν φαίνεται. Ἡ περίοδος τῶν ἐμμένων, ἥτις ἔπρεπε νὰ ἐπαναληφθῇ πρὸς τὰ τέλη τῆς περιόδου ἐβδομάδος καθόλου εἰσέτι δὲν ἐσημειώθη.

Θερ. — Συναποῦχον ποδῶλουτρον τὸ ἰσπέρας, καὶ προπότισμα ἐγγύματος χαμημύλων.

10|Γ'. — Τῇ ἐκρούγουσιν ἐνίστα λέξεις τινὰς εὐκατάληπται, ἃς ὅμως ὑστερον προσκαλημένη ἀδύναται νὰ ἐπαναλάβῃ.

οὕτως ἐρωτηθεῖσα σήμερον τί θέλει νὰ φάγῃ; ἐπρόφερε φράσιν τινὰ παρεμφέρουσαν πρὸς τὸ «δὲν ἠξεύρω»· ἐπίσης ἐπανειλημμένως εἶπε «τίποτε», ἤτοι τίποτε. Ἀντιγράφει ἀριστα καὶ καλλιγραφικῶς στοιχεῖα, λέξεις, φράσεις ὀλοκλήρους, καὶ ἀριθμούς· ἀδύναται ὅλως ὅμως νὰ γράψῃ καθ' ὑπαγόρευσιν ἄλλο τι πλὴν τοῦ Δ. Δυσκόλως εὐρίσκει εἰσέτι τὰς ἐπὶ τοῦ πίνακος ὀνομασίας σιτίων καὶ τοὺς ἀριθμούς, πλὴν ἀναγνωρίζει ταῦτα ἐπὶ τέλους· διακρίνει, καὶ ζητηθεῖσα δεικνύει τὸ κυανῶν, ὡς καὶ τὸ ἐρυθρὸν χρώμα. Ἔστιν εὐθymος· γενικὴ θρόψις τοῦ σώματος καλητέρα τοῦ πρόσθεν· κενώσεις κοιλίας τακτικαί. Ἀπὸ χθὲς αἰτιῶνται ὀδύνη εἰς τὴν ἐπίθλιψιν τῆς χώρας τῆς ἀντιστοιχούσης πρὸς τὸ μεσαῖον τρίτον τοῦ δεξιῦ στερνοκλειδομαστοειδίτου μυῆς, καὶ μάλιστα τὸ ὀπίσθιον τούτου χεῖλος, ἐνθα καὶ σμικρὰ ἑμαλῆ ἐπαρσις τοῦ μέρους παρατηρεῖται.

17|Γ'. — Ἡ αὐτὴ σχεδὸν κατάστασις, πλὴν ὅτι ἀποκρίνεται ἐνίστα εἰς τὰς γινόμενας αὐτῇ ἐρωτήσεις προφέρουσα οὐχὶ καθαρῶς, ἀλλ' ὅμως καταληπτῶς «ὄχι», «τίποτε». Ἐν βιβλίῳ ἐλληνικῷ φέροντι χαρακτηριστῆρας τῶν 11 περίπου στιγμῶν, καὶ περ δυσκόλως, διέκρινεν οὐχ ἤττον καὶ ἔδειξεν ἐρωτηθεῖσα τὴν λέξιν «οὐρανόν», πλὴν ἀδύνατον ν' ἀνεύρῃ καὶ δαίξῃ τὸ «ὄτι» ὅπερ διπλοῦν ὑπῆρξε ἐν τῇ ϵ γραμμῇ, ἐν ἣ παρεκάλεσα αὐτὴν νὰ ἐξετάσῃ. Ἐπιμένει εἰσέτι ἢ κατὰ τὰ δεξιὰ τοῦ τραχήλου ὀδύνη, ἐξεγειρομένη καὶ ἐπὶ τῇ καταπόσει τῶν στερεῶν τροφῶν, ἀλλ' οὐδεμίαν παρατηρεῖται ἐξωθεν τῶν μερῶν ἀλοκίσις, πλὴν τῆς μόλις προφανοῦς ἐπάρεσις.

26|Γ'. — Προφέρει καθαρῶς ἀλλ' οὐχὶ καὶ κατὰ βούλησιν τὸ «ὄχι.» οὐχ ἤττον λέγει τούτω ὅπου διεπροκειμένου νὰ ἐκφράσῃ ἀρνησιν· λέγει ἐπίσης καὶ «τίποτε», ὅπερ προφέρει καὶ ὁσάκις ἄλλην τινὰ λέξιν προσπαθεῖ ἵνα ἀρθρώσῃ ἐπὶ παρουσίᾳ ἐμοῦ δὲ ἀκουσίως ἐπρόφερε καὶ «πῶς.» Τὴ εἶπον νὰ προφέρῃ «ἀλλά», πλὴν δὲν ἠδυνήθη οὔτε τούτω οὐδ' ἄλλην τινὰ λέξιν νὰ ἀρθρώσῃ. Μετὰ τινὰς ἀμφιταλαντεύσεις μὴ ἔδειξεν ἀκριβῶς ὅσας τῶν ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ πίνακι λέξεων καὶ ἀριθμῶν τῇ ἐξήγησιν. Ἐγράψε καθ' ὑπαγόρευσιν ὀρθῶς ἅπαντας τοὺς μοναδικούς

ἀριθμούς, ἠδυνάται ὅμως νὰ γράψῃ «10», καὶ μόνον ὅταν ἀνε-
λυτικῶς τῆ εἶπον νὰ γράψῃ 1 καὶ πλησίον 0, ἠνόησε καὶ προ-
θύμως ἐγράψεν· ἐπίσης ἀντὶ τοῦ ζητηθέντος «20» ἔγραψε «12»,
ἐξακολουθήσασα αὐθορμητικῶς ὑπὸ τούτο κατὰ σειράν νὰ γράψῃ
τοὺς ἀκολουθίους δεκαδικούς ἀριθμούς μέχρι τοῦ 17. Ἡ γραμμή
τὸν 2 ἀριθμὸν ὑπὸ ἕτερον 2 καὶ τῆ εἶπον νὰ σημειώσῃ ὑπὸ τοῦν
τὸν δύο καὶ δύο πόσον κέρνει, ὃ δείξας αὐτῇ ἀμα καὶ διὰ τῶν δε-
κτύλων (α), αὐτὴ δὲ σήρασα γραμμὴν ὑπὸ ταῦτα ἐσημείωσε «10».

Αἰτιᾶται νευραλγίας κατὰ τὰ δεξιὰ τοῦ τραχήλου ἐκτετα-
μένης πρὸς τὸν θραχίονα καὶ μέχρι τῆς παλαμιαίας ἀρας τοῦ
δεξιοῦ λιχανοῦ, ἐνθα περισσότερο ἀλγεί καὶ διὰ τῆς ἀπλῆς αὐ-
τῆς ἐπαφῆσεως ὅμοια ἄλγη δεικνύει ἐρρυσσα καὶ κατὰ τὴν δε-
ξιάν λαγόνα ὡς καὶ τὸ ἡμῶλογον σκέλας. Ἢ καθόλου θρέψις ἀ-
ρίστη· ἐξέρχεται εἰς περίπατον.

Θερ. Ἐπανόληψις τοῦ ἰσχυροῦ καλέως, ἀνά 10 κόκκ. τοῦ-
του καθ' ἑκάστην εἰς διάλυσιν.

2/Δ'. — Τῆ ἐπέδειξα σήμερον ποτήριον εἰπὼν αὐτῇ νὰ τὸ
ὀνομάσῃ μετὰ τινος δὲ προσπαθείας ἐπρόφερε καθαρῶς ἀποπο-
κοτήριον. λέγει ἐπίσης σαφῶς «ἄχι, τίποτε»· χθὲς δὲ εἶπε τῆ
θαλά αὐτῆς «ἄχ καὶ σ'».

Τῆ εἶπον νὰ κρᾶξῃ τὸν κύνα τῆς οὐκίας ἀφ, καὶ ἰδοὺ αἰμασε,
πλὴν ἀντὶ τούτου ἐπρόφερε «τίπι, τίπι, τε.» Ἄδυναται ὅμως
καθ' ὑπαγόρευσιν νὰ γράψῃ καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ ἀπλᾶ στοιχεῖα· ἀν-
τιγράφει ὅμως τὰ πάντα καλῶς, καὶ γράφει αὐθορμητικῶς τὸ ὀ-
νοματοπώνυμὸν τῆς καὶ δικηφόρος, ὀρμαλοῦς στοιχείων συγρο-
τούντας λέξεις ἀνιγματοῦδεις, ὧν τινες ἐνίοτε παρεμφέρονται
πρὸς λέξεις σημανούσας τι. Ἄδυναται ἐπίσης νὰ ἀθροίσῃ ἀριθ-
μούς, ὡς καὶ δὲ τῆ ζητηθῆ τούτο αἶρει μόνον γραμμὴν ὄριζον-
τείαν ἐπὶ τοῦ χάρτου. Λυσιπλοῦς διακρίνει καὶ δεικνύει τὸ ἐρυ-
θρὸν καὶ ἰώδες χρῶμα, εὐκολώτερον δὲ τὸ ροδόεν, πρᾶκονον, καὶ
κυανοῦν· παράδοξον δ' ὅτι εἰς τὰς κατ' ἐπανόληψιν μακρὰς ἀπο-
κείρας δὲν δύναται καθόλου νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ κίτρινον χρῶμα.

(1) Εἶχε πρὶν πάθῃ ἰσχυρὰν τῶν ἀριθμικῶν πράξεων γνώσιν.

δεικνύουσα ἀντὶ τούτου ἄλλα, καίπερ κατέρπροσθεν αὐτῆς εἰς
τὸν χρωματοπίννακα ὑπάρχουσι δύο ζωνεαὶ κίτριναι πλάγιαι· δὲν
διακρίνει ὡσαύτως τὸ κοφροειδὲς, καὶ τεφροειδὲς.

8/Δ'. — Ἐλάβε παροξυσμὸν πυρετοῦ μετὰ βίγους, καὶ ὅτε
ἐπεσκέφθην αὐτὴν (10 π.μ.) ἐπόρεσεν εἰσέτι ὀλίγον. Ἀπὸ τῆς
χθὲς λέγει ἀνά σὲ πάρη ἢ ὄρη, φράσιν ἣν ἐσυνείδησε πρότε-
ρον συγχῶς νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὸν κύνα τῆς. Τῆ εἶπον νὰ προ-
φέρῃ τ' ὄνομα τοῦ κυνός τῆς «ἀφ», ἀντὶ δὲ τούτου ἔργασε νὰ
προφέρῃ τὴν φράσιν ἀνά σὲ πάρη κλ· ἐπιδείξας αὐτῇ ποτήριον
τῆ εἶπον νὰ τὸ ὀνομάσῃ, τοῦθ' ἔπειρ μετὰ τινος προσπαθείας ἐ-
πράξε καθαρῶς ἐπρόφερα. Ἀντὶ τοῦ ζητηθέντος ἀριθμοῦ 4 ἔ-
γραψεν 1, 2, 3.

Αἰτιᾶται εἰσέτι διὰ τῶν νευμάτων ὀδύνην κατὰ τὰ δεξιὰ τοῦ
τραχήλου, καὶ τὸ παλομαῖον ἄκρον τοῦ λιχανοῦ τῆς δεξιᾶς χει-
ρὸς· παρτυπρεῖται δὲ ὀμαλὴ διόγκωσις ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῆς
τραχείας, ἀμέσως ἀνωθὶ τῆς σφαγῆς ἀνωσκα, καὶ πρὸς τὰ πλά-
για τοῦ θυρεοειδοῦς χόνδρου, ἐνθα ὑψηλοῦς ἐκλείπει. Ἢ διόγκ-
ωσις αὐτῆ, ἣτις μᾶλλον προπέτης δεξιόθεν, ἐλάχιστον ὀδυνηρὰ
ἐστὶν εἰς τὴν συμπίεσιν, ἔχει σφύσσασιν σαρκώδη, τὸ δ' ἐπιτετα-
νον δέρμα ὑγιές· ἢ ἀβήσματος ἐνοχλεῖται ὑπὸ μικρᾶς δυσφαγίας
εἰς τὴν κατάποσιν τῶν τροφῶν.

Θερ. — Ἐχορηγήθησαν 16 κόκκοι 0. κινίνης εἰς διάλυσιν.

12/Δ'. — Τῆ ἐπῆλθεν ἡ ἐμμηνοῦς βροχὴ ἐν μέσῳ νευρικῆς καὶ ψυ-
χικῆς παραχῆς· οὕτω τὴν νόκτα τῆς χθὲς κατελήφθη ὑπὸ ἀλυ-
σοῦ μετὰ τρέμου. Σήμερον φαίνεται δύσθυμος, κλαίει συγχῶς,
καὶ διὰ τῶν ἀπελπιστικῶν αὐτῆς νευμάτων αἰτιᾶται ἄλγη ἄδη
ἀπαντοχᾶς τοῦ ἀριστεροῦ ἡμίσεως τοῦ σώματος, καὶ ζάλην. Ἢ
ἰδία παρατηρεῖται διόγκωσις τῶν πλαγίων τοῦ λάρυγγος (θυρε-
οειδοῦς ἀδένης λοβοὶ πιθανώτατα).

Θερ. χειρὸλουτρον θερμὸν τὸ δὲ ἐσπέρας σιναποῦχον ποδύ-
λουτρον, καὶ ἔγχυμα χαμαιμήλων ἐσωτερικῶς.

13/Δ'. — Αἰτιᾶται τ' αὐτὰ ὡς χθὲς ἄλγη κατὰ τὸ ἀριστερὸν
ἡμῶν τοῦ σώματος. Ὅταν ἐπὶ τινὰ χρόνον τηρεῖ ἐκτεταμένους
τοὺς θραχίονας καὶ τὰς χεῖρας, τῶν δακτύλων τινὲς αὐτομάτως

ἀναπάλλουσι πρὸς τὴν παλάμην καὶ αὐτοὶ ἐκτείνονται, ὥστε ἀπε-
λείπεται ἡ τὴν κάμψιν καὶ ἔκτασιν τῆς χειρὸς ρυθμίζουσα δύναμις,
ἀνταγωνιζομένης ἕνεκα τούτου τῆς πρώτης κατὰ τῆς δευτέρας.
Σήμερον ὡς καὶ γὰρ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου ἐπρόφερε καθαρῶς «Πα-
ναγία μου.» Ἐὰ ἔμμηνα ἐξακολουθοῦσι νὰ βῶσι.

20/Δ'. — Μεγίστην εὐχαρίστησιν ἐδοκίμασε ἰδοῦσά με σήμερον,
διότι ἀπὸ τινος ἐκφράζει διὰ παντοίων ζωηρῶν νευμάτων φέβους
περὶ τῆς ἐαυτῆς ὑγείας, καὶ ἐπιθυμίαν ὅπως συχνῶς τὴν ἐπισκέ-
πτωμαι.

Προφέρει σήμερον αὐθόρμητως, καὶ καθ' ὑπαγόρευσιν «Πατέ-
ρα,» καὶ λέγει «ματέρα,» ἀντὶ τοῦ «μητέρα» ἀντὶ «πῆτὸν,»
λέγει καθ' ὑπαγόρευσιν «μητὸν». Ἀδυνατεῖ ὅπως νὰ προφέρῃ
οἰκονομικῶς λέξιν περιέχουσαν λ.

Καθ' ὑπαγόρευσιν γράφει τὸ ἐαυτῆς ὀνοματεπώνυμον μόνον,
καὶ τοῦτο πολλάκις ἀτελῶς καὶ λελανθασμένως. Λέγει πρὸς τοῦ-
τοις «Μαρία,» πλὴν ἀσχετῶς τὸ ρ προφέρουσα, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς
λέξεως «ποτήρι.» Σήμερον τὸ πρῶτον ἠδυνήθη νὰ ἀβροίσῃ ἠθῶς,

καὶ κατὰ τάξιν γράψῃ ὡς ἐνταῦθα τοὺς ἀριθμοὺς $\frac{2}{4}, \frac{3}{6}, \frac{2}{5}$

ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἀβροίσματος τῆς πρώτης πράξεως, καὶ ἐφεξῆς εἰς
τὰς ἄλλας ἐγράψασεν ὑποστιγμῆν. Ἔχει εἰσέτι ἐξωδηκῶτα τὸν
θυροειδῆ ἀδένα, ἀλλ' οὐχὶ ἐπιώδυνον τῇ ἐπιθλίψει· αἰτιᾶται ὁ-
δύνην εἰς τὸν φάρυγγα καὶ εἰς τὰ πλάγια τοῦ τραχήλου, οὐχὶ
ἄλλως μεγάλαν, πρὸς δὲ μικράν ζάλην, καὶ δυσκίνησιν παρατηρεῖ-
ται εἰς τὸν τράχηλον ἐν γένει ἕνεκα πιθανῶς τῆς ὀδύνης.

Ἐὰ ἔμμηνα ἐπαύσαντο κατὰ τάξιν.

Θερ. Παρήγγειλα ψυχρολουσίαν καθολικὴν τοῦ σώματος ἐ-
κίστην πρῶτον, διὰ περιπέξεως συνδόνης διαβρόχου ἐν ψυχρῷ
ὕδατι ἀποστραγγισθείσης.

29. Α'. — Αἰτιᾶται διὰ τῶν λίαν ἐκφραστικῶν νευμάτων
αὐτῆς ζάλην καὶ αἰμωδιᾶν εἰς τοὺς δακτύλους τῆς δεξιᾶς χει-
ρὸς. Προφέρει καλῶς «νερόν,» καὶ ποτε ὡς «νεγόν» ἐπίσης με-
τὰ τινος ἀπειρίας δύναται νὰ εἴπῃ καθ' ὑπαγόρευσιν «ὀμπρέν»

παραινέτουσα ἢ περαπλησίως πρὸς γ προφέρουσα τὸ λ' ἀδύ-
νατον δ' εἰσέτι νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν ἐκ τούτου ἀρχομένην. Οὕτω ἐ-
ρωτηθεῖσα πῶς ὀνομάζεται ὁ παρακείμενος κύων, οὐ τὸ ὄνομα
«Ἄδφ», ἀπήντησε «σύος» μὲ προφορὰν τοῦ γαλλικοῦ *chi*, ἐνοου-
σα θεβαίως «σκύλος».

Πολὴ ἐξεπλάγην ἀκούσας ταύτην τῇ προτροπῇ τῆς ἀδελφῆς
τῆς νὰ εἴπῃ ἀρκούντως εὐκρινῶς καὶ ἀρμονικώτατα ψάλλῃ ὀλόκλη-
ρον τὸ «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν κ.λ.» Γράφει καθ' ὑπαγόρευ-
σιν τὸ ἐαυτῆς ὄνομα, ὡς καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς «Εὐδοκία» δὲν
ἠδυνήθη ὅμως μέχρι τοῦδε νὰ γράψῃ ἐκεῖνο τοῦ κυνὸς «Ἄδφ,»
καὶ ἀντὶ τούτου ἐγράψε «κμ» ἀντέγραψεν ὅμως ἀμέσως τῆς
λέξιν ταύτην ἅμα τὴν εἶδε. Ἐγράψε μόνη καθ' ὑπαγόρευσιν, εὐ-
ρε, καὶ ἐσημείωσεν ἅμα τὸ ἀθροισμα εἰς τὰς ἐξῆς ἀπλῶς πράξεις

$$\begin{array}{r} 2 \ 3 \\ \frac{2}{4} \ \frac{3}{7} \end{array} \cdot \text{δὲν δύναται ὅμως ἐπὶ τῶν αὐτῶν τούτων}$$

ἀριθμῶν νὰ κάμῃ ἀφαίρεσιν ἢ πολλαπλασιασμὸν. Δεικνύει μὲθ'
ἱκανῆς εὐχερείας τῶν ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ ἤδη πίνακος σημειωμένων
στίλων καὶ ἀριθμῶν τὸν ζητούμενον.

Κατέπεσεν ἐπισθιτικῶς ἡ τοῦ θυροειδοῦς ἀδένης διόγκωσις.

Θερ. Ἐξακολούθησι τῶν διὰ συνδόνης ψυχρολουσιῶν ἐπίθε-
σις ἐκδορίου εἰς τὸν ἀγένα.

23/Β'. — Ἡ καθόλου θρέψις ἐξαιρετος· ἐνοχλεῖται ἐνίοτε, ὡς
ἠνόησα, ὑπὸ ζάλης, καὶ ὀδυνερῶν μυρμηκιάσεων εἰς τε τὰ ἄνω
καὶ κάτω κῶλα, εἰς τὴν δεξιᾶν ἰδίᾳ χεῖρα, καὶ τὸν λιχανὸν
ταύτης.

Τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας αὐθόρμητως ἐπρόφερε σαφῶς
«ἔξω» (πρὸς κύνα ἀποτεινομένη), πρὸς δὲ «Εὐδοκία» (καλοῦ-
σα τὴν ἀδελφὴν τῆς).

Ἐρωτηθεῖσα πῶς ὀνομάζεται ὁ παρακαθήμενος κύων ἀπήν-
τησε «Σύρος» (προφέρουσα οἶον τὸ γαλλ. *eh*)· τῇ ἐπέδειξα δὲ
ποτήριον, πλὴν δὲν ἐνθυμείτο νὰ ὀνομάσῃ τοῦτο, καίπερ πρότε-
ρον τὸ ἐγνώριζε καὶ δυσανησχέτει, μέχρις οὐ εἰπούσης τῆς ἀδελ-
φῆς τῆς «τὸ πο . . .», αὐτὴ ἐν μιᾷ ἐξεφώνησε τὸ «ποτήριον».

καθ' ὑπαγόρευσιν ἐπρόφερον «ὀμπρέλλα» πλὴν τὸ λ ἀντικαθίσταται διὰ ρ ἀτελῶς ἢ βυβλῶς προφερομένου· δὲν ἠδυνήθη πρὸς τὴν γὰρ προφῆρην ἀκικέ.ι.ι.α.ρ, ἰδφ, ψητόν, ψωμί». Ἀντὶ τοῦ ὑπαγορευθέντος αὐτῆ «λόφῳ ἔγραψε «λάμ». Τῆ εἶπον γὰρ γράψαι τὸ ὄνομά της χεῖρας ὡς ἀκούσῃ τοῦτο προφερόμενον, ἔγραψε δὲ «Κατίον Καζούλη» (ἀντὶ Κατίγγω); αὐθορμητῶς ἔγραψε «Γεωργιδίς» ἀντὶ «Γεωργίος Νικολαΐδης», ὡς ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς μὲν ἐπιπροσφῆρσεν, ἐξετέλεσα μετὰ πολλὰς ἀποπειράς μικρὰς τινὰς πράξεις προσθέσεις ὀρθῶς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀφαιρέσιν. Ἡ ἐξοδήσις τοῦ Ουρεσιδίου ἀδένος σχεδὸν ὀλοτελῶς κατέπεσε. Ἡ ἐποχὴ τῶν ἐμμήνων παρήλθε τὸν μῆνα τοῦτον ἀνευ οὐδεμιᾶς ῥοῆς ἐξέρχεται καθ' ἡμέραν εἰς περίπατον καὶ πέπτει καλῶς.

Θερ. Ἰωδοῦχου σιδήρου 2 κόκκοι καθ' ἑκάστην. Τῶν ψυχρολουσίων ἐξακολουθήσις.

26/στ'. — Τὴν 22 ἐνσπ. μ. ἐπῆλθον ἀνευ προφῆρων ἐνοχλήσεων τὰ ἐμμηνα, ἀπερ βέβησιν εἰσέτι ἢ τούτων παρούσα δὲν ἐξήγειρεν ὡς καὶ ἄλλοτε νευρικὴν ταρχήν, αἰτιωμένης τῆς ἀρρώστου αἰμοδίου τῶν χειρῶν, ζάλην, καὶ διατελούσης ἐν ψωγελείῳ, καὶ ὑπάρματα ἐργασίας τὴν νύκτα. Παρίσταται ἥττον εὐανθῆς τὴν χροιάν τοῦ πρόσθου, καὶ ἰσχυρότερα.

Μαὶ ἐσφιγξεν ἀρκούντως δυνατὰ τὴν χεῖρα τῆ τε δεξιᾶ ὡς καὶ τῆ ἀριστερᾶ τῶν χειρῶν. Ἐξακολουθεῖ, ὡς ἐμαθον, γὰρ αἰτῶνται ἀλγῆματα εἰς τὰ ἀριστερὰ τοῦ τραχήλου, πλὴν μετριώτερα καὶ καθ' ἕξιν τῶν ἀριστεροῦ τραπέζιου ἐπὶ τὰ κάτω ἐκτεινόμενα. Ὁ τραχήλος δὲν φαίνεται διωγκωμένος. Εἰς τινὰς κινήσεις τῶν ὀρθλαγμῶν παρατηρεῖται μέτριος ἀποκλίσις στραβισμού τοῦ δεξιοῦ βολβου, ὅστις ἐξ ὕψου ἐνθουσιῶμαι εἶγεν ὀλοτελῶς ἐκλείπει, ὡς καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ ἀνωτέρω σημειοῦται. Ἀπαγγέλλει πλὴν τῶν ἄλλων προτέρων λέξεων καὶ φράσεων τὰς «Ἔλα ἐδῶ», τὸ πρῶτον ἤδη προφερόμενα καθαρῶς τὸ «λ» λέγει ἐπίσης καθαρῶτατα «γεῖον, κρυσί», ἀλλ' ὅμως παραδόξον, ὅτι εἰσέτι ἀδυνατεῖ (ἴσως διότι ἐπιμένει) γὰρ εἶπαι «λόφ». Εἰς σελίδα βιβλίου τινος παρουσιασθεῖσα αὐτῇ ἐπέτυχεν γὰρ εὖ τὴν ζητηθεῖσαν λέξιν «βυβλίς» εἰς τὴν ἀρχὴν γραμμῆς ἐννοκο-

ν· δὲν ἠδυνήθη ὅμως γὰρ ἀναγνωρίσῃ ἄλλας ὁμοίων διαστάσεων πλησίον ὑπαρχούσας. Ἐφαλλεν ἄρα τι ἀρμονικώτατα κέρυυσα εὐκρινῶς καὶ τῆς αἰδέξ τὰς λέξεις. δὲν ἠδυνήθη γὰρ διὰ τὴν τὸ πράκτινον τοῦ κυανοῦ χρώματος, ἐπανεληγμένως· εἰς ἐπὶ τούτῳ ἐρωτήσεις συγγέουσα πάντα καὶ δεικνύουσα τὸ ἴσινον ἀντὶ τοῦ κυανοῦ· ἐπίσης τὸ χρυσοῦ ἀντὶ τοῦ ἀργυροῦ· ζητηθεῖσα εἶδειξε δύο τῶν αὐτῆς δακτύλων. Ἀντὶ τῆς ὑπαγοθέσεως αὐτῆ λέξεως «λόφ» (ὄνομα τοῦ κυνός); ἔγραψε «λάμ.η» ἀντὶ τοῦ «λατρός» ἔγραψεν «λάμ.η». καθ' ὑπαγόρευσιν ἐπέθεν ἀπάντας σχεδὸν τοῦς μόναδικούς ἀριθμούς, διατάζουσα ὡς πάντοτε, καὶ ἀντὶ τοῦ 8 ἔγραψεν 9 καὶ 7· ἐπίστε ἀφανιμένη ἀδυνατεῖ ὅπως γὰρ γράψῃ οὐδὲ τὸν ἀριθμὸν 3, ὃν κατ' ἀνάληψιν ἔγραψε πρότερον, τέλος δ' ἀντὶ τοῦ γνωστοῦ ἤδη τῆ 5 ἔγραψε 3. Ἐνήργησε τὰς ἐξῆς προσθέσεις γράμμασα αὐ-

καθ' ὑπαγόρευσιν καὶ τοὺς ἀριθμούς :

	2	3	4	5
	2	2	2	2
	4	7	4	5
	6	7		

ὡς δὲ καὶ τὰς ἐξῆς ἀφαιρέσεις :

2	3
2,	3,

ὄν δακτύλων τοῦ τρόπου τῆς ἀφαιρέσεως. Οἰκειοθελῶς ἔγραψε «Γεωργιδίς», καὶ εἶτα δυσανησχέτει ὡς προτιθεμένη, κατὰ τὸ ἴσινον τῆς ἀδελφῆς της, γὰρ γράψῃ «Γεωργίος Νικολαΐδης» ἐπίσης αὐθορμητῶς ἔγραψεν «Ἀσπασία συμᾶ», ἀντὶ, ὡς ἐμαθῶν ἀρὰ τῆς ἰδίας ἀδελφῆς της, τοῦ «Ἀσπασία Καστά», ὀνόματος ἱλίας της, ἔπερ ἐπεθύμει γὰρ γράψῃ.

12|Αὐγούστου. — Διατελεῖ ἐν τῇ ἐμμήνῳ αὐτῆς ῥοῆ ἀπὸ τῆς ἔξου ἡμερῶν, καὶ ἐνεκα τούτου ὑπὸ νευρικῆς κατέχεται ἐξέερσεως, ἐκδηλοῦσα φόβους τὴν νύκτα καὶ ζάλην αἰτιωμένην ἰσὺ τινῶν ἡμερῶν ἐπαύσατο τὴν χρῆσιν τῶν ἐξ ἰωδοῦχου σιδήρου καταποτίων· ἐξακολουθεῖ δὲ πάντοτε τὰς διὰ συνδόνης υυχρολουσίας, πλὴν τῶν ἡμερῶν τῆς ἐμμήνου ῥοῆς. Βρωτηθεῖσα γὰρ ἀλγεί ὡς πρότερον εἰς τὸν τραχήλον καὶ τὰ πόδια, ἀποφαινεῖς διὰ νευμάτων ἀπάντησε. Ἀπασαί αἱ τῆς ὀρθέως λειτουργίαι ἔχουσι παρ' αὐτῇ κατὰ φύσιν, εἰς τὸ λεξικὸν αὐτῆς

προσέθηκε τὰς λέξεις «πυρόνη, μαχαίρι, λάχανα, δυνον, φασόλια», ἃς εὐκρινέως προφέρει· ἀδυνατεῖ εἰσέτι νὰ προφέρῃ τὸ ἀπλοῦν ὑπαγορευόμενον αὐτῇ ὄνομα τοῦ κυνός τις «λόφ», προφέρει δὲ τὸναντίον καθαρῶς τὸ δύσκολον ὄνομά μου, χωρὶς οὐδὲ κἀν νὰ τῇ ὑπαγορεύσωσι τοῦτο. Ἀύθρομητος ἔγραψε «Μαριγὼ Καψούλη» ἀντὶ τοῦ «Μαριγὼ Καζούλη». ἐπίσης «Κατίνα υ. ...» τὸ ἴδιον αὐτῆς ὄνομα ὑπὸ τὸ πρότερον, ἀποσιωπήσασα ὡς μὴ ἀναγκαιοῦν τὸ ἐπιώνυμον αὐτῆς· ἐρωτηθεῖσα πῶς ὀνομάζεται ἡ θεία τις ἔγραψεν ὀρθῶς «Ζαμπέτα». Ἀντὶ τοῦ ὑπαγορευθέντος αὐτῇ «ποτῆρι» ἔγραψεν «ουρία»· ἔγραψεν οἰκειοθελῶς «Παυλ-χερία», καὶ ἐνῆργησε τὰς ἐξῆς προσθέσεις καὶ ἀφαιρέσεις, ὧν ἡ

			3	5	5	4
τελευταία ἴδιως λεληθανμένα :	4	2	5	2		
	7	10	12	7	6	10
ἀφαιρ.	2	6	8			
	5	4	9			

Συμφέρον ἔκρινα ὅπως, καὶ τοὶ ἀσυμπλήρωτον, δημοσιεύου τὴν ἀνωτέρω παρατήρησιν, προβλέπων ὅτι χρονία ἔσται ἡ τοῦ πάθους, ὅπερ ἱστορεῖ αὕτη, πορεία· ἐπιφυλάσσομαι δὲ, ὅπως παρακολουθῶν τὴν ἀρρώστον συμπληρώσω ὡς οἶόν τε εἰς τὸ μέλλον ταύτην.

Συγκεφαλαιοῦντες ἤδη τὰ κατὰ τὴν προκειμένην ἀρρώστον εὐρίσκομεν: Ὅτι αὕτη προδιατεθειμένη οὖσα ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἰς παθολογικὰς τοῦ ὅλου νευρικοῦ συστήματος καταστάσεις, πλὴν οὐδέποτε λαβοῦσα ἐπιληπτικὰς προσβολάς, οὐδ' ἄξια λόγου ὑστερισμοῦ συμπτώματα, ἔπαθε τὴν ἕην Φεβρουαρίου ἐν. ἔτ. ἐπίσχεσιν τελείαν τῶν ἐμμηνίων· ἡμέρας δὲ τινος ὑστερον ἐπῆλθεν αὐτῇ αἴφνης ὀξεία τις ἐγκεφαλοπάθεια, καθ' ἣν ὠχρίασασα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ καθίσματος, ὡσεὶ λειποθυμήσασα, ἀλλὰ κατὰ τὸ λέγειν τῆς παρατυχοῦσας φίλης αὐτῆς, οὐδὲν ὡς ἀπώλεσε τότε τὸ συνειδός. Τῆς προσβολῆς ταύτης τάχιστα ἀνανήψασα ἢ νέα παρουσίασε δεξιάν τῶν ἄκρων καὶ τοῦ προσώπου ἡμιπληγίαν, ἅμα δὲ καὶ ἀρρακτικὰ συμπτώματα, οὐδὲν ὡς τοῦ ὀρθοῦ ἢ τῆς κώστεως παράλυσιν.

Καὶ τὰ μὲν ἡμιπληγικὰ φαινόμενα ταχέως θαθμηθὲν ἐξέλιπον ἐκ τῶν κάτω πρὸς τ' ἄνω, καὶ τελευταῖον εἰς τὸ πρόσωπον, ἐνθα, ἂν καὶ μετριώτατος, ἀπολείπεται οὐχ ἧττον εἰσέτι τοῦ δεξιῦ ὀφθαλμοῦ ἀποκλίνων στραβισμός.

Ἡ ἀφασία οὐδέποτε ἀμφίβολος ὑπῆρξε παρὰ τῇ ἀρρώστῳ· διότι οὐδεμία τῶν ὀργάνων τοῦ ἐνάρθρου λόγου ἐλάβη ἐξεδηλώθη πότε εἰς αὐτὴν· οὕτως οὐδὲν παραλυτικόν, ἢ σπασμωδικόν τούτων φαινόμενον παρουσίασεν, ἐκβάλλουσα καὶ κινουσα ἐλευθέρως τὴν γλῶσσαν, ἀποχρέμπτουσα, καὶ πάντη φυσιολογικῶς τῶν μυῶν τῆς καταπόσιως καὶ τοῦ ὑπερωίου ἰστίου παρὰ ταύτην κινουμένων.

Οὐδεὶς δὲ ποτε ἐκ τῆς φυσιολογικῆς ἡδύνατος νὰ ἐνωσῇ τὴν τοιαύτην τοῦ ἐνάρθρου λόγου ἀπώλειαν εἰς τὴν ἀρρώστον, ἂν μὴ πρότερον ἀπέτεινεν αὐτῇ τὸν λόγον. Τότε δὲ φαίνεται αὕτη ἐνωσοῦσα μὲν πᾶσιν ἀπευθυνομένην αὐτῇ ἢ τοῖς περιεσώσιν ὁμιλίαν καὶ μεγάλας καταβάλλει προσπάθειάς, ὡς αἱ διάφοροι τῆς φυσιολογικῆς αὐτῆς ἐκφράσεις, συγκινήσεις, καὶ τὰ ζωηρότατα νεύματα μαρτυροῦσι, ὅπως ἐξηγηθῆ, πλὴν εἰς μάτην! ἀδυνατοῦσα δὲ οὐ μόνον ἰδέαν τινὰ διὰ λόγου νὰ ἐκφράσῃ, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ οὐδ' ἐνάρθρον τινὰ λέξιν νὰ προφέρῃ, ἀποθαρρῶνεται, ἐκβάλλει ἀνάρθρους τινὰς μονοσυλλάβους φωνάς, καὶ εἰς δάκρυα λύεται.

Βαθμηθὲν φανερόν ἐγένετο ὅτι σὺν τῷ ἐνάρθρῳ λόγῳ, καὶ τὴν δύναμιν τῆς διὰ γραφῆς ἐκφράσεως, τῆς ἀναγνώσεως νοερᾶς τε καὶ διὰ ζώσης φωνῆς ἀπώλεσεν, ὡς δὴ καὶ τὴν ἰδέαν τῶν πλείστων χρωμάτων, καὶ τῆς ἀριθμητικῆς. Ἀφ' ἑτέρου, διετηρήθη παρὰ τῇ ἀρρώστῳ, μετὰ τοῦ ἀντιληπτικοῦ καθόλου τῶν ἰδεῶν, καὶ ἰκανῆς διανοίας, ἡ δύναμις τῆς διὰ τῶν συνηθεστέρων ἐν χρήσει νευμάτων ἐκφράσεως, καὶ ἡ τῆς μουσικῆς. Ἡ δὲ μνήμη τῶν τε συμβάντων καὶ τῶν λέξεων ἀπ' ἀρχῆς δὲν ἐφαίνετο μεγάλως ἐξασθενήσασα.

Ἐξετάσωμεν ἤδη ἰδίᾳ ἕκαστον τῶν τρόπων τῆς ἐκδηλώσεως τῶν διαφόρων ἰδεῶν, ὅποیان ὑπέστη εἰς τὴν ἐν λόγῳ κάμνουσαν ἀλλοίωσιν, ὡς δὴ καὶ τὰ διάφορα ἄλλα ἀξιολογώτερα τοῦ πάθους ταύτης συμπτώματα. Καὶ πρῶτον :

Ὁ Ἐναρθρος λόγος. — Ἐξέθη ἀνωτέρω ὅτι ἐν ἀρχῇ ἢ κάμνουσα παντελῶς τοῦ ἐνάρθρου λόγου ἐστρεφετο, μόνον φωνῆς ἀνάρθρους καὶ γογγυσμούς ἐκβάλλουσα.

Μόλις περὶ τὴν 10 ἀπὸ τῆς προσβολῆς ἡμέραν ἐπρόφερε τὴν πρῶτον τὰς συλλαβὰς, τίν, τέτ, τάν, πταν, τὰς ὁποίας παραδόξως πῶς ἀνευρίσκουμεν σημειούμενας εἰς παρατηρήσεις καὶ ἄλλων ἀφασικῶν τοῦ κ. Βολιερ, καὶ Γρουσσου. ἰδίως, ὡς τὰς μόνων ὑπὸ τῶν καμνόντων τούτων ἀπαγγελιομένης λέξεως. Προϊόντος τοῦ χρόνου ἤρξατο νὰ προσφέρῃ καὶ τινὰς τῶν ἐν χρήσει λέξεων, ἀλλὰ καθ' ὑπαγόρευσιν τὸ πλεῖστον! πολλὰς ἄλλως λέξει; τινὲς καὶ φράσεις τῆ ἐξέφευγον ἀκουσίας, ἢ καὶ ἀντιθέτων ἄς ἤθελε καὶ προσεπάθει ν' ἀρθρώσῃ, οὕτω λ. χ. ἀντικαλήν νύκτα ἔλεγε κνὰ σὲ πάρη ἢ ὄρη, ἢ πλὴν ταχέως ἐνοήσασα τὸ λάθος δυσανεχέται· τὰς αὐτὰς ὅμως λέξεις ἢ φράσεις ὅμως ἠδυνάτει ἐγὼτε νὰ ἀπαγγείλῃ, ὅν περὶ αὐτῶν ἠρωτάτο καὶ ἐπεχείρει. Πάν ὅ,τι ἔλεγε, καλῶς καὶ σαφῶς ἐπρόφερε· καὶ ἐπαναλαμβάνει μὲν κάποι' ἀμέσως τινὰς τῶν ὑπαγορευομένων αὐτῇ λέξεων, ἀλλ' ὑπερὸν δὲν δύναται ἀρθρώσει νὰ λέγῃ πᾶσας ἐκ νέου· ἄλλοτε δεκτικουμένου αὐτῇ σκεύους τινὸς, καὶ ἐρωτημένως περὶ τοῦ ἀνήματός του, αὐτὴ ἀλλοίως ἀναμύζει τούτο.

Μέχρι τοῦδε ἀδυνατεῖ εἰσέτι νὰ προσφέρῃ πᾶσαν ἀπὸ τῶν ἀρ-χομένων, ἔστω καὶ μονοσύλλαβον λέξιν, ἀτελῶς δὲ προσφέρει τὰς ἀπὸ τῶν ἀρ-χομένων. Ἀπαγγέλλει δ' ἐξ ἄλλου καθαρώς ἐτέρως ἀρ-κοίντως σφραγίς.

Γραφή. — Ὅποτεν ἢ νέα ἀθήματα ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ χειρὶ τὴν γραφίδα, φανερόν ἐγένετο ὅτι καὶ τῆς γραφῆς τὴν γνῶσιν καὶ τὴν δύναμιν αὐτὴ ἀπώλεσεν· περιεργον ὅμως ὅτι ἰσχυρῶς ἐπεχείρει νὰ γράψῃ, ἔστω πάντοτε τὴν γραφίδα ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ. Καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν, ἦτοι τὰς πρώτας μετὰ τὴν προσβολὴν ἡμέρας, ἀντὶ τοῦ ζητουμένου ἀνήματός της, ἢ τοῦ τῆς ἀδελφῆς της, ἐγράφτε πάντοτε τὸν αὐτὸν σχεδὸν ἐφ' ἐκάστῳ τούτων αἰνιγματικῶδη γρίφον.

Περὶ τὴν 17ην ἀπὸ τῆς προσβολῆς ἡμέραν ἤρξατο γράφου-

σα ἠμέρας γογγυσμάτων, συμφώνων ἰδίᾳ, ἀσυναρτήτως καὶ κατὰ συνεισὶς σειρᾶς.

Τὴν 24ην ἠδυνήθη ἀρθρώσει καὶ ἀνευ ὑποδείγματός τίνος νὰ γράψῃ τὸ ἴδιον αὐτῆς ὄνομα· ἐνίωτ' ὅμως, καὶ νῦν ἔτι, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ ἐπιωνύμῳ αὐτῆς αἰσθ' γράφει μὲν: Παράδοξον ὅτι διὰ εἰς διαφορῶν ἐποχᾶς (23ην Μαΐου καὶ 26ην Ἰουνίου) ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγράφε ἀλάμνῳ, ἢ ἐπίσης κατὰ τὰς ἰδίας ἐποχᾶς ἐγράφε ἀντὶ τοῦ «Περίργιος Νικηλαΐδης», «Γεωραΐδης» συντέμνουσα τὰ ἐγγύς ἀλλήλων τῶν ἀνωτέρω δύο λέξεων ἡμισυὰ καὶ σύνθετον ἐκ τῶν ὑπολειπομένων γραμμάτων λέξιν σχηματίζουσα.

Πλὴν τῶν ὀνομάτων τινῶν τῶν συγγενῶν αὐτῆς, καὶ τινῶν ἀριθμητικῶν χαρακτηρῶν, οὐδὲν ἄλλο ἀρθρώσει ἢ καθ' ὑπαγόρευσιν δύναται νὰ γράψῃ, δοκιμάζουσα δὲ χαρακτῆρας λέξεις οὐδεμίαν ἐνοίαν ἐχούσας, ὡς «ἰάμεν» ἀντὶ τοῦ «ἰατρῶν» κλπ.

Ἀναγνώσις τῶν καὶ διὰ τῶν φωνῶν. — Παρά τισι τῶν ἀφασικῶν διατηρεῖται ἡ δύναμις τοῦ ἀναγνώσειν, ἢτε δυνατὴ ἀποβαίνει ἢ γραπτῇ μετὰ τούτων, ὡς περὶ μετὰ τῶν ἐκπαιδευομένων κωφῶν ἀλλοφώνων ἀνενοήσις. Εἰς τὴν ἀρρωστον ἡμῶν ὅμως καὶ ἡ δύναμις αὐτὴ παντελῶς, δύναται τις εἰπεῖν, ἐξέλιπεν. Ἠδύνατο μὲν προϊόντος τοῦ χρόνου, νὰ διακρίνῃ μετὰ πολλὰς προσπαθείας τινὰς ζητουμένας καθαρώς γεγραμμένας ἢ ἐντύπους λέξεις, καὶ δεξιὰ ταύτας, ἀλλ' οὐδέποτε ἠλοκλήρου φράσεως παρουσιαζομένης αὐτῇ ἀντελαμβάνετο; οὐδὲ μηχανικῶς κἂν ἠδύνατο ὑψηλοφώνως ν' ἀναγνώσῃ ταύτην, ἢ καὶ ἀπλὴν ἔστω λέξιν τινὰ τῶν ὅσων νοερώς ἀνεγίνωσκε καὶ ἠνύθει, ὡς τοῦτο ἐνίωτε εἰς τινὰς ἀφασικῶν παρετηρήθη συμβαῖνον.

Διὰ τεινῶν ἐκφρασιῶν κλπ. — Ὅσπερ παρὰ τοῖς πλείστοις ἀφασικῶς μέχρι τοῦδε παρετηρήθη καὶ ἐπὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως, αἱ διὰ νευμάτων καὶ δι' ἀλλοιώσεων τῆς φυσιογνωμίας ἐκφράσεις καθόλου σῶσαι παρέμενον ἐπὶ τοσοῦτοι, ὥστε δι' αὐτῶν καὶ μύθων ἢ πᾶσχοῦσα συνειννοεῖτο μετὰ τῶν περισσοτέρων αὐτῶν, καταλλήλως πάντοτε γελῶσα, σιμῶζουσα, κλαίουσα, καὶ κατὰ βούλησιν τὰ διάφορα αἰσθήματα αὐτῆς διὰ τούτων ἐκδηλοῦσα.

Ἀριθμητική.— Ἐν ἀρχῇ οὐδένα τῶν ἀριθμητικῶν χαρακτη-
ριων ἀνεγνώριζεν ἡ ἀρρώστος, οὐδὲ ιδέαν ὄρθην τούτων καὶ τῆς
ἀριθμήσεως καθόλου εἶχε. Μόλις τὴν 17ην ἀπὸ τῆς προσβολῆς
ἡμέραν ἀνεγνώρισε τὸ πρῶτον, μετὰ πολλῶν διαταγῶν, τὸν
ἀρ. 6, καὶ τὸ 0· κάπως ἀκριβεστέραν ἔτι ιδέαν τῶν ἀριθμῶν ἐ-
ποιήσατο μετὰ ἓνα καὶ ἡμίσι μῆνα ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ πάθου,
ἀλλ' οὐδὲ τότε ἠδύνατο εἰσεῖτι ἀριθμητικὴν τινα πράξιν νὰ ἐν-
νοήσῃ καὶ ἐκτελέσῃ· πλὴν ὅμως εἶχεν ὁπωσοῦν ιδέαν τινα περὶ
ταύτης, διότι ἀπὸ τούτων ἀριθμῶν τοὺς παρουσιαζομένους αὐτῇ
ἐπὶ τούτῳ ἔσυρεν ὀριζονταίαν γραμμὴν. Δὲν ἠδύνατο ἐπίσης
εἰσεῖτι τότε καθ' ὑπαγόρευσιν τὸν τυχόντα ἀριθμὸν νὰ γράψῃ,
ἀλλ' ἤρχιζεν ἀπὸ τοῦ 1, 2, 3 κλ. οὕτω πως δὲ καὶ τοὺς δε-
καδικοὺς κατὰ σειρὰν αὐξήσαντος ἀριθμοῦ πάντοτε ἐχάραττεν.

Τὴν 20 Ἀπριλίου, ἤτοι τὴν 68 ἀπὸ τῆς προσβολῆς ἡμέραν,
ἐνάρχησε τὸ πρῶτον ἀπλῶς τινὰς δύο μοναδικῶν ἀριθμῶν προσ-
θέσει. Ἐπιζῆς δὲ ἀμέσως, ἔγραφε καθ' ὑπαγόρευσιν ὀρθῶς τὸ
πλείστον, καὶ ἐν τάξει τοὺς ζητούμενους μοναδικοὺς ἀριθμοὺς,
καὶ ἐφαίνετο ἐννοήσασα τὴν διὰ τούτων ἀριθμῶν, καθέσθαι ἐξε-
φράζετο περὶ αὐτῶν νεύουσα μετ' ἀκριβείας διὰ τῶν δεκτύλων
αὐτῆς. Πρὸ τῆς 26 ὅμως τοῦ Ἰουνίου (4 ½ μῆνας ἀπὸ τῆς προσ-
βολῆς) δὲν εἶχε ποσῶς ιδέαν οὐδὲ τῆς ἀπλουστερίας ἀφαιρετι-
κῆς πράξεως· τότε δὲ πρῶτον ἐξηγηθέντος αὐτῇ διὰ λόγου τοῦ
τρόπου ἐξετέλεσεν ἐπὶ δύο μονάδων ὄρθην ἀφαίρεσιν.

Μουσική.— Ἢ περὶ ἧς πρόκειται ἀρρώστος ἡμῶν, ἥτις τὸν
ὑψιστον δύναται τις εἰπεῖν βαθμὸν τῆς ἀφασίας παρουσίας, πα-
ραδόξως πως δὲν ἀπώλεσε τὴν διὰ μουσικῆς ἀρμονίας ἔκφρασιν,
ἢ τουλάχιστον ταχέως ἐπανεστήσατο ταύτην.

Μὴ γενομένης ἐπὶ τούτου ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν ἐξετά-
σεις, ἀδύνατον ὀριστικῶς νὰ ἀπορασιάσῃμεν, ἂν μετὰ τοῦ ἐνάρ-
θρου λόγου κ.λ. συναπέλεσεν ἡ κάμνουσα καὶ τὴν δύναμιν τῶν
μουσικῶν ἐκδηλώσεων· πλὴν, κρίνοντες ἐκ τοῦ ἀνεπίστου τῆς
ἀρμονίας, καὶ τοῦ χρόνου μεθ' οὗ ἡ ἀρρώστος ἐψάλεν ὀλόκληρον
ἐκκλησιαστικὸν ὕμνον, ἀπαγγείλασα ἅμα ἀκριβῶς καὶ τὴν ὠδὴν
τούτου, κατὰ τὸν β'. ἀπὸ τῆς εἰσβολῆς τοῦ πάθους μῆνα, ὅτε

σμεκρὸν ὡς πρὸς τὸ λαλεῖν, καὶ τ' ἄλλα τῶν ἐκφράσεων εἶδη,
εἰς ἃ καθημερινῶς ἐξεσκεῖτο, εἶχε βελτιωθῆ ἡ ἐαυτῆς κατάστα-
σις· καὶ λογιζόμενοι ἀπίθανον τὴν κατὰ λόγον ἀντίστροφον τῆ
ἀσκήσεως ἐπανάκτησιν τῶν διαφορῶν τοῦ ἐνάρθρου λόγου καὶ τῶν
ἐκφράσεων εἰδῶν, διότι οὐδύτως, ὡς θετικῶς γνωρίζομεν, ἀπό-
του ἔπασχεν, ἐδοκίμασέ ποτε νὰ ψάλλῃ, κρίνομεν μᾶλλον ἵνα
πιστεύσωμεν, ὅτι ἡ τῶν μουσικῶν ιδεῶν ἐκδήλωσις, ἥτις παρ'
ἄλλοις ἀφασικοῖς ἀναφέρεται πάντῃ ἐκλείψασα, ἐν τῇ προκειμέ-
νῃ περιπτώσει φαίνεται ὅτι οὐδόπως ἢ ἐλάχιστον ἐβλάθη.

Ἄλλὰ πῶς ἐξηγητέον τὴν εὐχέρειαν, μεθ' ἧς ψάλλουσα ἡ ἀρ-
ρώστος τὴν ἀνάλογον ὠδὴν εὐτάκτως ἀπήγγειλε, καὶ τὴν τελείαν
αὐτῆς ἀδυναμίαν, ὅταν παρεκαλεῖτο νὰ ἐκφωνήσῃ τὴν ἰδίαν ὠ-
δὴν ἀμελωδητῆ; Πικραπλήσιον, ἢ καὶ τ' ἀντίστροφον παρατη-
ρεῖται ὅμως ἐνίοτε καὶ εἰς ἄτομα πάντῃ ὑγιᾶ.

Χρωμάτων ἰδέα.— Οὐδαμῶς, ἐφ' ὅσον εἶδα, τῶν διαφορῶν
ἐπὶ τῆς ἀφασίας συγγραφῶν λόγος περὶ συγκεχυμένης τῶν χρω-
μάτων ιδέας ἐπὶ ταύτης γίνεταί· τοῦτο δ' ἴσως διότι ἡ ται-
αύτη νοσηρὰ ἐκδήλωσις παρετηρήθη τότε μετ' ἐπισήμου ἐλά-
θους τῆς διανοίας, μεθ' ἧς καὶ ἐταυτίσθη πιθανῶς. Ἄλλ' εἰς τὴν
ἡμετέραν ἀφασικὴν νέαν, καὶ περ τοιοῦτόν τι οὐδέποτε ὑπῆρ-
ξε, διότι οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπέδειξεν αὐτὴ ποτὲ σημαντικὴν τοῦ
ἡγεμονικοῦ διαστροφῆν, ἢ ἐξάμβλυσιν, διεστραμμένη οὐχ ἦτ-
τον ἢ τῶν χρωμάτων ιδέα ἐξεδηλοῦτο· οὕτως ἀναφέρεται ἐν τῇ
παρατηρήσει ἡμῶν, ὅτι μετὰ δυσκολίας διέκρινε τὸ ἐρυθρὸν καὶ
τὸ ἰώδες χρῶμα, εὐκολώτερον δὲ τὸ ροδόεν, πράσινον καὶ κυανοῦν,
καὶ οὐδόπως τὸ πρὸ αὐτῆς τιθέμενον κίτρινον χρῶμα ἀνεγνώ-
ριζε, μετ' ἄλλων συγχέουσα τοῦτο, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ καφροει-
δὲς καὶ τεφρόχρουν· συγχέει δ' ὡσαύτως τὸ ἀργυροῦν μετὰ τοῦ
χρυσοῦ.

Σημειωτέον ὅτι τὴν τοιαύτην τῶν χρωμάτων σύγχυσιν εἰς τὸν
αὐτὸν εἰσεῖτι βαθμὸν ἡ ἀρρώστος δοκιμάζει.

Διανοητικαὶ καὶ ψυχικαὶ δυνάμεις.— Δυσκόλως δύναται
τις βεβαίως νὰ κρίνῃ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς διανοίας καὶ
τῆς ψυχῆς ἀτόμου τινός, ὅταν ἐν τούτῳ ἐλλείπῃ ἢ δι' ἐνάρθρου

λόγου, ἢ διὰ γραφῆς τῶν ιδεῶν ἐκφορᾶς. Τοιαύτη γὰρ τῆ ἀρ-
ρώστου ἡμῶν ἐστὶν ἡ δύναμις τῶν διὰ νευμάτων καὶ φυσιογνω-
μικῆς ἀλλοιώσεως ἐκφορᾶσεων ὡς δὴ καὶ ἡ μνήμη τῶν συμβάν-
των καὶ προσώπων, ὅσα πρὸ τῆς προσβολῆς ἔγνω, οἷα πρὸ και-
στα πείθει περὶ ὑπάρξεις βλάβης ἐπισήμου τῆς διανοίας καὶ
πολλῶ ὀλιγώτερον τῆς ψυχῆς.

Μὴ οὖσα ἀρ' ἑτέρου γνωστῆς τῆς ἀληθοῦς διανοητικῆς δυνά-
μεως τῆς ἀρρώστου πρὸ τῆς συμβολῆς αὐτῆ συμφορᾶς, ἀδύνατος
καθίσταται πᾶσα παραβολὴ πρὸς τὴν δικαίαν ἐκτίμησιν τῆς
τυχῆς ὑπαρχούσης μετὰ ταύτην διαφορᾶς. Οὐ γὰρ ἦτον ἀντιπεύ-
σμεν ἕνω καὶ ἐν μέρει τὰς ἀφελήσεις τῶν συγγενῶν αὐτῆς
καὶ οἰκονομικῶν φίλων, περιτῶντων τὴν νέαν ταύτην πολλὴ εἰς
τὰ κατὰ γράμματα καὶ χειροτεχνήματα ἐπιδύσασαν πρὸ τῆς
προσβολῆς, καὶ εὐδοκίμως τὴν δημοιδιδάσκαλον μετεργασμένην,
ἀμα δὲ ὡς τὰ μάλα συνεσταλαγμένην, αἰδήμονα καὶ εὐπρεπῆ, καὶ
παραβάλομεν τὸ τοιοῦτον παρελθόντῆς ἀρρώστου πρὸς τὴν εἰ-
κόνα, ἣν παριστᾷ ἡμῖν αὐτῆ μετὰ τὴν προσβολήν, ὅτε οὐδέ-
λικῆς ἢ ἐλάχιστον νοεράν τινα, ἢ τῶν χειρῶν ἐργασίαν ἐπιθυμεί-
ηκιστα δ' εὐπρεπῆς καὶ πάντῃ σχεδὸν ἁμοιρῆς τοῦ αἰσθημένου
τῆς νεανίχης αἰδοῦς φαίνεται, ἐμμέτρουσα τὴν βίαν διὰ τῆς ἐν-
αυτῆς ἐσθῆτος λ. γ., καὶ ἀδικηροῦσα εἰς τὰς ἐπιπληξείας τῆς
ἀδελφῆς τῆς κλ., πρέπει ἀδυστάκτως νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι, καὶ
ἂν ἡ νέα αὕτη πρὸ τῆς προσβολῆς εἶχεν ὅπως οἶν ὑπαδεσπέραν
τῆς κοινῆς διανοίας (οἷα καὶ παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς καὶ τοῖς γον-
νεῦσιν αὐτῆς ἄλλως τε παρατηρεῖται, ὡς εἶρηται ἀνωτέρω), με-
τὰ τὴν συμβῆσαν αὐτῆ συμφορᾶν αἱ τοῦ νοῦς λειτουργίαι, καὶ
τούτων τινὲς μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐτι πλέον ἐξουθενήσαν, παρὰ
ταύτην, τοῦδ' ὅπερ ἐπικυροῖ καὶ ἡ υπερβάλλουσα ψυχικὴ εὐαισθη-
σία, ἣτις ἐκ τούτου τὴν ἀρρώστον κυριεύει.

Πλὴν τῶν διαφορῶν τῆς ἀφελῆς εἰδῶν, καὶ τῶν ἄλλων μετ'
αὐτῆς σχετιζομένων λειτουργικῶν τοῦ νοῦς ἀσθενειῶν, τῶν ἐπιδη-
λωθεισῶν παρὰ τῆ ἐν λόγῳ νέας, παρουσιάσαν αὐτῆ καὶ τινὰς
ἄλλας νεανίχης καταστάσεις, ἃς κατ' ἴδιον συμφέρει νὰ ὑπομνή-

σμεν. Ἦσαν δ' αὗται ἡ καρφολογία, καὶ ἡ τοῦ θυρεοειδοῦς ἀ-
δένος ἐξουθενήσις.

Καὶ ἡ μὲν καρφολογία ἀπ' ἀρχῆς τοῦ πάθους ὑπῆρχε, τῆς ἀρ-
ρώστου ψηλαφούσης καὶ ἐκτιλλούσης τὰ καλύμματα τῆς κλί-
νης αὐτῆς, ἢ τὰς τρίχας τοῦ κυνός τῆς ἢ τέλος καθαρίζουσης
συχνῶς διὰ τοῦ λιχανοῦ τὸν ἔσωτ. κανθὸν τοῦ ἀριστ. ὀφθαλμοῦ,
ἢ τὴν ἀριστ. τοῦ στόματος γωνίαν, καὶ τὸν ἀριστ. ῥιθῶνα. Ἡ
καρφολογία αὕτη παρατηρηθεῖσα τὰς πρώτας τοῦ πάθους ἡμέ-
ρας ἐπέσκητο ὄλιγος εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον.

Τὸ σύμπτωμα τοῦτο ὅπερ, ὡς γνωστὸν, ἐπέχεται πάντοτε
ἐπὶ ἑαρέων πυρετῶν καὶ ὀξείων καθόλου τοῦ ἐγκεφάλου ἀλλοιώ-
σεων θαθέως τὴν διάνοιαν διαταρασσούσων, καὶ τὸ ὅσολον ἔνεκα
τούτου παραφροσύνη τῶν κινήσεων ἐκλήθη, παραδόξως εἰς τὴν
ἀρρώστον ἡμῶν παρετηρήθη μόνον, καὶ μὴ συνοδευόμενον ὑφ' ἐ-
τέρων στασιμωδικῶν φαινομένων, ὡς συνήθως συμβαίνει· παρα-
τηρητέον ὅμως ὅτι ἡ παρὰ τῆ ἀρρώστου ταύτη καρφολογία διέ-
φερε κάπως τοῦ ὑπὸ τῆ ὀνομα τοῦτο κοινῶς ἐγνωσμένου· νευρι-
κοῦ συμπτώματος, διότι δὲν ἦτο ὅπως τοῦτο ἀπλήρ· αὐτόματος,
κατ' ἀντανάκλασιν κινήσει, ἀλλὰ ἐξεδιήλυτο ὑπὸ τὴν ιδεῶν ἐρ-
γασίας, τῆ βουλήσεως ἐνεργουμένης, τῆς ἀκεραίας τὴν συνειδήσιν
διασωζούσης ἀρρώστου· διὸ πιστεύομεν μᾶλλον ὅτι ὁ μὲν συγγῆς
ὑπὸ ταύτης καθαρισμὸς τοῦ ἀριστ. ἔσωτ. κανθοῦ, ῥιθῶνος, καὶ
γωνίας τοῦ στόματος· ἐδήλου ὑπεραισθησίαν τινὰ τοῦ δέρματος
εἰς τὸ ἀριστ. ὕγιες ἡμισυ τοῦ προσώπου, ὁ δὲ ἀποτιμῶς τῶν
σχεπασμάτων τῆς κλίνης, καὶ τοῦ κυνός, τὴν ἀθημασίαν καὶ στο-
νοχωρίαν, ἣτις ἐκυρίευσε μὴ δυναμένη νὰ ἐκφρασθῆ τὴν ἀρρώστον·

Θυρεοειδοῦς ἀδένος ἐξουθενήσις. — Ἀυτῆ παρατηρηθεῖσα τὸ
πρῶτον περὶ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου, ἦτοι ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς προσ-
βολῆς, κατέχευε μόνον τὸ δεξιὸν ἡμιμόριον τῆς ἀδένος, συνοδευο-
μένη ὑπὸ ὀδύνης κατὰ τὰ δεξιὰ τοῦ τραχήλου ἐπεκτεινομένης
καὶ εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονα μέχρι τοῦ λιχανοῦ δακτύλου· βραδυ-
τερον ὅλη ἡ ἀδὴν παρίστατο ὀμαλῶς διωγκωμένη, οὐδόλως ἀλ-
γηῶσα εἰς τὴν ἐπιθλιψίν, ἀλλὰ μετρίως δυσφαγίας αἰτίως γενο-
μένη. Ἀμφίβολον ἂν αἱ νευραλγίαι, ἃς ἤτις το ἡ ἀρρώστος αἰ-

τίαν είχαν την συμπίεσιν των τραχηλικῶν πλεγμάτων ὑπὸ τῆς διωγκωμένης ἀδένος, διότι οὐδέποτε ἐπισήμως ἠδύνηται τὸν ὄγκον ἢ ἀδὴν αὕτη παρέστη μοι. Πρὸς τὰ τέλη Ἀπριλίου ἐν. ἔ. ἡ ἐξοιδῆσις αὕτη τῆς θυροειδοῦς ἀδένος κατέπεσε, καὶ μετ' οὗ κοιλὸν ἐντελῶς ἐξέλιπε, ἀλλὰ δὲν ἐπαύσαντο καὶ τὰ κατὰ τὸν τράχηλον καὶ τὰ κῶλα ὡς καὶ τὸν κορμὸν ἀλγύματα.

Ὅτι ἡ ὄξειξ αὕτη ἐξοιδῆσις τῆς θυροειδοῦς ἀδένος παρὰ τῆ ἀρρώστῃ ἡμῶν ὠρεῖται εἰς ἀπλὴν αἰμοθροθίειαν τοῦ παρεγγύματος ταύτης, δῆλον ἐστὶν ἐκ τοῦ ἔξαισις συστάσεως καὶ τῆς ταχείας παρελεύσεως αὐτῆς.

Ἄλλ' ἂν τὴν τοιαύτην αἰμοθροθίειαν παρήγαγον μηχανικῶς αἱ πυκναὶ προσπάθειαι τῆς ἀφασικῆς νέας, κατὰ τὸν πρῶτον μάλιστα καιρὸν τοῦ πάθους, πρὸς ἐκδήλωσιν τῶν ἰδεῶν τῆς καθ' ἑαυτὴν, ἐπεγομένης ἢ ἐμποδιζομένης τῆς ἀνακλιζήτικῆς ἐνεργείας τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων ἐπὶ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος τῆς κεφαλῆς, ἐπέρχεται κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Liebermeister ἀναπνευστικὸς ἀνευρυσμὸς τῶν ἀγγείων τῆς θυροειδοῦς ἀδένος, ἢ ἂν αὕτη ἐγένετο διὰ δυναμικὴν αἰτίαν τὰ ἀγγειοκινητικὰ νεῦρα ἀφορῶσαν, ἀδυνατῶ ὅμως νὰ ὀρίσῃ, ἀρκούμενος εἰς μόνην τῶν ὑποθετικῶν τούτων αἰτιῶν τὴν ἐνταῦθα ὑπόμνησιν.

Ἡ παθολογικὴ εἰκὼν ἢ ἐν τῇ προκειμένῃ παρατηρήσει ἀποκαλυπτομένη ὁραίνεται ἄνευ οὐδεμιᾶς πλείον ἀμφιβολίας εἰς ὀργανικὴν τινα θλάβην ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ συμβῆσαν, εἰκαζομένην σμικρὰν ἐκ τῶν συμπτωμάτων καὶ τῆς μέχρι τοῦδε πορείας. Οὐδὲν ὅμως θετικὸν γνώρισμα πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς φύσεως τῆς ὀργανικῆς ταύτης θλάβης ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀνάγκη δ' ὅπως εἰς ὑποθέσεις μόνον ἀρκεσθῶ, παραδεχόμενος ὡς πιθανώτερον, ὅτι ἐγένετο συνδρομικὸς αἵματος μετὰ βίξως τριχοειδῶν τινῶν ἀγγείων ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ καὶ αἱματηρὰ ἐν τούτῳ ἔκχυσις.

Ἐπὶ τῆς παραδοχῆς τῆς τοιαύτης ὑποθετικῆς διαγνώσεως στρατεύει καὶ ἡ προφανὴς αἰτία τῆς ἐνεστώσης παθήσεως, ἢ τυχαίως διὰ συμβῆσα παρὰ τῆ νέας ταύτης τῶν ἐμμένων ἐπιληψίαις πρὸς δὲ, ὅτι μετὰ τὴν προσβολὴν καὶ μέχρι τοῦδε, πάντο-

τε ἡ περίοδος τῶν ἐμμένων ἐξεγείρει εἰς τὴν ἀρρώστον παθολογικὰς ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου ἐκδηλώσεις, ὡς εἴρηται, οἶον, ζάλην, φόβους κλ., δεινυμένης ἅμα καὶ τῆς ἀφασίας, ἐν ἀρχῇ δὲ καὶ τῶν συμπαρομαρτουσῶν παραλυτικῶν καὶ υπεραισθητικῶν φαινομένων. Ἄλλως τε, καὶ ἡ ἐξαίφνης εἰσβολὴ τοῦ πάθους, τὰ κατ' αὐτὴν καὶ τὰ μετέπειτα παρατηρηθέντα συμπτώματα, ὡς δὴ καὶ ἡ μέχρι τοῦδε πορεία, πᾶσιν ἄλλην ἀποκλείουσιν ἄλλοίωσιν οἶον ἐμβολὴν λ. χ. ἀρχὴν σκληροσμοῦ κατὰ πλάκας κλ.

Ἐπάρχει τις πιθανότης δικαιοῦσα τὴν ἐν τῇ προκειμένῃ παρατηρήσει παραδοχὴν ἔδρας ἄλλοιᾶς τῆς ἐγκεφαλικῆς τῆς προκειμένης ἀλλοιώσεως; Κατὰ τὰς ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις πολλῶν τῶν νεωτέρων παθολόγων ὄντως ἡ ἀφασία σύμπτωμα ἐστὶν οὐ μόνον τῶν ἀλλοιώσεων, ὅσαι ἀλλοιοῦσι τὴν εἰς τὸν αἰριστερόν μετωπικὸν λοβὸν ἔδραν τοῦ λόγου, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ τινῶν τοῦ προμήκουσ μυελοῦ θλαβῶν, καὶ ἰδίᾳ τῆς γερῆρας, κατὰ τὰς ἐιδικὴν τῶν ὀργάνων τούτων λειτουργίαν τῆς διαρρήθμισις, τούτεστι τῶν διαφόρων κινήσειν, οὕτως ὥστε ἢ πᾶρχει μὲν τότε ἡ τοῦ καθόλου λόγου δύναμις ἀκέραια, πλην ἐθλάθη ὁ σύνδεσμος ταύτης μετὰ τῶν περιφερικῶν τῆς κινήσεως ἀγωγῶν, ὁ ἐφορευῶν εἰς τὴν κατὰ φύσιν διαρρήθμισιν καὶ διανομὴν τῆς ἐν λόγῳ δυνάμεως.

Ἐν τῇ προαναφερομένῃ ἡμῶν παρατηρήσει ἐν πρώτοις ἡ ὑπαρξίς τῶν παραλυτικῶν συμπτωμάτων εἰς μόνον τὸ ἕτερον τοῦ σώματος ἡμῶν ὑπὸ τύπον δεξιᾶς ἡμιπληγίας καὶ ἄνευ τῆς παρουσίας σπασμωδικῶν τῶν μυῶν συνολκῶν, ἐξασθενεῖ πᾶσαν περὶ θλάβης τοῦ προμήκουσ μυελοῦ πιθανότητα, διότι καὶ οἱ νεώτεροι τῶν φυσιολόγων καὶ παθολόγων ὡς οἱ Vulpius, Brown, Séguard, Laborde (1), πολλοὺς διαταγμοὺς ἐκφράζουσι περὶ τῆς κατὰ τὰς ἀλλοιώσεις τοῦ προμήκουσ καθόλου κανονικότητος, καὶ ἡμιπληγικῆς μορφῆς τῶν παραλύσεων, παραδεχόμενοι μᾶλλον ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν παρατηρήσεων, ὅτι ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τούτων τὰ παραλυτικὰ τῆς κινήσεως φαινόμενα ὅτε μὲν ἀ-

(2) Diet. de se med. par Déch. 2 Ser. T. VIII, σ. 608-612.

τάκτως και ἀμφοτερομερῶς ἐμπίπτουσι, ἄλλοτε μετ' ὁμιλόγου, ἢ και ἀντιθέτου ἀναίσθησις, ἢ τούναντίον ὑπεραισθησις, πλὴν ὅτι ἀναφέρονται τινες βαθεῖαι τῶν προσθίων παραμίδων και τῆς γαστρικῆς ἀλλοιώσεις, αἵτινες οὐδόλως ὑπὸ παραλύσεως τῶν κινήσεων συνωδεύονται.

Ἐξ ἄλλου εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἀφασικὴν νέαν αἰ. μὲν διὰ νευμάτων και αἱ φυσιολογικαὶ ἐκφράσεις ζωηρόταται διέτηρηθησαν, ἐξέλιπε δὲ ἡ δύναμις τῆς διὰ γραφῆς ἐκδηλώσεως τῶν αὐτῶν ἰδεῶν. Καὶ περὶ μὲν τοῦ πρώτου, τῆς διὰ νευμάτων τούτου, και διὰ τῶν κινήσεων τῶν χαρακτηριστῶν τοῦ προσώπου ἐκφράσεως, αὕτη καταρηγημένη ἤθελεν εἶσθαι, ἂν ἡ ἀλλοίωσις πῆν ἔδραν αὐτῆς εἶχεν εἰς τὸν προμήκη μυελόν, ἐνθα αἱ τῶν διαφόρων πινθῶν και αἰσθημάτων, και δὴ και αἱ διὰ νευμάτων ἐκδηλώσεις ῥυθμίζονται· περὶ δὲ τῆς διὰ γραφῆς ἐκφράσεως, αὕτη εἰς τὰς ἀλίγας ἀκριβεῖς παρατηρήσεις ἐλάβης περιουσιμάνης εἰς τὸν ἐλαθῶν, ἢ τὰς προσθίας πυραμίδας, εἰς δὲ ὁ ἐνεργὸς λόγος ἀπελείπετο, φαίνεται ὅτι ὑπελείφθη πάντοτε ἀπρόσβλητος. Τέλος ἡ παρά τῆ ἀρρώστῃ ταύτῃ ὑπάρχουσα διαστρόφη περὶ τὴν ἀντιλήψιν και τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἰδέας τῶν χρωμάτων, ἐπὶ ἐγκεφαλοπαθειῶν μόνον ἀπαντᾶται. Τούτων δὴ ἕνεκα, και διὰ τὴν παντελῆ ἔλλειψιν τῶν χαρακτηριστῶν τῶν παθήσεως τοῦ πρῶτου μήκους μυελῶν και τοῦ μεσεγκεφάλου συμπτωμάτων δέον παραδεχθῆναι ὡς πιθανωτέραν τὴν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἔδραν τῆς ἐλάβης εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἀφασικὴν ἀρρώστον, εἰδικώτερον δὲ, ἐντεταταμένην ταύτην εἰς τὸν β' και γ' μετωπικὸν γύρον τοῦ ἀριστεροῦ προσθίου λοβῶν, αἵτινες ἡ πρωτίστη ἐστία τοῦ λόγου καθόλου ὑπὸ τῶν πλείστων παθολόγων μετὰ τῆς Κ. Βροσῆς ὑπολαμβάνονται.

Ἐν τῇ ἀνωτέρῳ παρατηρήσει πρόκειται δυστυχῶς περὶ χρονίας ἀφασίας και οὐχὶ προσκαίρου, ὡς ἢ τε εἰσβολῆς ἢ εἰκῶν τοῦ πάθους και ἡ πορεία τούτου περιμαίρουσι. Καὶ ὑπάρχει μὲν ἀναντιρρήτως ἐλπίς ἂν οὐχὶ τελείως προσεχοῦς ἀνακτήσεως τοῦ λόγου και τῶν ἄλλων ἐλλειπουσῶν τῇ ἡμετέρῃ ἀρρώστῃ διανόητικῶν δυνάμεων, σπουδαίως τούλάχιστον βελτιώσεως τῆς

καταστάσεως αὐτῆς, ὅπως δύνηται ὅπως οὖν νὰ ἐκφράξῃ διὰ τοῦ λόγου τὰς αὐτῆς ἰδέας, και μὴ κατατρώχῃται αὐτὴ τε και αἱ περὶ αὐτὴν ὑπὸ τῆς ἰδέας τοῦ ἀνάτου τῆς συμφορῆς ταύτης. Ἀνατὸν ὅμως ἐξ ἄλλου χαλεπώτερον νὰ ἐπαναληφθῆσθαι καιόν, ὅπου τὴν ἀφασίαν παρήγαγε, και χαλεπώτατα νὰ ἐπολύξῃ.

Συνοπῶς πρὸς τὰ ἀνω φηθέντα περὶ τῆς φύσεως τῆς ἀλλοιώσεως ἐν τῇ προκειμένῃ παρατηρήσει, γενίσσεται και ἡ θεραπεία ἐν τῷ μέλλοντι, χορηγούμενου τῇ ἀρρώστῃ, πλὴν τῆς συνήθους τονωτικῆς και ἀναληπτικῆς θεραπείας και ὑγιεινῆς, τοῦ καθαροῦ καλέως, παραγγελομένης αἵμα τῆς μεθοδικῆς ἀσκήσεως τῆς γιγμῆς ταύτης, ὡς δὴ και τῶν διαφόρων τρόπων τῆς ἀντιλήψεως και ἐκδηλώσεως τῶν αὐτῆς ἰδεῶν.

Ἐν τῇ ἀνω ἱστορηθείσῃ περιπτώσει ἀφασίας ἐξ ὀργανικῆς τοῦ ἐγκεφάλου ἐλάβης ἄξια σημειώσεως εἰσὶ κατ' ἐξοχὴν τὰ ἑξῆς:

α.) Ἡ σχέση, ἥτις ἀπ' ἀρχῆς τοῦ πάθους παρατηρήθη μεταξὺ λειτουργικῆς τινος διαταράξεως τῶν ὠθητικῶν τῶ πρώτου, ἔπειθης δὲ και αὐτῆς τῆς κατὰ φύσιν περιοδικῆς λειτουργίας τούτου, ἥτοι τῶν ἐμμήνων, και τῆς ἐγκεφαλοπαθείας, ἥτις τὴν νέαν ἀρρώστον ὀξείως προσέβαλε.

β.) Ἡ ἀνευ ἀξιολόγου προηγουμένης αἰτίας τινὸς πόρου ἢ προσεχοῦς αἰφνίδιος ἐμπτασις ἐγκεφαλικῆς ἐλάβης εἰς νεκρὸν ὀργανισμόν.

γ.) Ἡ αὐτῆς τῆς χρονίζουσης ἀφασίας ἀξιοπερίεργος εἰκὼν εἰς νέαν γυναῖκα παρατηρούμενη.

δ.) Ὅτι ἡ ἀρρώστος καιπερ εἰς τὸν ὑπατὸν βαθμὸν τῆς ἀφασίας ἀφικαμένη, οὐδέποτε ἐλάβην ἀξιολόγον τῆς διανοίας, οἶσαν ἠδύνατό τις νὰ προσδοκᾷ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀπέδειξε.

ε.) Ἡ κατὰ τὸν πρῶτον μετὰ τὴν προσβολὴν καιρὸν διόγκωσις τοῦ θυροειδοῦς ἀδέναος.

ς.) Ὅτι καιπερ ἡ δύναμις τῆς διὰ νευμάτων ἐκφράσεως αἰσῆ εἰς τὴν ἀρρώστον διετηρεῖτο, δὲν ἠδύνατο ποσῶς αὕτη, ἐν ἀρχῇ μάλιστα, ἀριθμητικῶς ἰδέας διὰ νευμάτων νὰ ἐκφράσῃ.

ζ.) Ὅτι συγκεχυμένη ἢ διαστραμμένη τῶν χρωμάτων εἰκὼν ἐξέφραζε,

π'.) 'Οτι, παραδόξως πῶς, ἐπρόφερον αὐτὴ τὸ πρῶτον, ὅτι ἡ βελτιώσις ἤρξατο τὰς ἰδίας συλλαβὰς τὰν, τὰν, τέν, εἰν, ἀτι- νας ὡσαύτως εἰς πλείστας παρατηρήσεις ἀφασικῶν ἀναφέρονται ὑπὸ διαφόρων συγγραφέων ὡς αἱ μόναι ἀπ' ἀρχῆς τοῦ κακοῦ, ἢ τοῦ χρόνου γενομένου, προσφερόμεναι ὑπὸ τῶν ἀρρώστων.

θ'.) 'Οτι ψάλλουσα ἐπρόφερον εὐκρινῶς, συμμετρῶς, καὶ κατὰ τὸν προσήκοντα εἰρηδόν, τῆς ὡδῆς τὰς λέξεις, πλὴν ἠδυνάτει ὁ- λως ν' ἀρθρῶσθαι ἐκ ταύτης ἀμελωδητί.

ι'.) Τὸ ἀδύνατον τοῦ ἀρθρῶσθαι [λέξιν τινὰ ἐκ λ' ἀρχομένην, καὶ δύσκολον τὰς ἐκ ρ. Πρὸς δὲ καὶ ἡ ὑπὸ τὸν αὐτὸν τύπον ἐκ- δήλωσις διὰ γραφῆς, κατ' ἐπανάληψιν, εἰς διαφόρους μεμακρω- μένας ἐποχὰς, τῶν ἰδίων πραγματίων.

ια'.) 'Οτι ἡ μνήμη τῶν λέξεων διατηρεῖτο παρά τῇ ἀρρώστῳ, ὅπερ ἀπέδειξεν αὐτὴ ὅτι ἐρωτωμένη περὶ τινος ἀντικειμένου διάκρισι καὶ τοῦτο μεταξὺ ἄλλων πολλῶν ἐσημειωμένων ἐπὶ χάρτου καὶ παρουσιαζομένων αὐτῇ.

ιβ'.) Τέλος, ὅτι βελτιωθείσα εὐθυμηδὸν τῆς καταστάσεως τῆς ἀρρώστου, κατὰ τάξιν ἀνακτῆ αὐτὴ τὴν πρὸς τὰς διαφόρους ἀριθμητικὰς ἐργασίας δύναιμι· πρῶτον μὲν ἀρξάμενη ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως καὶ καθ' ὑπαγῆρευσι γραφῆς τῶν μοναδικῶν ἀ- ριθμῶν, εἶτα προβάσα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν μόνον προσθέσεων ἐπὶ δύο μονάδων, τάνῳν δὲ σὺν τούτοις ἐνεργοῦσα ἐπὶ πλειόνων μονάδων πρόσθεσιν, ἅμα δὲ καὶ ἀφαιρέσεις ἐπὶ μονάδων καὶ οὐχὶ ὅμως τούτων πλείωτερον, ἢ ἐτέρου εἶδους ἀριθμητικὰς πρά- ξεις, ὧν γινῶσιν ἀκριβῆ πρότερον εἶχεν (1).

(1) Λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ παραθέσωμεν εἰς τὴν ἀξιό- λογον ταύτην διατριβὴν καὶ τὰς εἰκόνας τῆς γραφῆς τῆς ἀρ- ρώστου, ἃς ὡς ἀκριβῆς παρατηρητῆς ὁ κ. Σκιαδαρέσης ἐφρόν- τισε νὰ συλλέξῃ. Λυστυχῶς ὁ Ἀσκληπιὸς εἶνε ἠναγκασμένος νὰ φείδεται καὶ τῆς ἐλαχίστης δαπάνης, μὲν ἐπαρκῶν εἰς τὰ ἐ- ζοῦσα τῆς συντηρήσεως. Οἱ πλείστοι τῶν συνδρομητῶν κωφί- νοι.

Γ. Κ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ
ΕΤΑΙΡΙΑΣ.

Συνεδρίασις τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1874.

Προεδρεύοντος τοῦ Κ. Α. Ἀναγνωστάκη ἀναγνωσθέντα ἐπε- κυρώθησαν τὰ πρακτικὰ τῆς προλαβοῦσας συνεδριάσεως.

'Ο κατὰ τὴν προλαβοῦσαν συνεδρίασιν ὑπὸ τοῦ Κ. Καραμή- τσα προταθεὶς ὡς μέλος ἀντεπιστέλλων Κ. Κορύλλος ἐξελέχθη παυσηφαι τοιοῦτος.

'Ο Πρόεδρος ὑπέβαλε 4 πραγματείας τοῦ ἐν Ἑνετίᾳ ἱατροῦ κ. Pietro ἦτοι

1. Storia di un tumore cavernoso nel cuore.
2. Di alcuni esperimenti in celerusi col liquido Déclat.
3. Della pedofollina e pe suoi effetti.
4. Enumeratio delle osservazioni raccolte nella sulla clini- ca do dott. Namias.

Προστάθῃ δ' οὗτος ὡς μέλλος ἀντεπιστέλλων καὶ ἐγένετο κα- τὰ τὸν κανονισμόν ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν ΚΚ. Γούζαρη, Σκιαδαρέση καὶ Ζαχαριάδου πρὸς γνωμοδότησιν περὶ τούτου.

Λίγου δὲ γενομένου περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Κ. Συμβουλίδου προ- τετινομένων τροποποιήσεων τῶν ἔργων τοῦ ἱατρικοῦ ἡγῶνος, ἡ ἐ- ταιρία μετὰ μακρὰν συζήτησιν ἐξελέξατο ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν ΚΚ. Γεωργαντᾶ, Ν. Μικκᾶ καὶ Χατζημηγάλη, οἷς ἀνετέθη ἡ σύνταξις ἀρμοδίου ἐγγράφου κατὰ τὰ λεχθέντα.

Εἶτα ὁ Κ. Καραμήτσας ἐπέδειξε νέαν τινὰ πάσχουσαν σκλη- ροδερμίαν.

Εἶνε, εἶπεν, ἡ δευτέρα περίπτωσις τῆς σκληροδερμίας, ἣν πα- ρουσιάζω εἰς τὴν Ἑταιρίαν, καὶ ἡ τρίτη, ἣν παρατηρῶ. Τὸ νό- σσημα τοῦτο, ὅπερ ἐπ' ἐσχάτων διεήγειρε πολὺ τὴν προσοχὴν τῶν παθολόγων, καὶ οὐ τινος ἄχρι τοῦδε μὲν ἀνεγράψασαν ἐν τῇ ἱατρικῇ φιλολογίᾳ δεκάδες τινές, θεωρῶ ἄξιον πολλῆς προσοχῆς, ἰδίᾳ ὡς πρὸς ἡμᾶς, διότι δύναται εὐκόλως νὰ συγχυθῇ πρὸς τὴν ἐπιχειρηζούσαν ἐν Ἑλλάδι λέπραν, ἰδίᾳ τὴν ἀναισθητικὴν, καὶ φαίνεται συγγενεῦον πρὸς τὴν ἐλεφαντίασιν.

Ἡ κόρη αὐτή, γεννηθεῖσα ἐν Ἀθήναις ἐκ γονέων Ἀθηναίων, δημοδιδάσκαλος, ἡλικίας 28 ἐτῶν, χρονολογεῖ τὴν πάθειναι αὐτῆς ἀπὸ τριῶν ἐτῶν. Οὐδέποτε, λέγει, ὑπέστη νόσον τινὰ ἀξίαν λόγου. Οὐδεὶς ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ αὐτῆς πάσχει ἢ ἐπάσχει νόσημά τι παρόμοιον ἢ λέπραν· πρὸ τριῶν ἐτῶν ἕνεκα διακοπῆς τῶν καταμηνίων ἐφλεβοτομήθη κατὰ τὴν ἕτερον πόδα. Αἱ ἐπιλοήντων δὲ τῶν καταμηνίων μετὰ τὴν φλεβοτομίαν καὶ αἰσθημένη πολλὴ ἀδυναμίαν ἐκάλεισεν ἰατρὸν, ὅστις παρήγγειλεν αὐτῇ τὴν χρῆσιν σιδήρου καὶ θαλασσίων λουτρῶν. Λέγει δὲ ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀνεψάνη κατὰ πρῶτον ἢ πάθος τοῦ δέρματος κατὰ τὸν δεξιὸν πῆχυν. Ἄμα εἰσπραχθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν καταλαμβάνετο ὑπὸ βίβλους, ἢ δὲ χροῖά τοῦ δέρματος αὐτῆς ἐγένετο μελανίζουσα· ἐλούετο μετὰ πολλῆς δυσαρσελείας ὑπείκουσα εἰς τὴν ἐπανειλημμένην σύστασιν τοῦ ἰατροῦ· βαθμιδὸν ἕκτοτε ἐξετάθη ἢ πάθος τοῦ δέρματος· τὰ καταμήνια μὲν σημειοῦνται. Εἶχεν ἐπανειλημμένας αἰμορρῶσεις καὶ ἐπιστάξεις.

Ἡ παρούσα κατάσταση τοῦ δέρματος παριστᾷ τὴν λεγομένην σκληροδερμίαν ἰκανῶς προκειρημένην. Τὸ πρόσωπον τῆς ἀρρώστου λευκὸν ὡς κηρὸς ἠμοιάζει πρὸς προσωπίδα, ἰδίως ἀξιοπαράτηρα εἶνε τὰ χεῖλη, τὰ ὑπόλευκα, τὰ ἀτροφικὰ καὶ βυσσῶδη, παρακαλύοντα ὀλίγον τὸ εὐεχθὲρον ἀνοιγμὰ τοῦ στόματος. Τὸ δὲρμα τοῦ τραχήλου πλαγίθην μετρίως ἐσκληρωμένον. Τὸ δὲρμα τοῦ στήθους δὲ ἀλλήρον εἶνε ὡς πλᾶξ σκληρὰ χρώματος ρυπαροῦ παραπλησίον τοῦ τῆς ποικιλοχρόου πιτυρίσεως, ἐνιάχου δὲ καὶ βαθυχρυστέρου ἔτι, διαποικιλομένη κατὰ τόπους ὑπὸ λευκῶν κηλίδων, αἵτινες ἐμποιοῦσιν ἐντύπωσιν ἢ ἀχροίας τοῦ δέρματος ἢ οὐλώσεως αὐτοῦ, ὅποια παρατηρεῖται μετὰ προηγμένην ἐγκαύμα. Τὰ αὐτὰ παρατηροῦνται καὶ εἰς τὸ δὲρμα τῆς κοιλίας, ἣν ἡ ἀρρώστος αἰσθάνεται λίαν περιτενή. Ἄλλ' ἢ πάθος εἶνε μάλιστα ἀνεπτυγμένη κατὰ τοὺς πῆχεις καὶ τὰς χεῖρας. Αἱ χεῖρες εἶνε παχρεαί, ἀδραῖ· οἱ δάκτυλοι ὡς ξύλον, καὶ ψυχρὸν ὡς ἐκ μαρμάρου, ἔχουσι χροίαν κυανίζουσαν, ἣν ἀποβάλλουσι θερμαινόμενοι· κατὰ τὰς βῆχας αὐτῶν παρατηροῦνται μικρά τινα βυθίσματα, ὡς οὐκ αἰ τοπικῶν περιγράπτων φλεγμονῶ-

δων ἐπιξεργασίων ἀναπτυσσομένων τὸν χειμῶνα. Κατὰ τὰς βῆχας θηλονότι τῶν δακτύλων τὸν χειμῶνα σχηματίζονται μικρά τινα ὄσον κεφαλὴ καρφοβελόνης ἐλκιδρία, ἅτινα ταχέως καλύπτονται ὑπὸ ξηρᾶς ἐφελκίδος, ἀποπιπτούσης κατόπιν καὶ ἀπολείπει τὰ μνημονευθέντα βυθίσματα. Οἱ δάκτυλοι δὲν δύνανται νὰ ἐκταθῶσι καλῶς, εἶνε ὀλίγον κακαμμένοι καὶ φαίνονται ἀποτελούμενοι ἐκ μιᾶς ἀδραῆς οὐσίας· τὸ ἐπ' αὐτῶν δὲρμα οὕτε μετακινεῖται, οὔτε ἀίρεται, ἀλλὰ σκληρὸν καὶ στερεὸν συμπέφυκε στερεῶς πρὸς τὰ ὑπ' αὐτὸ μέρη τῶν δακτύλων καὶ τῆς βῆχας τῆς χειρός. Καὶ οἱ πῆχεις περιβάλλονται δερμά ἀδρῶν, μὴ αἰρόμενον εἰς πτυχὴν, ἔχον τὸ αὐτὸ ρυπαρὸν χρώμα καὶ τὰς αὐτὰς λευκὰς κηλίδας, ὡς καὶ τὸ δὲρμα τοῦ στήθους καὶ τῆς κοιλίας.

Τὸ δὲρμα οὕτως ἠλλοιωμένον διαφυλάττει πανταχοῦ τὴν αἰσθητικότητά, τὰς τρίχας, καὶ ἐκκρίνει ἰδρώτα. Τὰ κάτω ἄκρα δὲν φαίνονται πάσχοντά.

Ἡ ἀρρώστος παραπονεῖται ἰδίως τὸν χειμῶνα διὰ πόνους νόσους κατὰ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν, οἵτινες αὐξάνουσιν ἄμα κατακλιθῆ καὶ θερμανθῆ. Ἐκτός δὲ τῆς ὀλιγότητος τῶν καταμηνίων καὶ δυσπεπτικῶν τινῶν διαταράχων οὐδὲν ἄλλο ἐνόησεν ἔχει ἡ ἀρρώστος ἢ θλατιδώδη τινὰ ἐπισημασία ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἅτινα παρέρχονται προκαλοῦντα ἀπολείπειν τῆς ἐπιδερμίδος ἐλαφρὰν· λέγει δὲ ἡ ἀρρώστος ὅτι ὅπου τοῦ δέρματος πρόκειται ν' ἀναπτυχθῆ τὸ πάθος, ὡς πρῶτον φαίνόμενον παρατηρεῖ τὴν ρυπαρὴν ἐξάλλαξιν τῆς χροίας, ἥτις μόνον εἰς τὸ πρόσωπον δὲν ἀνεψάνη. Ἡ ἀρρώστος αὕτη ἠμοιάζει πολὺ πρὸς ἐκείνην, ἥς τὴν ἱστορίαν ἐδημοσίευσα ἐν τῷ Ἀσκληπιῷ (ὑρ. τόμ. ΙΑ. σ. 132).

Ἐάν τις παραβάλλῃ τὴν σκληροδερμίαν πρὸς τὴν ἀναισθητικὴν λέπραν εὐρίσκει τὰς ἐπομένας διαφορὰς. α.) ἡ αἰσθητικότης τοῦ δέρματος διατηρεῖται ἐν τῇ σκληροδερμίᾳ. β.) τὸ δὲρμα ἐπὶ τῆς ἀναισθητικῆς λέπρας πλὴν τῆς ἀναισθησίας ἀλλοιοῦται κατὰ δύο τρόπους, ἰδίως τὸ δὲρμα τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν, του-

τέστιν ἢ μαρμαίρεται καὶ βυσοῦται καὶ γίνεται ὡς τὸ τῶν γερῶν-
των, ἢ παχύνεται καὶ σκληρύνεται καὶ συμφύεται στερεῶς πρὸς
τὰ ὑποκείμενα. Καὶ κατ' ἀμφοτέρας δὲ τὰς περιπτώσεις οἱ δάκ-
κτυλοὶ τῶν χειρῶν κάμπτονται, ἀλλ' ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περι-
πτώσει ἡ κάμψις προέρχεται ἐξ ἀτροφίας τῶν μυῶν καὶ εἶνε ἀπα-
ράλλακτος πρὸς τὴν ἐκ τῆς προϋούσης ἀτροφίας τῶν μυῶν προε-
ρχομένην, ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ ἐκ σκληρότητος τοῦ δέρματος καὶ ὁ-
μοιάζει πρὸς τὴν σκληροδερμίδν· διαφέρει δὲ ταύτης πρῶτον μὲν
κατὰ τὴν χροιάν, ἥτις εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον λευκὴ καὶ οὐχὶ
βυπαρὰ ἢ κυανίζουσα ὡς ἐπὶ τῆς σκληροδερμίδος, δεύτερον δὲ κα-
τὰ τὴν παχύτητα τοῦ δέρματος, ἥτις εἶνε πολλῶν μιλίων ἢ ὅσον
παρατηρεῖται ἐπὶ τῆς σκληροδερμίδος· καὶ τρίτον ἀντὶ τῶν περι-
γράφτων ἐκείνων μικρῶν ἐλαυδρίων, ἅτινα ἰδῶνται ἀπολείποντα
τὰ περιγραφέντα ἐν ταῖς πρόσθεν βελήσμασιν, ἐπὶ τῆς ἀναισθητικῆς
λέπρας γεννῶνται ἐξελκώσεσι ἢ ροιγμαὶ κυρίως περὶ τὰ ἄρθρα·
αἰτίνας βελήμαδὸν χωροῦσαι κατὰ βλάβης ἀπεργάζονται τὴν τελείαν
ἐκτομὴν ὀλοκλήρων φολιάγγων, ἀπαραλλάκτως, ὅπως ταῦτα γί-
νεται ἐπὶ τοῦ λεγομένου διατυτραίνοντος πάθους τοῦ ποδός.

γ.) Ἡ μορφή τῆς σκληρώσεως τοῦ δέρματος ἢ παρατηρου-
μένη ἐπὶ τῆς ἀναισθητικῆς λέπρας περιφύεται συνήθως κατὰ
τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, οὐδέποτε δὲ ἡμεῖς παρατηρήσαμεν
αὐτὴν ἐκτεινομένην καὶ ἐπὶ τὸ λοιπὸν δέρμα, ὡς τοῦτο συμβαί-
νει ἐπὶ τῆς σκληροδερμίδος. —

Ἔλα ὁ Κ. Ν. Μικκῆς ἀνέγνω τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν καὶ ἔκ-
θεσιν τῶν ΚΚ. Γλαράκη καὶ Παπαλεξοπούλου ἰατρῶν ἐν Σέρφω.

Ἐρμούπολις τὴν 21 Μαΐου 1874

Ἀξιότιμο φίλε καὶ συνάδελφε Ν. Μικκῆ.

Καὶ τοὶ βραδῆως, οὐχ ἤττον ἡμῶς ἐκπληροῦντες τὸ ἡμέτε-
ρον καθήκον πρὸς τὸ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν
ἀνθρωπότητα, προσερόμεν ἀναγκαρῆν (statisticῆν) λεπτομερῆ
τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1873 ἐν τῷ νοσοκομείῳ, ὃν ἤδη προσητά-
μεθα, νοσηλευθέντων φυματιῶντων καὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς νόσου.

Περὶ τῶν νομιζόμεν νά σοι προσθέσωμεν, ὅτι πᾶσαι αἱ λεπτομέ-
ρειαι αὐταὶ ἐξήχθησαν ἐκ τῶν δικτηρουμένων ἐν τῷ νοσοκο-
μείῳ ἐπισήμων βιβλίων ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἡμετέρων προκατό-
χων γεγραμμένων.

Ὅπως ἀποστείλωμέν σοι τὴν ἐσόκληστον ἀναγραφήν πα-
ρεκίνησεν ἡμῶς πρῶτον μὲν ὁ πολὺς κρότος καὶ πάταγος, ὃς
ἐγένετο πρὸ τινος χρόνου διὰ τὴν Ουμασίαν τῆς φυματώσεως
θεραπειῶν μὲ τὸ solfito di soda, δεύτερον δὲ, διότι ἀνέγνωμεν
ἐν τῷ τελευταίῳ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τεύχει, ὅτι ἡ ἱατρικὴ ἐται-
ρία ὠνόμασε τριμελῆ ἐπιτροπὴν, ὅπως ἐξετάσῃ τὴν εἰς αὐτὴν
ὑποβληθεῖσαν ἐκθεσιν τῶν ἰατρῶν ΚΚ. Ζαλλώνη καὶ Πικρασκευᾶ
περὶ θεραπειᾶς τῆς φυματώσεως τῶν πνευμόνων διὰ τοῦ θειώ-
δους νάτρου.

Ἐθεωρήσαμεν, ἐπαναλαμβάνομεν, καθῆκον ἡμῶν νά διαβιβά-
σωμεν πρὸς σὲ τὰς λεπτομερείας ταύτας, ὧν δύνασαι νά κάμῃς
ἐπίσημον χρῆσιν ὡς καὶ τῆς ἡμετέρας ἐπιστολῆς, καθόσον ἱερὸν
καθήκον παντός ἀνθρώπου, ἰδίως δὲ τῶν ἐπιστημόνων ὁ πρὸς τὴν
ἀλήθειαν ζῆλος καὶ ἡ τῆς ἀπότης καὶ τοῦ ψεύδους ἀπηνῶς ἐξέ-
λεξις καὶ καταδίωξις.

Καὶ τῷ ὄντι ἀφοῦ ἐν τῷ εὐαέρῳ τῆς Ἐρμούπολεως νοσο-
κομείῳ, ἐνθα οὐδεμία οὐδέποτε ἀνεπτύχθη ἐπιδημικὴ νόσος,
καὶ ἐνθα πιστότατα ἐφαρμόζεται πᾶσα ἱατρικὴ παραγγελία, οὐ-
δὲν ὑπάρχει ὁριστικὴν καὶ ἀναμφίλεκτον θεραπειᾶς παράδειγμα
τῆς φυματώσεως διὰ τοῦ solfito di soda, ἀπεναντίας δὲ θάνα-
τοι καὶ πρόωραι χειροτερεύσεις, πῶς δύναται τις λογικῶς νά πα-
ραδεχθῆ, ὅτι εἰς τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἰδιαιτέραν πελατεῖαν ἐφά-
νησαν εὐτυχέστεροι; Καὶ τοῦτο δὲ βραδύτερον ἀποδείξωμεν, ὅ-
τι τὴν αὐτὴν ἀπόληξιν ἔσχε καὶ ἐν τῇ πόλει ἢ τοῦ solfito di
soda χρῆσις, ἥτοι τὸν θάνατον, ἅμα συλλέξωμεν πλείοτερας νόσων
ἱσρίας ὧν τινὰς ἤδη ἔχομεν, ἐγκαίρως δὲ θέλωμέν σοι ἀποστελεῖν.

Σὲ ἀσπάζομεθα μετ' ὅλης τῆς φιλικῆς καὶ συναδελφικῆς ἀ-
γάπης

Οἱ συνάδελφοί σου
Α. ΓΛΑΡΑΚΗΣ.
Θ. Δ. ΠΑΠΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ.

Παρθλαβάντες από τοῦ Φεβρουαρίου ε. ε. τὴν διεύθυνσιν τοῦ δημοτικοῦ Νοσοκομείου Ἐρμούπολεως (τὸ κύριον θέατρον, ὡς γνωστόν, τῶν πειραμάτων τοῦ solfite di soda ἐπὶ τῆς φυματώσεως πρὸς τῶν Κ.Κ. Παρρασκευᾶ καὶ Ζαλλώνη) ἤλθομεν ἕνεκεν ἐπιστημονικῆς περιεργείας καὶ ζήλου πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τὴν ἔρευναν τῶν βιβλίων τῶν εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1873, ἵνα ἴδωμεν πόσῳ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐνησληθήσαν φυματιῶντες καὶ ποῖα ἡ τῆς νόσου ἀπόληξις, καὶ ἵνα πληροφορηθῶμεν ἐκ τῶν ἰδίων ἐπισήμων τῶν ἰατρῶν τούτων σημειώσεις κατὰ πόσῳ ἀληθεύουσιν αἱ ἐκείνων ἀξιώσεις, ὅτι ἐκ πλείστων φυματιῶντων τοὺς μὲν ἐντελῶς ἐθεράπευσαν, τοὺς δὲ μεγάλως ἐβελτίωσαν, ὅπως τοῦλάχιστον ἐν τοῖς ὑπομνημασιν αὐτῶν πρὸς τὰς ἰατρικὰς ἐταιρίας καὶ ἐν ταῖς διατριβαῖς δι-σχυρίζονται.

Σημειωτέον δὲ, ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1873 ἐγένετο πλήρη τοῦ θειώδους νάτρου ἐφαρμογή.

Ἴν τοῖς ἐπισήμοις λοιπῶν τοῦ νοσοκομείου βιβλίοις εἴκοσι καὶ ἑννέα ἐκ τῶν εἰσελθόντων εἰσι σημειωμένοι ὡς φυματιῶντες, ὧν τὰ ὀνόματα παρατίθεμεν ἑνταῦθα. Καίτοι δὲ τῶν γεγονότων αὐτῶν καθ' ἑαυτῶν ὀμιλοῦντων, πλὴν ἀλλ' ἕμῳς ἐν τέλει προσθέτομέν τινας παρατηρήσεις χάριν διασαφήσεως.

1) Κωνσταντῖνος Ναϊκός, ἐτῶν 50, φυματώσις, εἰσῆλθε τὴν 16ην Ἰανουαρίου, ἀπεβίωσε δὲ τὴν 26ην Μαρτίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

2) Κωνσταντῖνος Καρυγιάννης ἐτῶν 40, φυματώσις, εἰσῆλθε τὴν 21ην Φεβρουαρίου, ἐξῆλθε δὲ τὴν 30 Μαΐου πάσχων πάντοτε, ὅπως μεταβῆ εἰς τὴν πατρίδα του.

3) Νικόλαος Πανάρετος, φυματώσις, εἰσῆλθε τὴν 18ην Ἰουνίου, ἐξῆλθε τὴν 24 τοῦ αὐτοῦ μηνός ἤτοι διέμεινεν ἐν συνόλῳ ἕξ ἡμέρας, ἀγνωεῖται δ' ἔκτοτε πῶς ἐβάδισεν ἡ νόσος καὶ πῶς ἀπέληξεν.

4) Στέφανος Μαρτάκης, ἐτῶν 26 σημειοῦται μὲν ὡς φυματίας, ἀλλ' ὡς ὑπόδικος ἐξητάσθη ἐπανειλημμένως ὑπὸ τοῦ ἐτέρου ἐξ ἡμῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς καὶ πρὸ τῆς εἰσόδου ἐν τῷ νο-

σοκομείῳ καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον αὐτοῦ, εὐρέθη δὲ πάσχων ἀπὸ ἀπλῆν πλευρίτιδα, εἶναι ἤδη εὐρωστότατος, εἰσῆλθε δὲ τὴν 25ην Ἰουλίου καὶ ἐξῆλθε τὴν 22 Αὐγούστου καὶ ἀπεθεραπεύθη ἐν ταῖς φυλακαῖς ὑφ' ἡμῶν.

5) Δημήτριος Κομπελίρης, ἐτῶν 46, χωροφύλαξ, φυματώσις ἀμφίβολος, μᾶλλον δὲ χρονία βρογχόβροια μετ' ἀνεργήσεως τῶν βρόγχων κατὰ τὴν ἡμετέραν μετ' ἐπανειλημμένην ἐξέτασιν πεποιθὸν εἰσῆλθε περὶ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου εὕρημεν δὲ αὐτὸν κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1874, ὅτε ἀνελάβομεν τὴν τοῦ νοσοκομείου διεύθυνσιν, ἐξαγλημένον τὰς δυνάμεις καὶ κάττισχον καὶ ὑπὸ ἐπιμόνου χρονίας κατεχόμενον διαφύλαξις, ἕνεκα βεβαίως τῆς ἀδιακόπου τοῦ solfite di soda χρήσεως, καθόσον διὰ τῆς καταλλήλου τονωτικῆς θεραπείας, στυπτικῶν δὲ καὶ ναρκωτικῶν φαρμάκων, κατέπαυσε μὲν ἡ διαφύλαξις, αἱ δὲ δυνάμεις ἐπανήλθον οὕτως, ὥστε ἠδυνήθη ἀνευ κόπου νὰ μεταβῆ εἰς Ἀθήνας καὶ νὰ λάβῃ τὴν σύνταξίν του, ἐπανελθὼν δὲ καὶ λαβὼν τὰς καταλλήλους ὁδηγίας νὰ μεταβῆ εἰς τὴν πατρίδα του.

6) Κ. Διαμαντόπουλος, ἐτῶν 26, φυματώσις, εἰσῆλθε τὴν 30ην Ὀκτωβρίου, εὕρημεν δ' αὐτὸν κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἐπομένου ἔτους (1874) κατεσκληρότα καὶ ὑπὸ συντηκτικωτάτης διαφύλαξις κατεχόμενον, καὶ ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦντα τὴν χρῆσιν τοῦ θειώδους νάτρου καὶ ἀμέσως μὲν διεκόψαμεν τὸ φάρμακον καὶ παρηγγείλαμεν τὴν κατάλληλον πρὸς τὴν κατάστασιν τοῦ νοσοῦντος βελτιωτικὴν θεραπείαν, δυστυχῶς ὅμως ἀπέβισε περὶ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου.

7) Κωνσταντῖνος Βελεστῖνος, ἐτῶν 30, φυματώσις, μεγίστη χρῆσις solfite di soda εἰσῆλθε μέσα Νοεμβρίου ἀπέθανε δὲ μετὰ ἕνα μῆνα.

8) Χρυσὴ Μιχαήλα, μεσαίης ἡλικίας, φυματώσις, εἰσῆλθε τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἐξῆλθε δὲ τὴν 20 τοῦ αὐτοῦ μηνός ἤτοι διέμεινεν ἐν συνόλῳ εἴκοσι καὶ μόνον ἡμέρας.

9) Μαρία Δενδρινῶ ἐτῶν 50 φυματώσις, εἰσῆλθε μετὰ τὴν 3ην Ἰανουαρίου, ἐξῆλθε δὲ τὴν 3ην Φεβρουαρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, διέμεινεν ἕνα μόνον μῆνα, οὐδὲ βελτίωσις δὲ οὐδὲ χειροτέρευσις

- σημειούται εις τὰ βιβλία και επομένως άγνωστον τὸ τέλος.
- 10) Καλλιόπη Μανιάκου, ἐτῶν 55, φυματίωσις, εἰσῆλθε τὴν 2ην Ἰανουαρίου, ἀπέθανε δὲ τὴν 4ην τοῦ αὐτοῦ μηνός.
- 11) Ἐπαμεινώνδας Κάππας, ἐτῶν 40, φυματίωσις, εἰσῆλθε μὲν τὴν 19ην Ἰανουαρίου, ἀπεβίωσε δὲ τὴν 7ην Φεβρουαρίου.
- 12) Παντελής Μανιάκας, ἐτῶν 35, φυματίωσις, εἰσῆλθε τὴν 15 Φεβρουαρίου, ἀπέθανε δὲ τὴν 8ην Μαΐου.
- 13) Γεώργιος Κ. Γεωργίου, ἐτῶν 15, φυματίωσις, εἰσῆλθε τὴν 28ην Μαρτίου και ἐξῆλθε τὴν 15ην Ἀπριλίου διέμεινε επομένως ἐν συνόλῳ 18 και μόνος ἡμέρας, οὐδὲν σημειούται πῶς εἶχεν ὅτε εἰσῆλθεν, οὐδὲ πῶς εἶχεν, ὅταν ἐξῆλθε, καθόσον οὐδεμία τακτικὴ λεπτομερὴς ἐκρατεῖτο συμπτωμάτων και φαρμάκων σημειώσις.
- 14) Αἰζάρος Πεντουρᾶς, ἐτῶν 32, εἰσῆλθε τὴν 4ην Ἀπριλίου, ἐξῆλθε δὲ τὴν 12ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, διέμεινε επομένως ὀκτῶ και μόνος ἡμέρας.
- 15) Ζωὴ Λαγοθέτου, ἐτῶν 80, φυματίωσις, εἰσῆλθε μὲν τὴν 18ην Ἀπριλίου, ἀπέθανε δὲ τὴν 10ην Μαΐου.
- 16) Ἀθανάσιος Μπέλτης, ἐτῶν 19, φυματίωσις, εἰσῆλθε τὴν 22ην Ἀπριλίου, ἐξῆλθε δὲ τὴν 27ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἦτοι διέμεινε μίαν και μόνην ἐβδομάδα.
- 17) Ἰωάννης Μόσχας, ἐτῶν 27, εἰσῆλθε μὲν τὴν 18ην Μαΐου, ἀπέθανε δὲ τὴν 1ην Ἰουνίου.
- 18) Χαράλαμπος Νεοφιτίστας, ἐτῶν 30, εἰσῆλθε τὴν 24ην Μαΐου, ἀπέθανε δὲ τὴν 12ην Ἰουνίου.
- 19) Αἰκατερίνη Μαντοπούλου, ἐτῶν 30, φυματίωσις, εἰσῆλθε τὴν 18 Ἰουνίου, ἀπεβίωσε δὲ τὴν 5ην Αὐγούστου.
- 20) Κυριακὴ Μάρκου, ἐτῶν 30, φυματίωσις, εἰσῆλθε τὴν 21ην Ἰουνίου, ἀπέθανε δὲ τὴν 5ην Αὐγούστου.
- 21) Σταῖρος Πλαστόρας, ἐτῶν 18, φυματίωσις, εἰσῆλθε τὴν 24 Ἰουνίου και ἐξῆλθεν ἀθεράπευτος τὴν 29ην Αὐγούστου πρὸς ἀλλαγὴν κλίματος.
- 22) Δημήτριος Διενῆς, ἐτῶν 55, φυματίωσις, εἰσῆλθε τὴν 11 Ἰουνίου, ἐξῆλθε δὲ τὴν 21ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, ὅπως εἰσῆλθε

- βραδύτερον ἐν τῇ νοσοκομείῳ και ἀποθῆνη ὡς κατωτέρω γίνε-
ται δῆλον.
- 23) Γεώργιος Σφακιανάκης, ἐτῶν 30, φυματίωσις, εἰσῆλθε μὲν τὴν 8ην Αὐγούστου, ἐξῆλθε δὲ μετὰ ἔνδεκα και μῆνας ἡμέ-
ρας ἄνευ ἀναμφισβόλως ὀριστικῆς ἰάσεως.
- 24) Σπύρος Γρηγορίου, ἐτῶν 40, χοροφύλαξ, φυματίωσις, εἰσῆλθε μὲν τὴν 19 Αὐγούστου, ἀπέθανε δὲ τὴν 3 Ὀκτωβρίου.
- 25) Δημήτριος Διενῆς, ἐπανελθὼν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τὴν 15ην Σεπτεμβρίου, ἀπέθανε τὴν 4ην Ὀκτωβρίου.
- 26) Ἀνδρέας Καρδιωτάκης, ἐτῶν 20, φυματίωσις, διέμεινε ἐνα και μόνον μῆνα ἐν τῇ Νοσοκομείῳ, ἦτοι ἀπὸ 13 Ὀκτωβρίου μέχρι 13 Νοεμβρίου, ἄδῆλον δὲ τὸ ἀποτέλεσμα.
- 27) Γ. Καλαρινός, ἐτῶν 18, φυματίωσις, εἰσελθὼν τὴν 12ην Νοεμβρίου ἐξῆλθε τὴν 11ην Δεκεμβρίου, οὐδὲν δὲ σημειούται ἀ-
ποτέλεσμα.
- 28) Χρῆστος Νικολάου, ἐτῶν 28, φυματίωσις, εἰσῆλθε τὴν 12ην Νοεμβρίου, ἐξῆλθε δὲ τὴν 11ην Δεκεμβρίου βεβαίως ἄνευ ὀρισμένου ἀποτελέσματος.
- 29) Κλεάνθης Μιχαήλ, ἐτῶν 20, φυματίωσις, εἰσῆλθε μὲν τὴν 19ην Νοεμβρίου, ἐξῆλθε δὲ τὴν 12ην Δεκεμβρίου ἀθερά-
πευτος βεβαίως, ἀγνοεῖται δὲ τὸ τέλος αὐτοῦ.
- Πάντας τούτους δύναται τις νὰ διαίρεσῃ κάλλιστα εἰς δύο διακεκρυμένas κατηγορίας.
- α.) μὲν τῶν ἀποβιωσάντων, οἵτινες συμποσῶνται εἰς δέκα και τρεῖς, ἦτοι ἔσοι διέμειναν και ἐνοσηλεύθησαν ἐν τῇ Νοσο-
κομείῳ.
- β.) δὲ τῶν διαβατικῶν, ἦτοι τῶν διαμεινάντων μίαν μῆ-
νην ἢ δύο ἢ και τρεῖς ἐβδομάδας και οἵτινες βεβαίως, καλῶς ὑ-
ποτιθεμένης τῆς διαγνώσεως, ὅα προσβιβάζοντο εἰς τὴν τῶν
πρώτων κατηγορίαν, ἂν μὴ ἔσπευδον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ Νο-
σοκομεῖον.
- Περὶ τὴν νομιζομεν οἰκονδηποτε ἐπίκρισιν, διότι αὐτὰ τὰ πράγ-
ματα μαρτυροῦσι, τοῦτο δὲ μόνον ἐρωτῶμεν· ὅα ἦναι ἄρα γε
λογικὸν νὰ παραδεχθῆ τις ὡς ἐκθέτας ἐν τούτῳ γρονίας και

ὑποῦλου νόσου ἀνθρώπους, οἵτινες δεκαήμερον ἢ δεκαπενθήμερον μόνον ἐν τῷ Νοσοκομείῳ διέμειναν, καὶ ἤξιζε νὰ γείνη τὸς πύργος ἀνευ οὐδενὸς λόγου ἢ οὐσίας, νὰ ζητήσῃ δὲ τις ἀπατήσας φαιδίας ἐκνυτὴν νὰ παρασύρῃ καὶ ἄλλους εἰς τὴν αὐτὴν ἐλευθέρην ἀπάτην;

Ἐρμούπολις τῆ 21 Μαΐου 1874.

Οἱ ἰατροὶ
Γ. ΓΑΡΑΚΗΣ,
Θ. Δ. ΠΑΠΑΔΕΘΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐἴτα ὁ κ. Πρόεδρος διέλυσε τὴν συνεδρίαν.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 7 Δεκεμβρίου 1874.

Ὁ Πρόεδρος
Α. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ.
Ὁ Γραμματεὺς
Σ. ΜΑΓΓΙΝΑΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΝΟΣΟΙ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ὑπὸ Α. Βιτσάρη Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου. Τόμ. Α'. ΝΟΣΟΙ ΤΗΣ ΜΗΤΡΑΣ. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἐρμού, παρὰ τὴν ὁδὸν Μουσῶν, ἀριθ. 2, 1874. Εὐρίσκεται παρὰ τῷ ἐκδότῃ καὶ παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ Γ. Δ. Κατσουραπούλῳ. Τιμᾶται δραχ. 8.

Ὁ κ. Βιτσάρης διὰ τῆς φιλοπονίας αὐτοῦ ἐπροθυμῆθη νὰ προικίσῃ τὴν πτωχὴν ἱατρικὴν ἡμῶν φιλολογίαν διὰ νέου πάλιν συγγράμματος ὠφελήμου, οὗ ἄρτι ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος, περιέχων τὰς νόσους τῆς μήτρας. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου τούτου καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐπεξεργασίας αὐτοῦ διαλαμβάνονται ἐν τῷ προλόγῳ, ὃν κρίνομεν καλὸν νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα.

«Διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου τούτου, λέγει ὁ κ. Βιτσάρης, κύριον σκοπὸν προθέμην νὰ μεταβιβάσω εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν τὰ παρὰ τοῖς Γερμανοῖς, Γέλλοις καὶ Ἀγγλοῖς περὶ νόσων τῶν γυναικῶν εὐρημένα καὶ ἐγνωσμένα. Προσεπέδησα δὲ μόνον ἢ συναγωγὴ νὰ γείνη ἐκ τῶν δοκιμωτέρων καὶ νεωτάτων Γερ-

μανικῶν, Γαλλικῶν καὶ Ἀγγλικῶν συγγραμμάτων τοῦ Scanzoni, Voit, Kiwisch, Courty, Nonat, Aran, Churchill, West, Simpson, Sims, κλπ., οἵτινες θεωροῦνται οἱ κορυφαῖοι τῶν Γυναικολόγων, καὶ νὰ ἐκτεθῇ εἰς γλῶσσαν εὐληπτοῦ, ὅπερ ἐθεώρησα πάντοτε ὡς μεγάλην ἀρετὴν παντὸς ἐπιστημονικοῦ συγγράμματος. Ὡς κυρίαν δὲ βίβλιν τοῦ μὲν Α'. Τόμου περὶ νόσων τῆς μήτρας εἶχον τὸ σύγγραμμα τοῦ Courty, τὸ βραβευθὲν ὑπὸ τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, τοῦ δὲ Β' καὶ Γ' τὸ τοῦ Scanzoni καὶ Churchill, ὧν τὰ ὀνόματά εἰσι γνωστάτα παντὶ ἐπιστήμονι ἱατρῷ.

«Τὸ βιβλίον διαιρεῖται εἰς τρεῖς τόμους, ὧν ὁ Α' περιλαμβάνει τὰς νόσους τῆς μήτρας, ὁ Β' τὰς τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῆς, τοῦ κόλπου καὶ τοῦ αἰδοίου, καὶ ὁ Γ' τὰ ἐπιλόγια νοσήματα καὶ τὰς λοιπὰς γενικὰς νόσους, τὰς ἐχούσας ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὰ γεννητικὰ τῆς γυναικὸς ὄργανα.»

«Συναγωγῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλῶσση πᾶν ὅ,τι χρήσιμον καὶ γνωστὸν ὑπάρχει ἐν τῇ Γυναικολογίᾳ νομίζω, ὅτι ἀνεπλήρως ἐπαισθητὴν ἔλλειψιν ἀφορῶσαν ἰδίως τοῖς φοιτηταῖς τῆς ἱατρικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῖς Κ. ἱατροῖς τῆς Ἑλλάδος, ὅσοι, καὶ τοὶ γνωρίζοντες ξένας γλώσσας, εὐαρεστοῦνται ν' ἀναγνώσωσιν ἀνετιώτερον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ τὰ εὐρημένα τῆς ἐπιστήμης. Εὐχομαι δὲ εἰς ἄλλους τὴν ἐκδοσὶν Ἑλληνικοῦ πρωτοτύπου περὶ Γυναικολογίας συγγράμματος». Α. ΒΙΤΣΑΡΗΣ.

«Ὅστις ἀναγνώσῃ τὰς Νόσους τῆς Μήτρας, θέλει ἑμολογήσῃ, ὅτι ὁ κ. Βιτσάρης πράγματι κατώρθωσε τὸν σκοπὸν, ὃν προέθετο. Πρακτικῶν ἐκ τῶν συγγραφέων, οὗς μνημονεύει ἐν τῷ Προλόγῳ, ὅ,τι ἐνόμισε καλὸν καὶ χρήσιμον, συνήγαγε καὶ ἐξέθηκε διὰ γλώσσης εὐληπτοῦ, ἀπλῆς καὶ ἀπερίττου. Εὐχόμεθα νὰ ἐκτιμηθῶσι δεόντως οἱ κόποι τοῦ φιλοπόνου Καθηγητοῦ, ὅπως μὴ ἀποκάμῃ, ἀλλὰ συμπλήρῃ τὸ ὅλον ἔργον, ὅτε θέλομεν εὐδαιμόνως ἐξετάσῃ τὰ καθ' ἕκαστα τῶν κεφαλαίων καὶ καταδειξῇ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Τὸ κάλλιστον τῶν κεφαλαίων τοῦ ἐκδοθέντος Τόμου εἶνε «ἡ Στείρωσις».

Κ.

Α Ν Α Λ Ε Κ Τ Α.

Περὶ τοῦ ἰκτερώδους μελανουρικοῦ πυρετοῦ τῶν θερμῶν τόπων συγκρινομένου πρὸς τὸν κίτρινον πυρετὸν κλινικῆ ἐξέτασις ἐν Σενεγάλῃ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Βέρενγκερ-Φέραντ, ἀρχιμάτρου τοῦ γα.λ.λ. γυναικικοῦ. — Ὁ ἰκτερώδης μελανουρικός πυρετός εἶναι πυρετός ἐλείογενούς φύσεως διαφόρου τύπου (διελαιπόντος, ὑρεσίου ἢ ὑποσυνεχοῦς) χαρακτηριζόμενος 1) ὑπὸ ἐμέτων χολοπρασίνων, ἀφθόνων καὶ ἐπιμόνων 2) ὑπὸ ἰκτερικής χροιάς τοῦ δέρματος καὶ ὄλων τῶν ἰστών, 3) ὑπὸ χρωματισμοῦ φαιοῦ ἢ ὑπομέλανος λίαν αἰσθητοῦ τῶν οὖρων, ὅστις διὰ τὸ ἀσύνηθες καὶ ἔντονον ἐμπυεῖ ἐντύπωσιν εἰς τε τὸν ἄρρωστον καὶ τὸν ἱατρὸν.

Ὁ ὁρισμὸς οὗτος συνοψίζει κατὰ τινὰ τρόπον τὸ ἔργον τοῦ Κ. Βέρενγκερ-Φέραντ, ἔργον λίαν σπουδαῖον καὶ οὐσιωδῶς κλινικόν, δι' ὃ ὁ συγγραφεὺς ἐχρησιμοποίησε τὰ γεγονότα, ἅτινα αὐτὸς ἀντελήθη, καὶ τὰς παρατηρήσεις, ἃς οἱ προκατόχοί του ἐν Σενεγάλῃ κατέλιπον αὐτῇ.

Ὁ ἰκτερώδης μελανουρικός πυρετός ἐξετάσθη διαδοχικῶς ὑπὸ ἐποψῆς ἱστορικῆς, ὡς πρὸς τὰς ἀλλοιώσεις αὐτοῦ, τὴν πορείαν, τὰ αἴτια κλ. ἐκ πάντων τούτων ὁ συγγραφεὺς ἀσχολεῖται νὰ ἀποδείξῃ πῶσον ἡ νόσος αὕτη διαφέρει τοῦ κίτρινου πυρετοῦ, μετὰ τοῦ ὑποῖου τὴν προσήγγιζον μέχρι τοῦδε οἱ πλείττοι τῶν ἱατρῶν, θεωροῦντες τοῦτον μόνον ὡς μορφήν τινα, ὡς τροποποιήσιν ὀριζομένην ὑπὸ τῶν κλιματικῶν περιστάσεων.

Ἡ νόσος αὕτη καθαρώτατα παρατηρήθη ἐν Σενεγάλῃ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1839, καὶ πιθανῶς μάλιστα πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἀλλὰ συγνοτέρα κατέστη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1852· ἀνεπτύχθη δὲ ἀλληλοδιαδύχως εἰς ἅλα τὰ μέρη τῆς Σενεγάλης ἐνθὰ οἱ Εὐρωπαῖοι ἐγκατεστάθησαν, ἅτινα οὐδέποτε ἐφάνησαν ἐπηρασθέντα ὑπὸ τῶν ἐπιδημιῶν τοῦ κίτρινου πυρετοῦ.

Αἱ μᾶλλον ἀξιοσημεῖωτοι ἀλλοιώσεις εἰσὶν αἱ τοῦ ἥπατος, τοῦ σπληνός καὶ τῶν νεφρῶν. Ἡ πτωματικὴ ἀκαμψία, ἀμυγδα-

τηθῆσα ὑπὸ πολλῶν παρατηρητῶν, ὑπάρχει ἐν τούτοις πάντοτε. Τὰ θωρακικὰ ὄργανα, ὁ ἐγκέφαλος, τὸ δέρμα καὶ ὁ κύψελώ- λωδης ἰστός, ὡς καὶ ὁ πεπτικὸς σωλὴν οὐδὲμίαν ἄλλην ἀλλοίω- σιν παρουσιάζουν ἢ τὴν τοῦ ἐμποτισμοῦ τῆς χολῆς. Παρατηρή- θη βλάβη τις τοῦ γαστρικοῦ βλενογόνου, ἀλλ' αὕτη ἀπαντᾶται μόνον εἰς τοὺς οἰνοπότας, λίαν πολυπληθεῖς ἄλλως τε ἐν Σενε- γάλῃ, καὶ εἶναι γαστρίτις τῶν οἰνοποτῶν. Τὸ ἥπαρ ἐξογκοῦται οὐσιωδῶς, καὶ ἡ ἐξόγκωσις αὕτη εἶναι μάλιστα καὶ ἐν τῇ ζωῇ αἰσθητή. Τὸ μεσαῖον βῆρος τοῦ ἥπατος τῶν θνησκόντων ἐν Σε- νεγάλῃ ἀνευ βλάβης τοῦ σπλάγγνου τούτου εἶνε 1,796 γραμ- μαρίων· εἰς δὲ τὸν μελανουρικόν πυρετὸν εὐρίσκονται 2,000 ἕως 2,400 γραμμαρίων, ἐνίοτε 2,900. Κατὰ τὴν διατομὴν τὸ αἷμα ρεῖ ἀφθόνως καὶ τὸ ἥπαρ παρουσιάζει χροιάν ἐρυθρόφαιον λίαν βαθεῖαν, ὁμοίωμορφον· ἀλλ' εἰς περίοδον προεχωρημένην, ἢ κατὰστασις αὕτη τῆς συμφορήσεως ἐκλείπει κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐντελῶς.

Ἡ χολὴ ἀρκεύωνται πυκνῆ, ὁμοία πρὸς πύσσαν, διατείνει τὴν χοληδόχον κύστιν καὶ τοὺς ἀγωγούς χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ὑπάρ- χαι μηχανικόν τι κώλυμα εἰς τὴν ροὴν αὐτῆς.

Ὁ σπλὴν εὐρίσκεται ὡσαύτως λίαν ἐξωγκωμένος (760 γραμ- μαρίων κατὰ μέσον ὄρον, ἐνίοτε 1680) καὶ ἰσχυρῶς ἐνεμμένος.

Οἱ νεφροὶ οὐσιωδῶς κηλκόμενοι τὸν ὄγκον καὶ τὸ βῆρος, πα- ρουσιάζουν τὰ σημεῖα ζωηρᾶς συμφορήσεως καὶ ἐνίοτε ἀληθῶν ἀποπληξιδῶν.

Δυστυχῶς ἡ ἱστολογικὴ ἐξέτασις τῶν ἀλλοιώσεων τούτων δὲν ἐγένετο εἰσέτι.

Ἡ ἐρευνα τοῦ αἵματος ὡσαύτως λίαν ἀτελῶς ἄχρι τούδε ἐ- γένητο. Εἰς περιστάσεις τινὰς εὐκρινῶς ἐβεβαιώθη ἡ ὑπαρξὶς τῆς χολῆς εἰς τὸ αἷμα τῆς κάτω κοιλίας φλεβός.

Ὡς πρὸς τὴν πορείαν ὁ Κ. Βέρενγκερ-Φέραντ διακρίνει τέσ- σαρὰς μορφὰς ἐλαφρῶν, μέσης βαρῦτητος, βαρεῖαν καὶ κρη- νυθόταν. Εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις ἡ νόσος προσβάλλει ἄτα-

μα διαμείναντα ἐν τῇ χώρᾳ καιρὸν τινα· οὕτως ἐπὶ 100 πρὸς-
βληθέντων ὑπάρχουν.

Ἔς τὸ πρῶτον ἔτος	5, 4 ο/ο.
» » δεύτερον »	22, 3 »
» » τρίτον »	42, 5 »
» » τέταρτον »	20, 0 »
» » πέμπτον »	4, 8 »

Ἄξιον σημειώσεως εἶναι τὸ ἐξῆς ὅτι κατὰ γενικὸν κανόνα, ἀν-
δρι πάντοτε, οἱ ἀσθενεῖς παρουσιάζουν τὰ ἐλογετῆ φαινόμενα
πολλῶς μάλιστα τὴν ἐναρξίν ἐλειογενούς καχεξίας.

Μετὰ ἓνα ἢ δύο προδρομικοὺς παροξυσμοὺς, διαφέροντας
τῶν συνήθων παροξυσμῶν μόνον κατὰ τὴν μεγαλειότητα ἐντά-
σιν, κατὰ τὴν μικροτέραν διάρκειαν, καὶ τὴν καταβολήν, ἥτις
ἐπεταὶ κατόπιν, ἐκρήγνυται ὁ πρῶτος ἰκτερώδης παροξυσμὸς.
Χαρακτηρίζεται δὲ ἀμέσως ὑπὸ αἰσθημάτων τάσεως καὶ κατόπιν
ὑπὸ πόνου λίαν ζωνηροῦ κατὰ τὸ ἐπιγάστριον, τὸ δεξιὸν ὑπο-
χόνδριον καὶ τὴν νεφρικήν χώραν ὑπὸ ἰκτέρου καθισταμένου· τα-
χέως καθολικοῦ, καὶ ὑπὸ χρώσεως τῶν οὖρων ποικιλοχρόου ἀπὸ
καστανοχρόου καθαροῦ εἰς καστανόχρουν βαθεῖαν, καὶ σχεδὸν
μέλαιναν.

Μετὰ τῶν φαινομένων τούτων παρημαρτεῖ γαστρικὸς φόρτος
τῶν πεπτικῶν ὀργάνων, ἐπειτα ἐπέρχονται ἀφθονοὶ ἔμετοι, κα-
θαρῶς χολώδεις. Ὁ παροξυσμὸς σταματᾷ καταλείπων αἰσθημα-
κοπιώσεως προφανές.

Ἢ μελανουρία, οἱ ἔμετοι καὶ τὰ ἄλλα συμπτώματα ἐξαλεί-
φονται, ὅπως σὺν τῇ δευτέρῃ παροξυσμῷ ἐκ νέου ἐμφανισθῶσιν.
Οὕτως εἶνε συνήθως ὁ τελευταῖος εἰς τὴν ἐλαφρὰν μορφήν.
Μετὰ δύο ἢ τρεῖς χολώδεις παροξυσμοὺς ἐπέρχεται συνήθως ἡ
θεραπεία· ὑπολείπεται δὲ πάντοτε προφανῆς κατάστασις ἀδυ-
ναμίας.

Ἔς τὴν μέσης βαρύτητος μορφήν ὁ παροξυσμὸς εἶνε πολλῶ
ἐντονιότερος· ἀνομιζοῦντις ὅτι ἐφθασεν εἰς τὸ ὄριον, ὅτι ἀπει-
λεῖται ὑπὸ κακοηθείας». Ἔνε μᾶλλον παρατεταμένος (3—8

ῶρας) καὶ δὲν χωρίζεται τοῦ δευτέρου παροξυσμοῦ εἰμὴ διὰ δια-
λείψεως παροδικῆς καὶ βραχείας. Ἐκτὸς τῶν συμπτωμάτων τῶν
εἰς τὴν ἥπιαν μορφήν παρατηρηθέντων, ἀλλὰ τῶν προσιγνῶντων
μειζονα ἐντάσιν, οἱ ἀσθενεῖς καταλαμβάνονται καὶ ὑπὸ ἰσχυρῆς
διάρροιας συνισταμένης ἐκ χολωδῶν ὕλων, ἐχουσῶν ἐνίοτε τὴν
ὄψιν τῶν οὖρων. Κατόπιν, μετὰ τὴν πυρετικὴν περίοδον, διαρ-
κοῦσαν 5—7 ἡμέρας, ἐπέρχεται ἡ περίοδος τῆς ἀδυναμίας καὶ
πάρουτα ἢ μελανουρία πάθει, χωρὶς ἐν τούτοις ἡ θεραπεία εἰσέ-
τι ν' ἀποκαταστῇ ἡ ἀνάφρωσις εἶνε αἰονεῖ ἀναποφάσιτος καὶ
λίαν εὐθραυστος». Ἐὰν πρόκηται νὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος (καὶ ἐ-
πέρχεται 32—35 ἐπὶ τῆς 100) οἱ παροξυσμοὶ καθίστανται
μᾶλλον ἢ ἥττον πλησιέστεροι καὶ βαρύτεροι.

Ἔς τὴν βαρεῖαν μορφήν ἡ πυρετικὴ κατάστασις εἶνε σχε-
δὸς συνεχῆς, καὶ συνοδεύεται ὑπὸ λίαν κοπιώδους λυγγῆς ἢ ἀ-
ναπνοῆς καθίσταται ἀτακτος, δύσκολος. Ἢ διάρροια καὶ οἱ ἔμε-
τοι σχεδὸν ἀδιάκοποι· μετὰ δὲ 7—9 ἢ 10 ἡμέρας ἐπέρχεται
τὸ στάδιον τῆς ἀδυναμίας, ἥτις παρατείνεται ἐπὶ χρόνον μακρὸν
παρουσιάζομένων συχνὰ ἐπιπλοκῶν.

Ὁ θάνατος εἰς τὴν βαρεῖαν ταύτην μορφήν συμβαίνει 40άκις
— 60άκις ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν καὶ ὅτε μὲν ἀπὸ τῆς 5—10 ἡμέ-
ρας, ὅτε δὲ ἀπὸ 15—30.

Τέλος εἰς τινὰς περιπτώσεις, αἰτινες χαρακτηρίζουσι τὴν κε-
ραυνοβάτων μορφήν ὁ θάνατος δύναται νὰ ἐπέλθῃ μετὰ τοῦ
πρώτου παροξυσμοῦ, χαρακτηριζομένου ὑπὸ δεινῆς ἐντάσεως ὀ-
λων τῶν συμπτωμάτων καὶ ὑπὸ νεφρικών φαινομένων ἀσυνήθων·
τὰ οὖρα εἶσι μέλαινα ἢ μᾶλλον ὑπάρχει ἀνουρία. Ὁ θάνατος εἰς
τὴν μορφήν ταύτην ἐπέρχεται μετὰ τῆς 2ας καὶ 3ης ἡμέρας.

Ὁ ἰκτερώδης μελανουρικὸς πυρετὸς δύναται νὰ ἐπιτακῇ με-
τὰ κακοήθων ἀποστημάτων, ἅτινα ἐπιβαρύνουσιν ἰδίως τὸ προ-
γνωστικὸν καὶ καθιστῶσιν ἐνίοτε δυσκολώτατον τὸ διαγνωστικόν.

Ἢ ἀνάφρωσις δύναται ὡσαύτως νὰ παρεμποδισθῇ ἕνεκα γα-
στροεντερικῶν διαταράξεων, καὶ ἰδίως ἕνεκα παροξυσμῶν ἑηροῦ
κιωλικοῦ, ἕνεκα δυσεντερίδας, ἕνεκα ἡπατίτιδος (4άκις ἐπὶ 31 πε-
ριπτώσεων), ἕνεκα ἀμβλυωπίας, καὶ τέλος ἕνεκα κοινῶν ἐπιπλο-

κῶν. Αἱ ἐκτροπαὶ εἰσι σχετικῶς συχνοτάται, ἀλλ' ἡ θαρύτης τῶν προσβολῶν δὲν φαίνεται ἀξάνουσα ἀναλόγως τῆς ἐπαναλήψεως αὐτῶν.

Ἐπιβλήθημεν εἰς τὴν ἀνάλυσιν ταύτην νὰ διεξώμεν ὅσον ὀλίγα συνοπτικῶς τὴν πορείαν τῆς νόσου χωρὶς νὰ ἐμμείνωμεν ἐφ' ἐκάστου τῶν συμπτωμάτων. Ὁφείλομεν οὐχ ἥττον νὰ ἐπανέλθωμεν μὲ ὀλίγας λέξεις εἰς τὴν σπουδῆν τῶν οὖρων καὶ τῶν ἐμπτῶν. Οἱ ἔμετοι εἰπὲν ἀείποτε χολώδεις καὶ οὐδέποτε μέλανες, ἐκτὸς ἂν ὧσιν (ὡς τοῦτο συμβαίνει συχνά) ἀνάμικτος μὲ οἶνον.

Ὡς πρὸς τὸ οὔρου, αἱ πρώται οὖρησις, ἥτις ἐπέχεται μετὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ μελανουρικοῦ παροξυσμοῦ καὶ λαμβάνει χῶραν συνήθως μετὰ τὸ στάδιον τοῦ βίγρου, εἶνε θαθέως μελανοέρυθρος καὶ τοιαύτης ἐντάσεως ὥστε ἔχει ὕψιν οἴνου ἐρυθροῦ λίαν πυκνοῦ, ἢ πατυκνωμένου ἀφελήματος καφρῆ, ἢ μάλιστα μελάνης, καὶ ἂν χυθῆ εἰς ὕψινον σωλῆνα μικρᾶς διαμέτρου λαμβάνει καθαρώς τὸν χροματισμὸν οἴνου Portia ἢ Malaga.

Ἡ ποσότης, ἐνίστε φυσιολογική, καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις μᾶλλον ἢ ἥττον κρῆνημένη, ἀφαικνεῖται ἐκ 300, 800 τὸ ὀλιγώτερον τὴν ὥραν. Διαιγῆς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς οὐρίσεως, θολοῦται ταχέως καὶ ἀπολείπει φαιὸν ἴζημα. Κατόπιν τοῦ παροξυσμοῦ παρελθόντος, τὸ οὔρον ἀνακτᾷ τὴν φυσικὴν του χροιά, καὶ κατὰ τὴν ἀναρρώσιν, καθίςεται ὡχρὸν χωρὶς νὰ ἦνε ἀφθονον.

Ἡ πυκνότης ποικίλλει εἰς ἐκάστην περίοδον· κατὰ τὸν παροξυσμὸν αὕτη εἶνε ἀπὸ 1014—1035, πολλακίς ὑψωμένη, καὶ τὰ οὔρα ἦνε ἀφθονα· κατὰ τὴν ὑφεσιν ἀπὸ 1012—1018. Εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀναρρώσεως αὕτη πίπτει εἰς 1012 καὶ κατόπιν 1008.

Τὸ οὔρον περιέχει συνήθως λεύκωμα καὶ ἐνίστε εἰς μεγάλην ποσότητα. Οὐδέποτε ἀνεκαλύφθη σάκχαρον.

Ὁ χροματισμὸς τοῦ οὔρου ἀπεδόθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων παρατηρητῶν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ αἵματος.

Ὁ Béranger-Féraud οὐδέποτε ἐβεβαίωσε τὰ στοιχεῖα τοῦ αἵματος· ἀλλ' ἐπαναληφθέντι ἀναλύσει ἀπέδειξαν εἰς τὸ ὑγρὸν τὴν ὑπάρχον χροματιστικῶν οὐσιῶν τῆς χολῆς ἐν μεγάλῃ ποσότητι.

Προσθέτομεν ὅτι ἀνευρέθησαν ὡπαύτως διὰ τοῦ μικροσκοπίου ἐν αὐτῷ νεφρικοῖς σωληνίσκοις (κοκκώδεις καὶ διαφανεῖς) καὶ μόνον εἰς σπανίας τινὰς περιστάσεις σφαιρία τινὰ αἵματος.

Οἱ χαρακτῆρες οὗτοι τοῦ οὔρου εἰσὶν ἀληθεῖς· ὁ δὲ νὰ παύσωμεν ν' ἀποκαλώμεν τὴν νόσον ταύτην ἰκτερώδη αἱματουρικὸν πυρετὸν, ἐπινοοῦμεν ὑπὸ τὴν ὅποιαν πολλακίς καλεῖται, ὡς μὴ εὐρισκόμενου αἵματος ἐν ταῖς οὔροις.

Τὸ διαγνωστικὸν τοῦ ἰκτερώδους μελανουρικοῦ πυρετοῦ εἶνε ἐν γένει εὐκόλον. Ὁ συγγραφεὺς συζητεῖ τοὺς διαφορικοὺς χαρακτῆρας τῆς νόσου ταύτης πρὸς τὸν ἀπλοῦν ἰκτερώδη πυρετὸν, πρὸς τινὰς ἡπατίτιδας, πρὸς τὸν βαρὺν ἰκτερον, καὶ ἰδίως πρὸς τὸν κίτρινον πυρετὸν. Ἡ συζήτησις αὕτη ἐνδιαφέρει ὑπὸ ἱστορικὴν ἔποψιν. Ἀλλ' ὑπὸ πρακτικὴν ἔποψιν ὡς ἐκ τῶν ἰατρῶν χαρακτηρῶν τῆς νόσου, τῆς πορείας τῆς, ἢ πλάνη εἶε σχεδὸν ἀδύνατος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ προγνωστικὸν τὰ βαρῆα συμπτώματα τῆς εἰσβολῆς, ἢ καταβολῆς, ἢ ἀγωνίας, εἰ λίαν ἱσχυροὶ ὀσφυαλγικοὶ πόνοι, ἢ ἐντασις τοῦ ἰκτεροῦ, ἢ ἀφθονος ἔκκρισις τῶν οὖρων, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἢ ἐπίσχεσις τῶν οὖρων, ἢ ἐπιμονὴ τῆς μελάνης χροίας αὐτῶν, ἢ λυγξ, ἢ συχνότης καὶ ἀφθονία τῶν ἐμψεων καὶ ἀφροδέσεων, τὰ ἀδυναμικά φαινόμενα εἰσι σημεῖα κάκιστα.

Ἡ αἰτιολογία εἶνε ἐν τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων ζητημάτων εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς νόσου ταύτης, ἂν καὶ ὑπολείπονται εἰσέτι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου πολλὰ ἄγνωστα.

Ἡ ἀπόλυτος συχνότης τοῦ ἰκτερώδους μελανουρικοῦ πυρετοῦ εἶνε λίαν μετρία, ἐπειδὴ αὕτη διαφέρει ἀπὸ 1, 3—5, 3 α/ο ἐν συνόλῳ ἐκ τῶν ἐν τοῖς διαφόροις νοσοκομείοις τῆς δυτικῆς παρταλίας τῆς Ἀφρικῆς νοσημάτων. Ἡ σχετικὴ συχνότης ποικίλλει ἀναλόγως τῶν τόπων· αὕτη εἶνε μεγαλειτέρα εἰς οὐς τόπους τὸ ἐλθὸδες τῶν τροπικῶν εἶνε ἐντονώτερον· αὕτη ἀναπτύσσεται κατὰ προτίμησιν εἰς τὴν δευτέραν ἐποχὴν τοῦ ἔτους (ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου μέχρι Δεκεμβρίου), ὅποτε τὰ ἔλη ἔχουσι τὴν μεγαλειτέραν καὶ κακοηθεστέραν ἐνεργητικότητα. Πᾶν ἄτομον, οἰκισθῆποτε φυλῆς καὶ ἂν ἦνε, δύναται νὰ ὑποστῇ τὴν νόσον ταύτην, ὅποτε

βαθείως αλλοιωθῆ ὑπὸ τοῦ ἐλείου μιάσματος· ἰδίως ὁμοίως προσβάλλονται οἱ Εὐρωπαϊαί, οἵτινες ἀντέχουσιν ὀλιγώτερον εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ μιάσματος. Ἡ κακὴ τροφή, παράγουσα τὴν ἀναιμίαν, ἡ κατάχρησις τῶν ποτῶν, αἱ φύξεις, ἡ αἰφνιδία μεταβολὴ τοῦ τόπου (μάλιστα ἡ μετάβασις ἐκ νοσηροῦ τόπου εἰς ἄλλον ἤττον δηλητηριώδη), ἡ ὑδραργυρική θεραπεία, ὁ ἡλιασμός, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς προδιαθέτοντα αἴτια. Οὕτω σχετικῶς ὀλίγον συχνὴ εἶνε ἡ νόσος εἰς τοὺς σπαρχεῖς, (0, 62) οἵτινες εὐρίσκονται ὑπὸ καλᾶς ὑγιεινᾶς συνθήκας, φθάει δὲ εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τῆς φθορᾶς εἰς τοὺς πειθαρχικούς λόχους (4, 84) ἐνθα αἱ χεῖρισται συνθῆκαι εἶπιν ἠνωμέναι.

Ἐν συνόψει ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος νόσος εἶνε εἶδος ἐλώδους πυρετοῦ προσβάλλοντος τὰ ἀναιμικά άτομα, ὧν αἱ ἡπατικά λειτουργία εὐρίσκονται εἰς κακὴν κατάστασιν, καὶ ἰδίως ἐκεῖνα, ἅτινα καταχρῶνται τῶν πνευματωδῶν ποτῶν, καὶ δεόν νὰ θεραπεύσωμεν ἀπαροξυσμὸν ἐλώδη ἡμικακοῆθη ἢ μάλιστα κακοῆθη μὲ ὑπερέκκρισιν χολώδη, παροξυσμὸν κακοῆθη πολυχολικόν.

Τὸ θεραπευτικὸν κατέχει εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ K. Börsing Fergand σπουδαίαν θέσιν, ἀλλὰ περιοριζόμεθα νὰ σημειώσωμεν τὰς ἰνδείξεις καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκπληρώσεως αὐτῶν. Ὅθεν δεόν νὰ διακρίνωμεν 1) τὴν θεραπείαν τῆς χολώδους καταστάσεως· ὁ συγγραφεὺς προτιμᾷ τὰ ὀπιούχα καὶ ἀποκροεῖ τὰ κωλυτικά· 2) τὴν θεραπείαν τὴν ἐλώδη, ὑφ' ἧς ἰδίως πρέπει νὰ ἐμπνέηται ὁ ἱατρός. Δέον ὅθεν ἕσθαι ὅσον τε ταχύτερον νὰ γρηγοῖται ἢ κινήσῃ εἰς μεγάλην δόσιν (ἀπὸ 2 γραμμαρίων μέχρι 3 γρ.) εἴτε διὰ τοῦ στόματος, εἴτε διὰ πάσης ἄλλης ὁδοῦ. Ὁ καλομέλας ἀναγραφόμενος μέχρι τοῦδε ὑπὸ τινῶν ἱατρῶν δεόν νὰ ἐγκαταλειφθῆ. Ἐτέλος, ἀρχομένης τῆς ἀναρρώσεως, δεόν νὰ ἐμμένωμεν εἰς τὰ τονωτικά ἐξακολουθοῦντες εἰς ἀσθενεστέραις δόσεσι τὴν Κινίνην καὶ ἀποπέμποντες τὸν πάσχοντα ἐκ τῶν ἐλώδων μερῶν.

(Revue méd.)

ΣΟΦ. ΜΥΚΩΝΙΟΣ.

Περὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἐκτοῦ τῆς συγγροτάτης μορφῆς

τῆς προκρούσης βυρνηκοῖας, ὑπὸ Δρ. Weber-Liel ὑψηλοῦ ἐν Βερολίῳ. — Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἐν πρώτοις χαρακτηρίζεται ἡ ἔτι καὶ νῦν ἐπικρατοῦσα γνώμη περὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν κυριωτάτων νόσων τοῦ ὠτός, ὡς ὀλίγον σύμφωνος πρὸς τὰ πρᾶγματα. Σχεδὸν πᾶσαι αἱ βυρνηκοὶ μετὰ τῶν συμπαρομαρτουσῶν αἰσθήσεων τῆς ἀκοῆς ἀποδίδονται εἰς χρόνια τοῦ μέσου ὠτός πάθη. Τοῦτο εἶνε μὲν ὀρθόν, δὲν εἶνε ὁμοίως ἐπίσης ὀρθόν, ὅτι πᾶσαι αἱ παθήσεις τοῦ μέσου ὠτός, ὡς κοινῶς διασχυρίζονται, εἶνε ἀπλῶς φύσεως καταρροϊκῆς φλεγμονώδους. Τούναντίον κατὰ τὸ οὗς ἀπαντῶσιν ὅλως διάφοροι πρωτοπαθεῖς καὶ δευτεροπαθεῖς νοσηραὶ ἐπεξεργασίαι, ἀφορῶσαι οὐ μόνον εἰς τὸν βλενονόμον τοῦ μέσου ὠτός, ἀλλὰ καὶ πρὸ πάντων ἢ μόνον εἰς τοὺς ἄλλους ἰστούς τοὺς σινιστῶντας τὸ μέσον οὖς, εἰς τοὺς μύς δηλ., τὰ ἄρθρα, τὰ ὀστάρια, τὰ ἀγγεῖα καὶ διασφρόντως εἰς τὰ καθήκοντα εἰς τὸ μέσον οὖς ἢ ἐν σχέσει πρὸς τοῦτο διατελοῦντα νεῦρα· πολλοὶ μάλιστα τῶν λεγομένων κατάρρων εἶνε πάθη καθαρῶς ρευματικῆς φύσεως. Κατὰ τὸν W. αἱ χρόνιαι διαταραχαὶ τῆς ἀκοῆς διαίρυνται ἐν γένει εἰς δύο μεγάλας ομάδας, ἧτοι εἰς τοιαύτας, καθ' ἃς συνήθως δὲν ὑπάρχουσι τῶν ὠτων ἤχοι ἐκτὸς μόνον ἐπὶ ἐπιπλοκῶν ἢ παρεπιπτούσων φλεγμονῶν, καὶ εἰς τοιαύτας, καθ' ἃς ἤχοι τῶν ὠτων ἀποτελοῦσιν ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν διαρκῆς καὶ ὀχληρὸν σύμπτωμα. Εἰς τὰς πρώτας δὲν ἐνυπάρχει ἡ διάθεσις πρὸς πρόδον καὶ δύνανται, ὡς π. χ. οἱ χρόνιοι πυώδεις κατάρροι τοῦ μέσου ὠτός, νὰ ὑπάρχωσιν ἐπὶ πολλὰ ἔτη χωρὶς ν' αὐξήσῃ ἡ βυρνηκοῖα. Αἱ δὲ διαταραχαὶ τῆς ἀκοῆς τῆς δευτέρας κατηγορίας διακρίνονται διὰ τὸν πλέον ἢ ἕλαττον προϊόντα χαρακτῆρα αὐτῶν. Ἐκ τῶν προΐουσῶν τούτων, πρότερον μὲν ὡς νευρικών, νεωστὶ δὲ ὡς «ἐξηρῶν χρόνιων κατάρρων τοῦ μέσου ὠτός» χαρακτηριζομένων παθήσεων τῆς ἀκοῆς, πολλὰ ὡς πρὸς τὴν γένεσιν καὶ ἀνάπτυξιν προκαλοῦνται ἐκ διαταραχῶν τῆς ἰσορροπίας καὶ παθήσεων τοῦ κατὰ τὸ μέσον οὖς μυϊκοῦ συστήματος. Τὸ τῶσον εὐαίσθητον μέσον οὖς θεωρητέον ὡς σύστημα ἀντιτάσεων καὶ ἀνταγωνιστικῶν δυνάμεων, καὶ ἐὰν εἰς τὰς σχέσεις

των τοιούτοτρόπως ἀπ' ἀλλήλων εξαρτωμένων και στερεώς μετ' ἀλλήλων συνδεομένων μερών κατὰ τι εἰσδηλότερον σημεῖον ἐκ μέρους τῆς τὴν κίνησιν, τὴν αἰσθησιν, ἢ τὴν θρέψιν διεπούσης ἐνεργώσεως, ἢ διὰ μηχανικὰς αἰτίας, συμβῶσι κωλύματα τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργητικότητος, ἀλλοιοῦται ἢ λειτουργία τοῦ ὅλου συστήματος ἀναλόγως τῆς ἀξίας τοῦ κατὰ πρῶτον ἢ κατὰ τὸ πλείστον προσβληθέντος μορίου, και οὕτως ἀναφαίνονται διάφοροι νοσηραὶ εἰκόνες. Ἐνταῦθα γίνεται λόγος εἰδικῶς περὶ μίαν συχνοτάτης τοιαύτης παθήσεως τοῦ μέσου ὠτός, ἢ ὡς προφάσεις και διαρκεῖς αἰτίαι θεωροῦνται πρωτοπαθεῖς ἢ δευτεροπαθεῖς περὶ τὴν κίνησιν ἐλλείψεις τῶν μυῶν τῶν σάλπιγγων και τοῦ φάρυγγος· πρός δὲ τούτοις κύριον διαδραμαματίζει μέρος και ἡ παράλυσις τοῦ τείνοντος τὸ ὑπερώιον ἰστίον, οὐ μόνον διὰ τὴν ἐκ τούτου προερχομένην κατάστασιν, ἢ τὸ W. και λέι σύμπτωσιν τῶν σάλπιγγων, διὰ τὸν ὡς ἐκ τούτου διαρκῆ παρεμποδισμόν τοῦ ἀερισμοῦ τῆς κοιλότητος τοῦ τυμπάνου, ἀλλὰ και διότι ὁ μὺς οὗτος παραλύων, παρέχει ἀφορμὴν εἰς ἀνταγωνιστικὴν συστολὴν τοῦ ἀνταγωνιστοῦ αὐτοῦ, ὅστις κατὰ τὰς ἐρεῦνας τοῦ W. εἶνε ὁ τείνων τὸ τυμπανον μὺς. Ἄτὰ ἐπακολουθήματα τῆς ἐλλείψεως τοῦ ἀέρος οὕτως μετὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀνωμάλου τάσεως τοῦ ἰσχυροτάτου συνεργοῦ τοῦ ἐν τῇ κοιλότητι τοῦ τυμπάνου μηχανισμοῦ προστίθενται εἰς τόσον ἐπιθεῶς προσβάλλουσαν διπλὴν διαταραχὴν, ὥστε ἐκ τούτου ἀναγκαιώς ἐπέρχονται πρῶτον τοῦ χρόνου αἰ ἐντονώταται περὶ τὴν θρέψιν και λειτουργίαν ἀνωμαλῶς ἐν τῇ κοιλότητι τοῦ τυμπάνου και ἐν τῇ λαβυρίνθῳ, και ὅταν δὲν συνεργῶσιν εἰς τοῦτο ἄλλα νοσηροῦσά αἰτία».

Ἡ ἀνωμαλὸς κατάστασις (συστολή) τοῦ τείνοντος τὸ τυμπανον μὺς συνεπάγεται οὐ μόνον ἀνωμάλως ἰσχυρὰν τάσιν τοῦ τυμπάνου και ἀνωμάλως στερεὰν προσήλωσιν τῆς ἀλώσεως τῶν ἀκουστικῶν ὀστέων, ἀλλὰ και αὐξάνει τῆς ἐντὸς τοῦ λαβυρίνθου πίεσεως, καθόσον διὰ τῆς ἀνωμάλου ταύτης τάσεως τοῦ μὺς πιέζεται βαθύτερον εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ λαβυρίνθου και ὁ ἀναβλαστὴς Ω; ἐκ τούτου δὲ παραβλάπτονται πολὺ ἢ πρόσλη-

ψις και ἡ ἀγωγή τῶν δονήσεων τοῦ ἤχου, και ἡ δονητικότης τῶν μορίων· πλὴν τούτου και ἡ δονητικότης τοῦ ἐν τῷ λαβυρίνθῳ ὑδάτος ἀναστρέλλεται και προκλείεται ἀνωμάλως ἰσχυρὰ συμπέσις και ἐρεθισμὸς τῶν ἐν αὐτῷ αἰωρούμενων ἀκροτελευτῶν ὀργάνων. Ω; λειτουργικὴ δὲ ἐκδήλωσις τῶν διαταραχῶν τούτων ἐπέρχεται βαρυντικὰ και ἐξ ὑποκειμένου αἰσθησις ἀκοῆς. Διαρκούσης δὲ χρονιότερον τῆς λίαν στερεῆς τάσεως τοῦ τείνοντος μὺς ἀναπτύσσονται πρῶτον τοῦ χρόνου ἀλλοιοῦ δευτεροπαθεῖς ἀλλοιώσεις εἰς τὸ ἀγωγὸν τῶν ἤχων σύστημα, ἀναγκαιώς δὲ και διαταραχὴ περὶ τὴν κυκλοφορίαν και θρέψιν ἐν τῷ λαβυρίνθῳ. Ἄρα ἀπλῶς ἐκ τῆς παθολογικῆς ταύτης καταστάσεως τοῦ μὺς ἐξηγοῦνται τοιούτοτρόπως ἡ διηνεκὴς ἀξίως πολλῶν βαρυντικῶν και ἡ γένεσις ἀδιαλείπτων ἤχων κατὰ τὰ ὦτα και τὸ βάρος τῆς κεφαλῆς και ἡ σκοτοδινία. Ἐν τῇ διατριβῇ τοῦ W. περιγράφονται συμπτώματα, ἅτινα τέως ὑπ' οὐδενὸς ἐμνήμονεῦθησαν ὡς ἀποτελοῦντα μέρος τῆς προκειμένης νοσηρῆς μορφῆς, π. χ. φαινόμενα κατὰ τὸν λαμῶν και τὸν φάρυγγα, ἅτινα και ἀνευ χρόνιου κατάρρου ἀπαντῶσι και θεωροῦνται ὡς νευρώσεις (ἐλαττώματά τινα χαρακτηριζόμενα ἀκριβέστερον, ἐλαφρὸς κῆμκος ἐπὶ μακρῆς λαλιᾶς και παρατεταμένου ἀσματος, αἰσθησις συσφίξεως και γαργαλισμοῦ ἐν τῷ λαμῶ και τῷ λάρυγγι κτλ.) Ἡ διηνεκὴς γρήσις τοῦ κάβερτος τῆς κοιλότητος τοῦ τυμπάνου και τῶν κηρίων κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς σάλπιγγος, ὡς και ὁ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ὠτιατρικὴν διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς σάλπιγγος ἠλεκτρισμὸς τῶν μυῶν τῆς σάλπιγγος χάριν διαγνώσεως ἐπεισαν τὸν W., ὅτι ὅπου ἐσθαιοῦται κατὰ τὴν δι' ἀέρος καταιόνησιν τὸ ἀδιάβατον τῆς σάλπιγγος, τοῦτο σπανιώτερον ἐξαρτᾶται ἐκ καταβροχτικῆς ἐξοιδήσεως, ἀλλ' ἐκ συμπτώσεως τῶν τοιχωμάτων αὐτῆς διὰ χάλασιν τῶν ἐκτεινόντων αὐτὰ ἀπ' ἀλλήλων μυϊκῶν δυνάμεων. Ὁ ἀπὸ κατὰ τὴν καταιόνησιν δὲν διεισδύει δι' αὐτῶν, ἐνῶ εὐκόλως κατορθοῦται ἡ εἰσαγωγή τῶν κηρίων. Ἡ ἀξιοπεριέργος αὕτη συμφωνία τῶν ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς δι' ἀφῆς και ἀκοῆς ἐξέτασεως, ἐπικυρουμένη και ὑπὸ νεκροτομικῶν παρατηρήσεων, καθιστᾶ ἐλάσιμον τὴν πα-

ραδοχὴν τῆς συμπτώσεως τῶν σάλπιγγων. Καὶ ἄλλα πολλὰ ση-
 μεία συνηγοροῦντα ὑπὲρ τῆς γνώμης ταύτης μνημονεύονται, ἡ-
 τίνα χάριν συντομίας ἀναγκαζόμεθα νὰ παραλείπωμεν. Πρὸς ἀ-
 πόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τῆς νοσηρᾶς ταύτης μορφῆς δὲν ἤρκεσαν
 εἰς τὸν W. αἱ ἀνατομικαὶ καὶ φυσιολογικαὶ σχέσεις, ἰδίᾳ τῶν
 παρκιόντων τὴν κίνησιν τῆς σάλπιγγος καὶ τῆς κοιλότητος τοῦ
 τυμπάνου, ὅπως εὕρισκονται ἐν τοῖς ἐγχειριδίοις· διὰ ὑπέβαλεν
 εἰς ἐκτεταμέναις ἐξετάσεσι τὰ μόρια ταῦτα καὶ ἀνευρεθὲν πολ-
 λά οὐσιώδη γεγονότα, ἅτινα ἐν τούτοις δὲν δύναται συνο-
 πτικῶς νὰ περιγραφῶσι. Μνημονεύομεν μόνον ὅτι ὁ τείνων τὸ
 ὑπερώϊον ἰστίον μῦς συνίσταται ἐκ τριῶν στιβάδων μετὰ δια-
 φέρων προσφύσεων καὶ διαφόρου διευθύνσεως· κατὰ τὰ μόρια τῆς
 σάλπιγγος, ἅτινα δυσκολώτατα ἀνοίγονται, εἶνε ἰσχυρότατα ἀ-
 νεπτυγμένα καὶ αἱ στιβάδες· ὁ μῦς καταφύεται ἐν μέρει εἰς
 τὸ πτερυγοειδὲς ἄγκιστρον, ἐν μέρει δὲ ἔχει ἄμεσον καὶ ἀντα-
 γωνιστικὴν σχέσιν πρὸς τὸν πτερυγο-φαρυγγο-υπερώϊον μῦν, ἐν
 μέρει δὲ ἐκτείνεται ἀκτινωδῶς ἐν εἴδει ἀπονευρώσεως ὡς ἐνάδες
 χεῖλος τῆς σκληρᾶς ὑπερώας καὶ περὶ τὸ κατώτερον χεῖλος τῶν
 χροανῶν, ἃς εὕρνευε πρὸς τὰ κάτω. Ὁ μῦς οὐ μόνον ἀσκιεῖ δυνα-
 μικὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τὰ μόρια, μεθ' ὧν συνδέεται, ὥστε ταῦτα
 μόνον διαβατικῶς κινοῦνται, καὶ ὅν χρόνον συστέλλεται ἐνερ-
 γητικῶς, ἀλλὰ καὶ ἡ στασιμότης αὐτοῦ πρέπει νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄ-
 ψιν, ὅτε ἡ ἐλαστικὴ τάσις τοῦ μὴ συνεσταλμένου μυὸς ἀναγκαιῶς
 ἐπιδρᾷ συνεχῶς ἐπὶ τὰ μετ' αὐτοῦ συνδεόμενα ἐλαστικὰ μόρια.
 Δὲν φαίνεται ὅμως ἀποδεδειγμένον, ὅτι ὁ μῦς ἐν καιρῷ κατα-
 πόσεως συστέλλεται καὶ ἀνοίγει τὴν σάλπιγγα· ἀδ' ὡλὴν τῆς
 σάλπιγγος ἐν καιρῷ καταπόσεως ἀνοίγει μόνον, διότι ἡ ἀκρο-
 τελεύτιος ἐξέπλωσις τοῦ τείνοντος τὸ ὑπερώϊον ἰστίον καὶ
 τὴν ἀπονεύρωσιν τῆς ὑπερώας καὶ τῆς ἐξωτερικῆς φαρυγγικῆς
 περιτονίας ἐκτείνεται πρὸς τὰ κάτω διὰ τῆς συστολῆς τοῦ θυ-
 ροφαρυγγο-υπερώϊου μυός· εἰς τὴν πρὸς τὰ κάτω διευθυνομέ-
 νην ταύτην τάσιν ἀνάγκη μέχρι τινὸς ν' ἀκολουθῆ ὁ εἰς τὸν χόν-
 δρον τῆς σάλπιγγος πρσφυόμενος τείνων μῦς, καὶ οὕτως ἀνοίγει
 ἡ σάλπιγξ. Ἡ ἄλλη νέα ἀπόδειξις καὶ ὑπ' ἄλλων βεβαιωθείσα

ἀφορᾷ εἰς τὸν ἐσωτερικὸν πτερυγοειδῆ· οὗτος πρέπει νὰ θεωρη-
 θῆ ὡς τείνων μῦς τῆς περιτονίας τῆς σάλπιγγος ἢ τοῦ μετ' αὐ-
 τῆς συνδεομένου ἀνωτέρου μέρους τῆς ἐξωτερικῆς φαρυγγικῆς
 περιτονίας. Τοῦτο ἐξηγεῖ πολλά φυσιολογικὰ καὶ παθολογικὰ
 φαινόμενα τέως ἀνεξήγητα· οὕτω π. χ. πᾶς ὁ ἐνεργητικῶς συ-
 στέλλων τὸν ἐσωτερικὸν αὐτοῦ πτερυγοειδῆ μῦν θέλει αἰσθανθῆ
 ἰσχυρὰν διάτασιν τοῦ τυμπάνου, καὶ ἦχον μεταλλικὸν ἐντὸς τοῦ
 ἐμβόλου ὠτός. Τοῦτο ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ τείνων τὸ τύμ-
 πανον ἐκφύεται ἐν μέρει ἐκ τῆς περιτονίας τῆς σάλπιγγος καὶ ἐπεν-
 δύεται ἐκ τινος συνεχείας ταύτης κατ' ὄλον αὐτοῦ τὸ μήκος,
 ὥστε διάτασις ταύτης κατ' ἀνάγκην συνεπάγεται διάτασιν καὶ
 τοῦ τείνοντος τὸ τύμπανον, καὶ τοῦ τυμπάνου κτλ.

Μετὰ τῆς σπουδαιωτάτης νέας ταύτης παρατηρήσεως ἡ ἐξέ-
 τασίς τοῦ τείνοντος τὸ τύμπανον ἀπέδειξεν, ὅτι ὁ μῦς οὗτος
 ἐκφύεται μόνον ἐκ σημείων οὐχὶ στερεῶν, ἦτοι ἐκ τοῦ χόνδρου
 τῆς σάλπιγγος καὶ ἐκ τῆς καλυπτούσης αὐτὴν περιτονίας οὐ-
 τως, ὥστε πᾶσα ἀλλαγὴ τῆς τάσεως τῶν μορίων ταύτων συνε-
 πάγεται ἀναγκαιῶς καὶ ἀλλαγὴν τῆς τάσεως τοῦ τείνοντος τὸ
 τύμπανον μὲς καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένων μερῶν τῆς κοιλό-
 τητος τοῦ τυμπάνου. Ὁ κυριώτατος ὅμως ἐπὶ τὸν χόνδρον τῆς
 σάλπιγγος ἐνεργῶν μῦς εἶνε ὁ τείνων τὸ ὑπερώϊον ἰστίον, κατὰ-
 δεικνύεται δὲ ὅτι οὗτος πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀνταγωνιστὴς τοῦ
 τείνοντος τὸ τύμπανον. Ἄλλ' ἡ ἰσορροπία μεταξὺ δύο τῶσον
 ἀνίσων τὴν ἰσχὴν μυῶν κατορθοῦται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ συνισταμένη
 τῆς ἕλξεως ἀμφοτέρων διέρχεται διὰ σημείου στερεοῦ κατὰ τὸ
 πτερυγοειδὲς ἄγκιστρον καὶ τὸ κοχλιαριεῖδες ἐμβόλον. Ὡς πρὸς
 τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐσφαλμένη ἡ τέως ἐπιπρα-
 τήσασα γνώμη, ὅτι δὴθεν ὁ τείνων τοῦ τείνοντος τὸ τύμπανον
 μὲς περιελίσσεται περὶ τὸ ἐμβόλον· τὸ ἴδιον ὁ τείνων πρὸς ἡ-
 λούται εἰς τὸ κοχλιαριεῖδες ἐμβόλον ἐν εἴδει συνδέσμου, πρὶν
 ἢ διὰ τῆς κοιλότητος τοῦ τυμπάνου φθάσῃ εἰς τὴν λαβὴν τῆς
 σφύρας. Ἐν ἰδίῳ δὲ κεφαλαίῳ ἐκτίθενται λεπτομερῶς αἱ φυ-
 σιολογικαὶ σχέσεις τῶν περιγραφέντων μορίων πρὸς τὴν συσκευὴν
 τῆς κοιλότητος τοῦ τυμπάνου καὶ καταδεικνύεται, ὅτι ἡ ἀνά-

λυσες και εξήγησις τῆς ἐν τῷ λόγῳ προκειμένης νέας μορφῆς τῆς βαρύνουσας δύναται κατὰ τρόπον ἕλως ἐπαρκῆ νὰ γείνη ἐπὶ τῆς ἰατρικῆς τῶν νέων γεγονότων και τῆς διαστομῆς φυσιολογικῆς θεωρίας.

Και ἐν τῷ κεφαλαίῳ τῆς αἰτιολογίας ἀναγράφονται νέαι θεωρίαι και τινες παθολογικοανατομικαὶ παρατηρήσεις χημειομεύουσαι εἰς ὑποστήριξιν τῆς νέας παθολογικῆς μορφῆς. Ἐκ πάντων δὲ τούτων ἐξάγεται, ὅτι και ἡ θεραπεία πρέπει νὰ διαφέρει τῆς τῶς ἐν χρήσει οὐσίας. Ἡ ἀντικαταρροϊκὴ ἀγωγὴ ἐγκαταλείπεται, διότι ἡ ὑπεραιμία και ὁ καταρροῦς τῆς κοιλότητος τοῦ τυμπάνου, ὅπου τῶν περιγραφεισῶν διαταραχῶν τῆς ἀκῆς ὑπάρχουσι, θεωρητέαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς δευτεροπαθῆ φαινόμενα, ἀτινα προέρχονται ἐκ τῆς διὰ τὴν σύμπτωσιν τῆς σκλήπιγγος συμβαινούσης ἐντὸς τοῦ τυμπάνου ἐλλείψεως ἀέρος και ἐκ τοῦ παρεμπόδισμοῦ τῆς κυκλοφορίας διὰ τὴν αὔξασιν τῆς τάσεως. Ἡ θεραπεία κατὰ τὸν W. πρώτιστον ἔργον, ἔχει ἡ ἀποκατάστασιν αὐθις τὸν ἀερισμὸν τῶν σκλήπιγγων διὰ καταλλήλου ἐπιπερασίας ἐπὶ τοὺς ἐξησθημένους, παρετικούς μὲν τῶν σκλήπιγγων. Κύριον πρὸς τοῦτο μέσον εἶνε ὁ κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν τῶν σκλήπιγγων ἠλεκτρισμὸς, καὶ ὅν εισωθοῦνται εἰς τὸν σάλινα τῶν σκλήπιγγων κατὰ τὰς καταρροῦς τῶν μυῶν λεπτότατα νήματα πλατίνης διὰ καθοδηρήσασιν εὐκόμπτων πλαγιόθεν διατρήτων, κατεσκευασμένων ἐκ καουτσούκ. Ἐν τούτοις μόνον ἐν ἀρχῇ ἐπιδιατελοῦσαι νοσηραὶ ἐπιεξεργασίαι δύναται νὰ ἐπαναχθῶσι σχεδὸν εἰς τὴν κατὰ φύσιν κατάστασιν. Ὅταν ἐπέλη παραλύσις τῶν μυῶν τῶν σκλήπιγγων, ἡ σύμπτωσις τῶν σκλήπιγγων, και τὰ ἐκ ταύτης ἐπακολουθήματα δὲν ἐπανηρθοῦνται πλέον, οὐδ' ἡ ἐκ τούτου ἐξαρτωμένη σύσπασις τοῦ διατείνοντος τὸ τυμπάνον ὡς λειτουργικὴ ἐκδήλωσις τῶν παθολογικῶν τούτων ἀλλοιώσεων ἢ δυσσηκῆ, τῆς κεφαλῆς τὸ βάρος κτλ. ἀναπτύσσονται ἐπὶ μᾶλλον, και οἱ ἐξ ὑποκείμενου ἤτοι προσλαμβάνουσι χαρακτηριστὰ σημεῖρα ὀχληρότερον. Τὸ μόνον μέσον τὸ δυνάμενον εἶνε νὰ ὠφελήσῃ εἶνε ἡ κενωτικὴ μονίμου ὅπως κατὰ τὸ τυμπάνον και ἡ τενοτομία τοῦ τείνοντος τὸ τυμπάνον μυῶς.

(Graevels Notizen, 1874).

Γ. Κ.

Περὶ τῆς θεραπευτικῆς χρήσεως τοῦ θειώδους και ὑποθειώδους ἰατρικῆς υἱεροῦ, ὑπὸ L. Dusaigi. — Ἐν τῷ ἀξιολόγῳ αὐτοῦ ὑπόμνηματι περὶ πνευμονικῆς φθίσεως ὁ Δρ. Pietra-Santa συμβουλεύει, ὡς συμπλήρωμα ὑγιεινῶν μέτρων, τὴν χρῆσιν τοῦ θειώδους και ὑποθειώδους νάτρου. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν αἱ οὐσίαι αὗται ὑπερεπαινοῦνται πρὸς καταπολέμησιν τῆς νόσου ταύτης, ἀλλ' ἐν ἐλλείψει δεδομένων, στηριζομένων εἰς ἐπιστημονικὴν πείραν, δὲν νομίζομεν ἀνωφελεῖς τὰς ἐπομένους παρατηρήσεις, αἰτινες σκοποῦσι νὰ χαρακτηρηώσασιν ἀμφοτέρως ταύτας τὰς οὐσίας ὡς πρὸς τὰς χημικὰς αὐτῶν και φυσιολογικὰς ιδιότητας.

Τὸ θειώδες νάτρον φιλεῖ λίαν τὸ ὀξυγόνον, οὐ ἀπορροφῶν ἐν ἰσοδύναμιν μεταβάλλεται εἰς θειικὸν νάτρον. Ἀρκεῖ νὰ τεθῇ ἀπλῶς εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἀερίου τούτου, και ἡ ἀπορρόφωσις συμβαίνει, ἀδιάφορον ἂν τὸ θειώδες εἶνε ἐν καταστάσει κόνεως ἢ ἐν ὕδατι διαλυμένον. Ἡ ἀντισηπτικὴ αὐτοῦ ιδιότης εἶνε κρινῶς γνωστὴ ἀναστῆλκει τὰς ζυμώσεις και φονεῖ τὰ ἐγγευματικά ζώοντα. Ὅσάκις ἐν τινι πειράματι εἰσάχθῃ εἰς ποσότητα ἀκριβῶς ὀρισμένην, παρατηρεῖται, ὅτι ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ ἐξαντλεῖται, ὅταν μεταβληθῇ εἰς θειικὸν νάτρον, τουτέστιν ὅταν ἀπορροφήσῃ ἐν ἰσοδύναμιν ὀξυγόνον. Ἐνεργεῖ ἄρα εἴτε ἐπιφέρων τὴν ἀσφυξίαν τῶν ζώικων ὄντων, εἴτε καθιστῶν ἀνεπιτήδειον εἰς τὴν ζωὴν τὸ περιέχον, ἐν ᾧ ταῦτα ἐδύναντο ν' ἀναπτυχθῶσι, διότι ἀφαιρεῖ ὀξυγόνον. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ περιέχον τοῦτο δύναται αὐθις ν' ἀποθῇ ἐπιτήδειον εἰς ἀνάπτυξιν νέων ὄντων, ἂν τὸ ὀξυγόνον αὐτοῦ ἀποκατασταθῇ. Κατὰ τὸ αὐτὸ δὲ τὸ θειώδες ὡς πρὸς τὴν ἐνέργειαν διαφέρει τοῦ φανικοῦ ὀξέος και ἄλλων ἀναλόγων οὐσιῶν, αἰτινες, ἐφαρμοζόμεναι εἰς δόσεις καταλλήλους, καθιστῶσι τὰ ὑγρά διὰ παντός ἀνεπιτήδεια εἰς τὴν ζωὴν. Οὕτω λοιπὸν ἡ ἐνέργεια τοῦ θειώδους ν. ὀφείσεται καλῶς ἐκ τῶν χημικῶν αὐτοῦ ιδιοτήτων. Τὸ δὲ ὑποθειώδες νάτρον δυνάμεθα γὰρ ἐξομώσωμεν ὀλοτελῶς πρὸς τὸ θειώδες. Μὴ ἀπορροφῶν τὸ ἐλεύθερον ὀξυγόνον δὲν δύναται μὲν νὰ στερήσῃ τοῦ ἀερίου τούτου τὴν ἀτμοσφαιραν, οὐδὲ τὸ ὕδωρ, ἐν ᾧ ὑπάρχει διαλυμένον, εἶνε ὅμως ἐπιτήδειον νὰ ἐνεργῇ ὡς δραστήριον ἀποξει-

διωκόν, αντιδρών επί ούσιων, αίτινες περιέχουσι τὸ ὄξυγονον ἐν ἐνώσει καὶ ἔχουσι τὴν τάσιν νὰ ἐκλύωσι τὸ ἀέριον τοῦτο. Ἄν ἐμποδίζει τὴν σήψιν, ἀλλὰ δύναται νὰ θανατώσῃ τὰ κατώτερα ὄντα, εἴτε ἀλλάσων διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ τὸ περιεχόν, ἐν ᾧ ταῦτα ζῶσιν, εἴτε ἐνεργούν ἀποξειδωτικῶς ἐπὶ τῶν τριφορῶν αὐτῶν ὑγρῶν. Προσθετέον δὲ ὅτι τὸ ὑποθειώδες ἀπορροφᾷ ὑπὸ τὸ αὐτὸ βάρος τρεῖς πλεῖστον ὄξυγονον ἢ τὸ θειώδες, καὶ ὅτι ἐν τῇ ὀξειδώσει ταύτῃ γεννᾶται ἐν ἰσοδύναμον τοῦ θεικῦ ὀξέος, παρέχον εἰς τὸ ὑγρὸν ἀντιδράσιν ὀξείαν. Τὸ γεγονός τοῦτο εἶνε ἀξιοσημείωτον.

Ἄναμφισβήτως ἡ ἰδέα τοῦ νὰ χρησιμοποιήσῃσι τὰς γνωστὰς ιδιότητες τῶν ἀλάτων τούτων παρεκίνησε πολλοὺς συγγραφεῖς νὰ συμβουλευσῶσι τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἐν τῇ θεραπείᾳ τῆς φθίσεως. ἢ ἐφαρμογῇ αὐτῆ, ἥτις σκοπεῖ τὴν καταστροφὴν τῶν σηπτικῶν ἀπογεννημάτων, τῶν ἀναπτυσσομένων ἐν τῇ νεκροβιωτικῇ ταύτῃ ἐπιεργασίᾳ, ἐπιβάλλει συγχρόνως τὴν εἰδικότητα αὐτῶν. Ἄν καὶ τὸ γεγονός τοῦτο δὲν ἀπεδείχθη πειραματικῶς, ἡμεῖς ἀποδεχόμεθα αὐτὸ, διότι θέλομεν νὰ ἐξετάσωμεν τὸ μέρος, ὅπου δύναται νὰ διαδραματίσῃσιν ἐν τῇ ὑπόθεσι ταύτῃ τὸ θειώδες καὶ ὑποθειώδες νάτρον. Ὅπως κρίνωμεν περὶ τῆς ἐνεργείας τούτων καὶ πρὸ πάντων τοῦ θειώδους, ὑπομνησάμεθα ἐν ἐλλείψει ἄλλων, ὅτι γίνεται ἐν τῇ βιομηχανίᾳ συνήθως καὶ ὑπὸ συνθήκας πράγματι πειραματικῆς, τούτέστι κατὰ τὴν διατήρησιν τοῦ κρέκκου τῶν ὠῶν. Εἶνε γνωστὸν, ὅτι ἀποχωρισθέντος τοῦ λευκώματος καὶ ἀποξηρανθέντος διὰ τὴν ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων ἐκτύπωσιν, ὁ κρέκκος τῶν ὠῶν, συναχθεὶς εἰς ποσότητα ὑπὲρ τὸ δέον μεγάλην ἢ ὥστε νὰ καταναλωθῇ παρῶν εἰς τροφήν, διατηρεῖται διὰ τὰς χρεῖας τῶν τεχνῶν καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸ βυρσοδεφεῖν. Ἴνα προφυλάξῃσι λοιπὸν τῆς ἀποσυνθέσεως τὴν τῶσαν εὐσηπτικὴν ταύτην οὐσίαν, εἰσάγουσιν αὐτὴν ἐντὸς ἀγγείων, ἅτινα ἐπίπωματιζοῦσι στεγανῶς προσθέτοντες θειώδες νάτρον εἰς δόσιν ἐνὸς μέχρι τριῶν χιλιοστημῶν. Τὸ θειώδες ἀπορροφᾷ συνήθως τὸ ἐν ἐν διαλύσει ἐντὸς τοῦ ὀργανικοῦ ὑγροῦ ὄξυγονον καὶ τὸ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ τοῦ ἀγγείου περιεχόμενον, καὶ ἡ διατήρησις ἐξασφαλίζεται. Λαμβάνοντες δὲ τὸ ἐλάχιστον ποσόν, ἐν χιλιοστῶν, εὐρίσκωμεν ὅτι ἀπαιτεῖται τοῦλάχιστον 1 γραμμ. θειώδους νάτρον δι' ἐν χιλιογράμμον ὀργανικῶν ὑλῶν, ὧν ἡ ὑδρολογικὴ κατάσταση εἶνε ἡ αὐτὴ καὶ ἡ τοῦ κρέατος ἢ τοῦ αἵματος. Ἐφαρμόζοντες δὲ τὴν ἀναλογίαν ταύτην ἐπὶ ἀββύστου 50 χιλιογράμμων, ἔχομεν ἀνάγκην 50 γραμμ. θειώδους γ. ἢτοι δόσεως, ἥτις

προδήλιος εἶνε ἀδύνατον νὰ ληθῇ. Ἐὰν δὲ ζητοῦντες ἄλλον ὄρον σχέσεως, λάβωμεν τὴν μέγαν τῶν ὑγρῶν τοῦ ὀργανισμοῦ, δὲν πρᾶττομεν ὑπερβολὴν ὀρίζοντες τὸ βάρος αὐτῶν εἰς 8 χιλιογράμματα ἐπὶ φθισικοῦ 50 χιλιογράμμων. Ἐχομεν δὲ τότε 8 γραμμ., ἅτινα φαίνονται μὲν ὀλίγα, ἀλλὰ ἐσβαίως ὑπ' οὐδενὸς ἀββύστου θέλουσιν ἀνεχθῆ. Προσθέσωμεν εἰς τοῦτο, ὅτι τὸ θειώδες τοῦτο μεταβαλλόμενον εἰς θεικὸν θέλει ἀποτελέσῃ 10 περίπου γραμμάκια καθαρτικοῦ ἁλατος, ὃ τὸ ἀποτέλεσμα ἔσται ἐσβαίως ἐλαττωρὸν. Κατὰ ταῦτα καὶ ἐπὶ τῇ ὑπόθεσι, ὅτι τὸ θειώδες ν. γορηγοῦμενον εἰς φθισικοὺς ἐνεργεῖ ὡς ἀντισηπτικόν, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ ἐσβαίωσωμεν, ὅτι ἡ ἀπαιτούμενη πρὸς τοῦτο δόσις δὲν εἶνε ἀνεκτὴ ἢ ἤθελεν ἐπιφέρει βαρείας διαταραχάς. Ἄλλως τε εἶνε φανερόν ὅτι ὁ φθισικὸς διατελεῖ ὑπὸ συνθήκας πολλῶν χειρῶν καὶ ὁ ὀργανικὸς ὕλη διατηρουμένη ἐντὸς κεκλεισμένου ἀγγείου. Καὶ ἄλλη δὲ τις σκέψις δεικνύει, πόση προσοχὴ ἀπαιτεῖται περὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἀλάτων τούτων. Εἶνε πιθανόν, ὅτι τὸ ἀρτηρικὸν αἷμα ἐκ τοῦ θειώδους ν. ἤθελε μεταβληθῆ εἰς αἷμα φλεβικόν. Εἰς τῶν ἐξόχων χημικῶν ὁ Schutzemberger ἐπὶ ἀναλόγου ἀντιδράσεως ἐστήριξε μέθοδον τοῦ προσδιορίζειν τὸ ποσόν τοῦ ἐν τῷ αἵματι ὄξυγονου. Ἄν δυνάμεθα νὰ λησμονήσωμεν ὅτι ὁ φθισικὸς εἶνε συγχρόνως καὶ ἀσφυκτικὸς καὶ ὅτι πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν ἐπιμελῶς πᾶν φάρμακον ἱκανόν νὰ ἐλαττώσῃ τὸ ὄξυγονον αὐτοῦ. — Προτείνοντες κατὰ τῆς φθίσεως τὸ θειώδες καὶ ὑποθειώδες νάτρον οἱ συγγραφεῖς φαίνονται πιστεύοντες, ὅτι ἡ ἐνέργεια ἀμφοτέρων εἶνε ἡ αὐτὴ ἄλλ' ἕως δὲν ἔχει οὐτῶ τὸ πρᾶγμα. Ἐπομεν ἤδη ὅτι τὸ ὑποθειώδες δὲν ἀπορροφᾷ τὸ ὄξυγονον ἐλεύθερον ἢ ἐν διαλύσει, ἀρα δὲν δύναται νὰ παρακαλύσῃ τὴν σήψιν οὐσίας τινὸς καθ' ἕν τρόπον τὸ θειώδες, ἀλλὰ μόνον καθιστᾷ τὸ περιεχόν ἀκατάλληλον εἰς τὴν ζώην, καὶ αὕτη δὲ ἡ ιδιότης δὲν εἶνε ποσῶς εἰδική, διότι διάφορα ἄλλα σώματα κατέχουσιν αὐτὴν ἐπίσης, ὡς τὸ μαγειρικόν ἄλας, ἡ ἀνθρακικὴ σόδα καὶ πληθὺς ἄλλα οὐσίαν.

Ἄν λοιπὸν ἐπετεύχθησαν ἀποτελέσματα, ἀπερ ἡμεῖς δὲν ἀρνοῦμεθα, τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν πρέπει ἀλλαχού νὰ ζητήσωμεν. Τὸ ὑποθειώδες ν. δύναται μὲν νὰ ἐνεργῇ ὡς ἀποξειδωτικόν, ἀλλ' ἐπὶ οὐσίαν περιεχουσῶν τὸ ὄξυγονον ἐν ἐνώσει, εἶνε δὲ ἐσβαίως ἴτι εἰσαγόμενον εἰς τὸν ὀργανισμὸν καίεται μεταβαλλόμενον εἰς τὸ μέγιστον τῆς ὀξειδώσεως, ὡς τὸ θειώδες καὶ τὰ θειώδη. Ἄλλ' ἐνταῦθα ἀπαραίτητον εἶνε ν' ἀναλογισθῶμεν τὴν σύνθεσιν αὐτοῦ, διότι ἡ μεταμόρφωσις αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ

όξυγόνο παράγει λίαν ενεργητικόν απογέννημα, ὅπερ εὐρίσκειται ἐλεύθερον ἐν τῷ ὄργανισμῷ, τούτῳ τὸ θεικόν ὄξύ. Πράγματι δὲ τὸ ὑποθειώδες ν. περιέχει ἐν ἰσοδύναμον νάτρου καὶ δύο ἰσοδύναμα θείου. Τὸ θεῖον τοῦτο ὀξειδούμενον ἐν τῷ ὄργανισμῷ δίδει δύο ἰσοδύναμα θεικοῦ ὄξέος, ἐν τῷ ἐν μόνον σχηματίζῃ θεικόν νάτρον, τὸ δ' ἕτερον ἀποβαίνει ἐλεύθερον. Τὸ θεικόν ὄξύ τοῦτο γεννᾶται ἐν ὄλῳ τῷ ὄργανισμῷ μεταξύ τῶν ἰστών καὶ δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ὡς τονικόν στυπτικόν, συγχρόνως δὲ ὡς αἰμοστατικόν. Ἴσως δὲ ἐν τῇ ιδιότητι ταύτῃ πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν τὴν αἰτίαν τῆς φαινομένης ἢ πραγματικῆς ἐπιτυχίας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει φυσιολογικῶς καὶ θεραπευτικῶς ἢ χηρῆς τοῦ ὑποθειώδους εἶνε τρόπος ἐπιτιθέμενος τοῦ παράγοντος ἐν τοῖς ἰστοῖς ἀντιδράσιν ὄξειαν. Ὡς γνωστὸν οἱ ἀγγλοὶ ἰατροὶ μεταχειρίσθησαν ἤδη κατὰ τῆς φθίσεως τὸ ἠραιωμένον φαρμακικόν ὄξύ. (Tribuno méd.)

G. K.

Περὶ παρασκευῆς τοῦ κομύδος ἐκ δαμαλίου γάλακτος, ἐκ τοῦ καθ. Leo Levschin.—Τὸ ἐκ δαμαλίου γάλακτος κομύδος εἶνε προτιμότερον τῆς ἱππάκης (κομύδος ἐκ φοράδος) καὶ ὡς εὐραστότερον τὴν γαστρὶν καὶ ὡς εὐδηλόν. Ἡ ὁδηγία πρὸς παρασκευὴν τοῦ δαμαλίου κομύδος ἀπέλεται εἰς τὸν ἐν Πετρούπολει Κ. V. Deschewoff. Ἐν πρώτοις πολὺ λειοτριβῆς γαλακτοσάκχαρον (½ χιλιόγραμμον) διαλύεται ἐντὸς ὕδατος (8 λίτρας) τὸ γαλακτοσάκχαρον πρέπει νὰ εἶνε λίαν λειοτριβῆς, διότι εἶνε δυσδιάλυτον εἰς ψυχρὸν ὕδωρ. Ἐἶτα μία λίτρα τῆς διαλύσεως ταύτης τοῦ σακχάρου ἀναμιγνύεται μετὰ τριῶν λιτρῶν ἐπιμελῶς ἀπανθισθέντος ἀλλ' οὐχὶ ὄξιδους γάλακτος, προτιμότερον εἶνε τὸ γάλα τὸ ἀφθὲν δι' ὄλης νυκτὸς ἤμερον, καὶ προστίθεται ἡμισία ἢ ὀλόκληρος φιάλη ἱππάκης.

Τὸ ζυμωτικὸν τοῦτο μίγμα τίθεται ἐν θερμοκρασίᾳ 16—18° R. ἐπὶ 6—3 ὥρας μέχρις οὗ ἀναφανῆ ἀνάπτυξις ἀνθρακικοῦ ὄξέος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ. Τούτου δὲ γενομένου προστίθενται καὶ αἱ ὑπόλοιποι δύο λίτραι τῆς διαλύσεως τοῦ σακχάρου, προσέτι δὲ καὶ 6—3 λίτραι ἀπανθισθέντος γάλακτος. Τότε δὲ δέρεται ἡ ὄλη μάζα, καὶ μάλιστα ὅσω πλέον, τὸσω καλύτερον. Ὁ L. συνειθίζει ἐντὸς 2½ ὡρῶν κατὰ διαλείμματα μίας ὥρας νὰ δέρῃ ἀπὸ 15—20 λεπτά, καὶ πάντοτε ἐν θερμοκρασίᾳ 16—18° R. Πρὸς τοῦτο δὲ δύναται τις νὰ μεταχειρισθῆ πᾶσαν δόσιν (νάαν, τέως ἀμεταχειρίστον) μηχανὴν βουτύρου. Καλὸν εἶνε νὰ δέρεται τὸ κομύδος ἐπὶ μίαν ὄλην συνεχῆ ὥραν

πρὶν ἢ ἐμβληθῆ εἰς φιάλας. Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ τυρίνη (Casein) ἤδη ἐν τῷ ἀγγεῖῳ συμπηθῆ εἰς μεγάλα τεμάχια, τοῦθ' ὅπερ σπανίως συμβαίνει, ὀλόκληρος ἡ μάζα πρέπει νὰ τριβῆ καὶ ἐκθλιθῆ διὰ πολὺ λεπτοῦ ἡθμοῦ καὶ εἶτα νὰ κτυπηθῆ αὐθὺς ἐπὶ 15—20 λεπτά.

Τέλος τὸ κομύδος χύνεται ἐντὸς φιαλῶν, ἂς δὲν πρέπει νὰ πληρωθῶν καθ' ὀλοκληρίαν, καὶ αἵτινες κλείονται διὰ φελλοῦ καὶ σήματος, ὡς αἱ περιέχουσαι ὕδωρ σάδας. Αἱ πληρωθεῖσαι φιάλαι διατηροῦνται ἐπὶ 6—8 ὥρας ἐν θερμοκρασίᾳ 16—18° R καὶ εἰς τα φέρονται ἐν τότῳ ψυχρῷ. δύναται δὲ νὰ συμβῆ (σπανιώτατα) ὥστε μετὰ τὸ γέμισμα τῶν φιαλῶν ἡ τυρίνη πήγνυται εἰς μεγάλα τεμάχια. Τότε αἱ φιάλαι πρέπει ν' ἀνοιχθῶσι. Τὸ κομύδος πρέπει νὰ τριβῆ διὰ ἡθμοῦ καὶ πάλιν νὰ δαρῆ ἐπὶ 15 λεπτά καὶ εἶτα νὰ ἐμβληθῆ ἐκ νέου εἰς φιάλας.

Σημειωτέον, ὅτι τὸ δαμαλίον κομύδος τὴν πρώτην ἡμέραν μετὰ τὸ γέμισμα τῶν φιαλῶν ὀλίγον ἀναπτύσσει ἀνθρακικόν ὄξύ, διὸ δὲν εἶνε τόσο εὐστομον, ὅσον γίνεται μετὰ παρέλευσιν 2—3 ἡμερῶν. Μετὰ πενθήμερον ζύμωσιν ἀποβαίνει σχεδὸν ἀχρηστον, διότι περιέχει ὑπερπολὺ ὄξύ.

Δὲν φαίνεται μοι περιττὸν νὰ παρατήρῳ, ὅτι προκειμένου νὰ γείνη χηρῆς τοῦ κομύδος προτιμότερον εἶνε εἰς τὰς φιάλας νὰ προσκρμόζεται μηχανισμὸς, ὅσος ὑπάρχει καὶ εἰς τὰς περιεχούσας ὕδωρ σάδας, ἢ ἀπλῶς ν' ἀφαιρῆται ὁ φελλός.

Ἐπὶ τέλους προσθέτω καὶ τὴν παρατήρησιν, ὅτι οἱ ἀρρώστοι πίνουσι εὐχαρίστως 3—6 φιάλας καὶ ἀνέχονται τὸ κομύδος πολὺ καλῶς. Κατὰ τὰς χειρουργικὰς παρατηρήσεις τοῦ L. τὸ ποτὸν τοῦτο ἀρμόζει διαφερόντως εἰς πολὺ ἐξασθενημένους διὰ χηρῆς ἐμπύσεις ἢ εἰς διατελοῦντας ἐν ἀναβρώσει ἐπὶ μακροχρόνιου κακοήθους ἐρυσιπέλατος. Νομίζεται ὑπὸ πολλῶν, ὅτι τὸ κομύδος προκαλεῖ διάρροϊας. Τοῦτο ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ εὐβαιώσω ἐξ οἰκείας παρατηρήσεως, τούναντίον εἶδον, ὅτι αἱ διάρροϊαι τῶν ἐξηνητημένων διὰ τοῦ κομύδος μᾶλλον περιστέλλονται ἢ ἐπιτείνονται. Ἐν γένει δὲ αἱ πάσχοντες ἀνέχονται τὸ λίαν θρεπτικὸν ταῦτο ποτὸν, ὅπερ ἐμπεριέχει πεπηγυῖαν, ἀλλὰ λίαν λειοτριβῆ τυρίνην, πολὺ ἀνθρακικόν ὄξύ, καὶ ὀλίγον οἰνόπνευμα, τρίς ἢ τετράκις πλέον κατὰ ποσότητα ἢ τὸ γάλα, χωρὶς νὰ παραπαύονται διὰ τι ἐνόγημα.

(Berliner Klin. Wochenschrift.) G. K.

Π Ι Ν Α Ξ

τῶν ἐμπεριεχομένων ἐν τῷ ΙΒ'. τόμῳ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Περὶ σκληροδερμίας, ἐλεφαντιάσεως καὶ λέπρας, ὑπὸ
Γ. Καραμήτσα σ. 1.

Παρατηρήσεις ἀναφερόμεναι εἰς τὴν τελευταίαν ἐν
Ἀθήναις ἐπιδημίαν τῆς ἰλαρίας, ὑπὸ Γ. Καραμήτσα 23.

Χρήσις τοῦ εἰκαλύπτου κατὰ χρονίων διακκλιπόντων,
ὑπὸ Γ. Καραμήτσα σ. 28.

Περὶ Ἑλληνικῆς καταγωγῆς τῶν κυρτῶν φακῶν, ὑπὸ
Α. Ἀναγνωστάκη σ. 32.

Ἀναλυτικὴ ἐξέτασις τῶν περὶ φθίσεως ἔργων τῶν ἐν
Σόρῳ Ἰατρῶν Ζαλλιώνη καὶ Παρασκευᾷ, ὑπὸ Ν.
Γ. Μικκᾷ σ. 38.

Συνοπτικὴ ἐκθεσις τῶν ἐν τῇ Κλινικῇ τοῦ Καθηγη-
τοῦ Κ. Θεοδώρου Ἀφεντούλη κατὰ τὸ λήξαν ἔτος
παρατηρηθέντων, ὑπὸ Λουκᾶ Γ. Μπέλλου . . σ. 65.

Περίπτωσης τραχειοτομίας ἐνεργηθείσης πρὸς ἐξαιρέσει
ἀλλοτρίου σώματος ἐν τῷ λάρυγγι ἐμπεσόντος,
ὑπὸ Ἐπαμ. Κωτσονοπούλου σ. 111.

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς ἐν Ἀθήναις Ἰατρι-
κῆς Ἑταιρείας περὶ θεραπείας τῆς φυματώσεως, ὑπὸ
τῶν ΚΚ. Ζαλλιώνη καὶ Παρασκευᾷ σ. 116.

Περὶ τοῦ δικιτραίναντος πάθους τοῦ ποδός, ὑπὸ Ἐπ.
Κωτσονοπούλου σ. 129.

Ἐξοφρήσεις σπίναι τοῦ ἀγκῶνος καὶ τοῦ γόνατος,
ὑπὸ Γ. Συμβουλίδου σ. 145.

Κυνάγχη διφθερογόνος, τραχειοτομία, ἱασις, ὑπὸ Γ.
Συμβουλίδου σ. 148.

Μία περίπτωσις καρκίνου τοῦ στομάχου, ὑπὸ Friedreich 154.

Περίπτωσης τετάνου ἐκθεῖσα τῇ χρήσει χλωράλης καὶ
ὑδροχλωρικῆς μορφίνης, ὑπὸ Στ. Δούκα . . . σ. 169.

Ἴσχυαιμος ἀγωγή Ἰσαμαρχ, ὑπὸ Θ. Ἀρεταίου . . σ. 193.

Περὶ ἐκφυζητικῆς σύριγγος τοῦ Dielafoy . . . σ. 236.

Συνοπτικὴ ἐκθεσις τῶν ἐν τῇ Κλινικῇ τοῦ Καθηγητοῦ
Κ. Θ. Ἀφεντούλη παρατηρηθέντων, ὑπὸ Νικολάου
Γ. Δικαίου σ. 257.

Μία περίπτωσις ἰκτερώδους αἱματούρικοῦ περετοῦ,
ὑπὸ Γ. Καραμήτσα σ. 286.

Παρατηρήσεις ἐγκεφαλοπαθείας ὀργανικῆς ἐπενεγκού-
σας ἀφρασίαν χρονίαν, ἀμα δ' ἡμιπληγίαν δεξιάν
παραδικήν. Ἐξαιδήσις θυρεοειδοῦς ἀδένοσ. Βελτίω-
σις βραδέως βαίνουσα, ὑπὸ Δοφ. Σκιαδαρέση . . σ. 321.

Μία περίπτωσις σκληροδερμίας, ὑπὸ Γ. Καραμήτσα σ. 353.

Ἀναγραφή τῶν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ Σύρου νοσηλευθέν-
των φυματιώδων κατὰ τὸ ἔτος 1873 καὶ τῶν
ἀποτελεσμάτων τῆς διὰ τοῦ θειώδους νάτρου थे-
ραπείας τῆς φυματιώσεως, ὑπὸ Α. Γλαράκη καὶ
Θ. Πηκαλεξοπούλου σ. 358.

Α Ν Α Λ Ε Κ Τ Α.

Περὶ διφθερογόνου νόσου καὶ τῆς θεραπείας αὐτῆς . σ. 68.

Περὶ νευρώσεω τῶν ἄρθρων σ. 125.

Περὶ τοῦ κινδύνου ἐκ τοῦ τρώγειν κρέας βοῶν φυμα-
τιώδων σ. 127.

Ἄξισημείωτος περίπτωσις ἀνορχίας σ. 170.

Δυστόμος ἀπόπτωσις τῆς μήτρας σ. 174.

Θεραπεία τῆς κυνάγχης τοῦ στήθους σ. 175.

Ἐνωσις τῆς ἀνθρακικῆς ἀμμωνίας καὶ τοῦ ἰωδοῦχου
κάλειος εἰς τὴν θεραπείαν τῆς συφιλίδος . . . σ. 177.

Παραλύσεις ὡς ἐκ τῶν μεγάλων δόσεων τοῦ ἰωδοῦ-
χου κάλειος. σ. 178.

Ἀποτελέσματα τῆς ἐνεργείας τοῦ Haschich . . . σ. 178.

Περὶ ἀμμωνικοῦ οὔρου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ κινδύνων . σ. 179.

Διαφορικὴ διάγνωσις μεταξὺ κιτρίνου καὶ μελανουρι-
κοῦ περετοῦ σ. 180.

Ἀνάγκη ῥῆθς αἵματος μετὰ τὸν τοκετόν σ. 184.

Νέον φέρμακον κατά τῆς ὀδονταλγίας	σ. 182.
Περὶ θερμασίας δὴγματος ὄφειος δι' ὑποδορείου ἐνέσεως ὕγρης καυστικῆς ἀμμωνίας	σ. 242.
Αἰμαρροία ἀπὸ τῶν νεφρῶν ἐξαρτωμένη ἐκ ψύξεως τοῦ δέρματος	σ. 244.
Ἑποδερμικὴ ἐνεσις τῆς ὑδροχλωρικῆς μορφίνης	σ. 253.
Χλωράλη ἐπὶ τικτουσῶν	σ. 255.
Διάθεσις σφιγλίδος ὑπὸ μείης	σ. 256.
Περὶ θερμασίας τοῦ σπληνόςτους διαβήτου διὰ φαν- κοῦ ὀξέως	σ. 300.
Περὶ χρονίης περιτονίτιδος	σ. 301.
Περὶ ἱππάκης (Kumys) ὡς φαρμάκου	σ. 309.
Ἐνέργεια τῆς ἀτροπίνης ἐπὶ τὴν ἔκκρισιν τοῦ ἰδρώτος Περὶ τυλώδους φλεγμονῆς κατὰ τὸ μεσοθωράκιον καὶ τὸ περικάρδιον καὶ τοῦ παραδόξου σφυγμοῦ	σ. 315.
Ἐντερικὴς ἐγκολεασμὸς διαρκέσας ἕνδεκα μῆνας	σ. 317.
Ἐτερος μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς χλωράλης	σ. 319.
Περὶ τοῦ ἐκτερώδους μελανουρικοῦ πυρετοῦ	σ. 364.
Περὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἵατοῦ τῆς συγγοτάτης μορφῆς τῆς προΐουσης βρυηκίης	σ. 370.
Περὶ θεραπευτικῆς χρήσεως τοῦ θειώδους καὶ ὑποθειώ- δους νάτρου	σ. 377.
Περὶ παρασκευῆς κομμῆς ἐκ δαμαλίου γάλακτος	σ. 380.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἱατρικὸν καὶ φαρμακευτικὸν Ἡμερολόγιον, ὑπὸ Κ. Δηλιγιάννη	σ. 64.
Ἐκθεσις ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῷ συλλόγῳ τῶν ἐν Πά- τραις Ἱατρῶν	σ. 120.
Περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς εὐλογίας	σ. 188.
Περὶ Δαμκλασιασμοῦ, ὑπὸ Χρ. Κορύλλου	σ. 240.
Νόσος τῶν Γονακίων, ὑπὸ Ἀ. Βιττήρη	σ. 362.

Ἡ ἐπιτοία ἀνδρομεῆ ὡς τοῦη πρὸς.δη.ωτία.

Διὰ τοῦς ἐντὸς τοῦ Κράτους	Δραχ.	10.
» » ἐν τῇ ἀλλοδαπή	φραγ.	12.